

ЕЛСИ ЛИЙ
ДИПЛОМАТИЧНА
ЛЮБОВНИЦА

Превод от английски: Явор Димитров, 1993

chitanka.info

ГЛАВА I

През последната седмица на май всичко в офиса се правеше на пълни обороти: набираше се скорост за петък вечерта, когато официално щеше да се открие летният сезон. В колата си на път за работа, където я очакваше телефонен разговор в осем сутринта, Анис Бенедикт каза:

— Не трябваше да идваш, Нони. Сър Робърт не е питал за тебе.

— Да, но колата ми е в гаража и аз трябваше да избирам или да пътувам с Джилиън, или да стана час по-рано. Затова сега съм тук.

Анис се усмихна.

— Опасничко си е с нея — съгласи се тя. — Кара това „Порше“, сякаш че я гони някой. Не ми побира ума какво е накарало Йорк да ѝ подари такава опасна играчка.

— Явно му доставя удоволствие да играе „глава на семейството“ — великият актьор мениджър, който глези малката си млечна сестра — Нони се сгуши самодоволно на седалката. — Вярно е, че шофира безразсъдно, а това нервите ми не могат да понасят. Хеда е спокойна само защото не шофира.

След като паркираха МГ-то в клетката, определена за втория секретар, момичетата се качиха в офиса пет минути по-рано. Там бе чисто и тихо, а интериорът подсказваше за женското присъствие: зелени растения и цветя, скрити в декоративни вази. Имаше и два акварела и една картина с маслени бои, всички те дело на Нони, харесали се още от пръв поглед на посланика, който бе казал:

— Хубаво е, когато човек е заобиколен от такива неща. Пък и клиентите ще се чувстват по-добре.

Анис застана пред огледалото в сервизната стая, пооправи на места червеникавата си коса, извади молив и бележник и рече с въздишка:

— Днес ще е адски ден. Ще окапем до довечера.

— Не и аз — отвърна Нони. — Не се предавам лесно.

Леко усмихната, Анис излезе през междинната врата. Нони чу нежния ѝ, жив глас с лек шотландски акцент: „Добро утро, сър Робърт!“, седна на бюрото си и извади преводите от експресните поръчки.

В крайна сметка, Анис се оказа права и денят се стовари върху им с цялата си тежест още в 8.30. Телефоните звъняха безспирно, предаваха се и се приемаха съобщения, вратите се отваряха и затваряха от хора, които нямаха покани за откриването, и такива, които имаха, но ги бяха загубили. Първият секретар бе изгубил ума и дума заради един липсващ документ, който накрая, след като бяха изгубили половин час в търсене, се оказа, че е прилепнал към гърба на рекламна брошура на важен клуб в Чевингтън.

Първият секретар пребледня и едва не припадна от облекчение.

— Като нищо можеше да е унищожено! — изстена той.

— Невъзможно е — успокои го Нони. — Знаете, че преди да унищожим нещо, го преглеждаме страница по страница.

— Ох, какво щях да правя без вас, момичета! — господин Тревелин държеше здраво документа до гърдите си и с несигурна стъпка се отправи към вратата, а те се ухилиха една на друга. Но изгубеният половин час не можеше да се навакса и точно в разгара на деня дипломатическата поща пристигна.

— Точно днес! — каза Анис мрачно, като извади ключа. — Нони, звъни долу на Джил и виж дали може да ни даде някой, който да стои на телефоните. Здравсти, Оливър — в стаята влезе приятен червенокос мъж. — За каквото и да си дошъл днес, няма да стане.

— Да съм те молил за нещо? — явно обиден, нападна той в отговор, а през това време Анис чевръсто сортираше документите от дипломатическата поща, подаваше на Нони разни пликкове и доклади, съпроводени от неясния ѝ коментар:

— Ето преписа от Бон... и бележките от конференцията в Стокхолм... ах, господи, Нони, материалите от Прага са тук! Сър Робърт ще иска да ги види веднага. Джил трябва да изпрати някой или да дойде лично — Анис остави някои от нещата върху бюрото си, останалите върна обратно в чантата с дипломатическата поща, а през това време Нони се занимаваше с поредния клиент, изгубил поканата си за откриването на сезона.

— Ти се обади на Джил — изсъска тя. — Заета съм.

Като притискаше телефонната слушалка с рамо, тя взе определените за нея документи, прелисти ги набързо, като същевременно тихо, на паузи, отговаряше на клиента по телефона:

— Да, госпожо... не, госпожо... Много съжалявам, госпожо...

Документите от Прага бяха обвити в отделна хартия, за да не се измачкат. Нони я разви, смачка я на топка и я запрати към кошчето за боклук.

Оливър автоматически се наведе да я вземе от пода и да довърши това, което тя не успя.

— Днес сте доста нервни, момичета — отбеляза, изправяйки се. — Да ви ударя едно рамо? Да стоя при телефоните, да изпълня някоя поръчка или нещо такова? Нещо, което не изисква специална подготовка.

— Де да можеше — Нони затвори телефона с въздишка. — Анис, говори със сър Робърт. Няма нищо неясно около писмата му до Рим, но в случай че той иска превода на документите от Прага, няма да ми стигне времето, а те трябва да бъдат изпратени днес.

Кимайки в отговор, Анис отнесе пощата в кабинета на шефа и скоро се върна, следвана от посланика.

— Здравсти, Оливър! — сърдечно се ръкува той. — Дяволски учтиво от твоя страна е да предложиш помощта си. За нас ти все още си *persona grata* след всички тези години, през които беше преводач номер едно. Как върви туристическият бизнес?

— Идеално, благодаря, сър — усмихна се Оливър. — Много ми харесваше да работя тук и съм ви безкрайно признателен, че ме насърчихте да основа туристическа агенция „Невинс“.

— Пфу, глупости! — отвърна сър Робърт. — Ти постъпи съвсем правилно. За теб тук нямаше бъдеще. Е, момичетата ще те благославят, ако отделиш от времето си.

— Разполагам с два часа — Оливър погледна часовника си. — Само ще се обадя до агенцията, нали може?

С помощта на Оливър напрежението спадна малко. Но това не бе достатъчно, въпреки професионалното му умение да се справя с телефонните разговори, както и с купчината типови писма, чакащи подписа на посланика. Когато с неохота си бе тръгнал сред хор от благодарности, атмосферата в офиса отново се нажежи до крайност. Двете момичета работеха бързо, без да разговарят, преплитайки ръце,

всяка търсеца отделен документ или информация. Нямах време да се провери всичко — то просто трябваше да е в ред. Чаят, който им бяха донесли, така и изстина в порцелановите чашки, а в пет след обяд сър Робърт отвори вратата на кабинета си, за да каже със заповеден глас:

— Време е, госпожици! Приключвайте с работата! Светът ще съществува и без вашите усилия, но не и откриването на сезона и вие трябва да сте тук най-късно в седем часа тази вечер.

Посланикът се оттегли, като се усмихваше под мустак, а те се закикотиха след него.

— Обича да се прави на голяма работа в най-неподходящия момент — ядоса се Анис. — Остана ми само една страница.

— Ще я преведеш в понеделник — посъветва я Нони. — Той е прав. Достатъчно бачкахме за днес, а и важната вечер е пред нас.

Сред дълбоката тишина на дома си, Нони си наля малко уиски и се замисли за тези три години, през които ходеше всеки божи ден до посолството, живееше в къщата на Анис, която тя бе закупила десет години преди това, за да забрави възможно по-скоро за смъртта на съпруга си. Години наред момичетата сменяха най-различни квартири с такава скорост, че дори в посолството си имаха лаф: „Премести се в къщата на Бенедикт, а до една година си намери друга.“

Джилиън Морис бе дошла първа, година след нея — Хеда Конради и накрая към тях се присъедини и самата Нони. Изведнъж животът в къщата на Бенедикт се стабилизира — имаха си прислужница, която идваше всеки ден да чисти и пере. Сред розите, растящи в двора зад къщата, се виждаше каменна плоча, използвана за барбекю. Хеда бе запалена градинарка и готвачка, Джил можеше от няколко парчета копринен плат да ушие халат, а Анис разкраси интериора със стари семейни предмети от сребро, портрети и мебели.

— Аз — каза Нони след няколко месеца — за нищо не ставам.

— О, ти си нашето цвете — тихо отвърна Джил, наведена върху последния брой на „Femme“^[1] — Знаеш чужди езици, рисуващ, плетеш прекрасно и си истинска примамка за мъжете. Какво повече е нужно?

— Примамка съм не за мъжете, които трябва... Аз съм девствена.

Последва гробна тишина.

— Ти си какво? — най-сетне попита Джил недоумяващо, а Анис и Хеда се заляха от смях.

— Е, какво толкова. Да не би да е убила някого? — успя да каже Анис, докато Хеда наблюдаваше Нони с интерес.

— Велики боже, как успя?

— Никога не съм харесвала мъж толкова, че да го сторя — отвърна протичко Нони, — а и почти не се отделях от родителите си. Като учех в Сорбоната, живях с танте Луис, а в Женева — с Макс и Одил.

— Предавам се — рече Джилиън с широко отворени очи. — Никога не съм очаквала да срещна двадесетгодишна девственица. Докога възнамеряваш да останеш така?

— Докато не срещна истинския.

— Имаш предвид съпруг?

— Не, разбира се — възмутено отвърна Нони. — Нямам нищо против да го сторя, но просто не съм срещнала желанието от мен мъж.

И тъй като Джил въобще не можеше да пази тайна, тя моментално разнесе сензационната новина до най-близките си приятелки, което само по себе си означаваше, че цял Вашингтон вече я знае. От този момент нататък всяка година се намираха поне двама-трима смелчаци, които се опитваха да обсадят девицата от посолството, и тъй като усилията им не завършваха в тяхна полза, се разпространи мнението, че тайната за недостъпността ѝ е в любимата ѝ песничка девиз: „Хей и хоу, хей и хоу, не на Нони тези ноу, ноу, ноу!“ И може би защото на следващия ден тя навършваше двадесет и три години или просто защото майката Природа заговори у нея, Нони започна да се дразни от факта, че е девствена, както се дразнеше от „Бийтълс“ и Брамс.

До 20.30 часа Нони се суетеше из празните салони на посолството. Бе облечена в рокля от брокат с цвета на зряла праскова, майсторски ушита от Джилиън по модел на Валентино, но с някои подобрения, които развалиха настроението на съпругата на италианския посланик, явно поръчала рокля от същия модел. Нони се засмя вътрешно, като същевременно опитваше от парчето шунка с малко омари и топла питка с масло. Сети се за ароматичното „Бобургиньон“, с което Джил и Хеда угощаваха приятелите си вкъщи. С въздишка тя продължи да наблюдава един бразилец и швед, които явно

разговаряха на френски и както изглеждаше, можеха да стигнат до бой, ако не се намесеше. Накрая тя ги отдели един от друг — представи бразилеца на група португалци, а шведа заведе при скандинавците.

Като се върна на бюфета, каза:

— Почти всички са вечеряли, така че бих искала някое по-голямо парче от пуйката, малко език, ако обичате, и може би мъничко скариди.

Сервитьорът от посолството се ухили:

— Ще се справите ли с всичко това, госпожице Нони?

— Разбира се! Един поглед е достатъчен, за да разберете, че съм недохранена.

Отдалечавайки се с чинията в ръка, Нони видя Анис в цял ръст, стройна и фина, да се усмихва на един мъж, който ѝ целуваше ръката.

Той беше почти сто и осемдесет сантиметра висок, с чуплива, тъмна коса, преждевременно посивяла по слепоочията, и дълбоки очни кухини, откъдето гледаха невероятно морскозелени очи. Казваше се Йорк Деланд. Откъдето и да го погледнеше човек, било то в профил или анфас, той беше най-красивият мъж на времето си, един от най-великите актьори, който с еднаква лекота би довел публиката до плач или самоубийство.

Извън сцената се носеше лошата му слава на човек, пробил в живота с помощта на жените, всеки път измъквайки се ловко от тях, и всеки път на косъм от чудовищен скандал. Все му се разминаваше, защото, колкото и възмутително да бе държанието му, хората бяха по-скоро склонни да се смеят на подвизите му и да му прощават всичко, защото в тази област той беше талант. Името му не слизаше от клюкарските колонки във всеки вестник и списание. Каквото и да бе сторил, каквото и да правеше или възнамеряваше да направи, бе от изключителен интерес. Особено любопитна бе продължителната му връзка с Катрин Остенд, считана за негова любимка. За тях се говореше като за съпруг и съпруга, макар че не бяха сключили брак. Пък и Йорк Деланд, вече 35-годишен, бе заклет ерген.

„Колко хубаво, че се е върнал!“ — мислеше си с радост Нони и пристъпи напред точно когато той се изправи и я видя. Зелените му очи светнаха преценяващо, последва усмивка — искрена, приятелска усмивка. Сърцето на Нони спря да бие.

За пръв път през живота си тя пожела мъжкото тяло в буквалния смисъл на думата, а не в смисъла, който художниците влагат, когато

казват, че харесват едно тяло за модел. Тя го поглъщаше с поглед: тесните бедра, скрити под скъпи панталони от веригата магазини „Салвил Роу“, бяха в приятен контраст с грациозната сила на широки плещи, веждите над зелените очи издаваха нещо едновременно порочно и дяволско, а извивката на устата говореше за сърдечност. Тя усети, че се възбужда.

За пръв път през живота си Нони наблюдаваше мъж по този начин и си каза: „Искам да почувствам голото му тяло“. Хората около нея се движеха като рояк и го скриваха от погледа ѝ, но тя продължаваше да стои унесена на същото място. Първата ѝ реакция бе изненадата: „Йорк Деланд — млечният брат на Джил? Боже господи! — мислеше си Нони, като през главата ѝ преминаваха всички факти, свързани с шокиращата му репутация, за да се запита най-накрая: — Защо преди не съм се сещала за него?“

Все така замислена, тя си вземаше от пуйката и скаридите, докато не се получи отново пространство между хората, и смолисточерните ѝ очи срещнаха тези на някакъв непознат — най-светлите и нахалните, които бе виждала и които я пронизваха. Сър Робърт тъкмо го представяше на Анис. Непознатият беше среден на ръст, с набито тяло и пепеляворуса коса. Той държеше ръката на Анис, но погледът му, зовящ, не слизаше от Нони.

Инстинктивно тя остави чинията на бюфета и си проправи път през гостите.

— Здравей, Йорк — каза тя, а Анис отдръпна ръката си с облекчение.

— Госпожица Лито, нашата преводачка — представи я тя. — А това е почитаемият Хенри Девиниш, нашият нов военен аташе — Анис леко го посочи с ръка и добави: — Погрижи се да получи прилична храна.

— А за мен? — жално попита Йорк. — Мене ще ме нахраните ли?

Хенри погледна настрана.

— Циркови изпълнения! — забеляза той, без да повишава глас, но Йорк само се ухили.

— Вие се познавате? — учтиво запита Нони.

— Живеем на един етаж в Магдален — отвърна Хенри, а Йорк изхихика злобно:

— И често... хм... се срещаме по света, нали Хенри?

„Хммм — каза си Нони, като тайно изгледа Хенри. — Не е грозен, но в сравнение с Йорк нищо не представлява.“

Бюфетът бе оредял, сервитьорите почистваха, без да се набиват на очи, бързайки за вкъщи. Нони подаде на единия от тях две чинии и каза:

— Сам, напълни ги, ако обичаш. Сложи и от омарите — очите й пробягнаха по масата, — и две по-големи парчета от шунката. Знам, че остана от нея.

— Да, госпожице Нони. Как е господин Йорк? — погледът му засвятка затворнически.

— И стопли няколко питки — заръча тя. — Това е новият ни военен аташе, господин Девиниш. Трябва да се представим добре.

Ухилен до уши, Сам се завтече да изпълни поръчката, а Нони добави:

— Трябва да свикнете с мисълта, че сте зависим от Сам, господин Девиниш. Той е всичко за нас.

— Предпочитам да завися от вас и нямам нищо против това вие да сте зависима от него — забеляза Хенри, докато Сам се разтапяше от удоволствие. — Доколкото разбирам, той е важна личност тук.

— Нони има езика едновременно на мъж и на ангел — отбеляза Йорк, като се насочи към пуйката. — Ще си взема малко от това, но бъди така добър, не я скалпирай с ножчето си, Хенри — рече той през рамо. — Искаш ли пуйка? Оо, има и скариди и картофена салата...

— От всичко по малко. Умирам от глад! — обяви Хенри. — А ти какво правиш тук, Йорк?

— Пробни снимки от документален филм — отвърна Йорк с пълна уста.

— Къде е Катрин?

Йорк се намръщи мрачно.

— В Лондон — троснато отвърна той. Хенри въпросително повдигна вежди, а Йорк сви рамене и добави: — Ужасно се скарахме... за последен път.

„Добре“ — мислеше си Нони, доволна от чутото, но означаваше ли, че внезапното му скъсване с Катрин Остенд е факт, особено след това, което Хенри каза:

— Ти винаги говориш така, а после се одобрявате.

И все пак, при това положение Йорк явно бе склонен на едно ново приключение и колкото повече Нони гледаше тесните му бедра, толкова повече желанието растеше в нея.

— Чух, че пиесата ѝ не се приемала добре — попита Хенри, като напълни чинията си със салатата.

— Хм! — изръмжа Йорк. — Казах ѝ въобще да не я започва. Та тя няма никакво чувство за текст. Но какво да се прави. Беше си навила да я постави и толкоз. Дори не ѝ обърнаха внимание! Хей, не взимай скаридите! — запротестира той срещу бързащия сервитьор. — Хайде, бъди добро момче и ги донеси. За приятеля ми са.

Сервитьорът се направи на разсеян, все едно че не е чул, но погледът му срещна този на Нони.

— Донеси ги обратно, Джон, моля те! — помоли го тихо тя и молбата ѝ бе изпълнена.

— Ето защо се размотавам наоколо — обясни Йорк. — По някаква причина Нони може да се справи с всеки сервитьор, Хенри. Мисля, че — той се наведе над купата със скаридите и си взе доста — тя е вещица.

Хенри я огледа внимателно:

— Въобще не бих се изненадал. Погледни само острите ѝ уши.

— Те всичките са вещици — добави спокойно Йорк. — Ако ще ядеш още скариди, вземай ги, защото иначе ще ги изям аз.

— Кои всички са вещици? — попита смутено Хенри.

Нони се засмя:

— Аз живея с госпожа Бенедикт, с която се запознахте преди малко, с млечната сестра на Йорк, Джилиън, и с едно друго момиче. Затова Йорк ни нарича „вещиците от Джорджтаун“ — обясни му тя, — но нали знаете какъв е той.

— Такъв си е — съгласи се Хенри.

Погледът ѝ беше прикован във фигурата на Йорк Деланд, който в този момент разговаряше със сервитьора при кафемашината.

— Ето го Сам — рече тя вяло. — Оставям ви в сигурни ръце, защото аз трябва да вървя. Опасявам се, че разговорът между съпругите на гръцкия и чилийския посланик не е никак приятелски.

— Ще се видим после. Мога ли да ви откарам вкъщи? — настойчиво попита Хенри.

— Не се притеснявай, приятелю — прозвуча дълбокият глас на Йорк. — Аз... зная адреса ѝ.

Смеейки се, Хенри свали ръката си от рамото ѝ и Нони си тръгна с мисълта, че ако наистина Хенри Девиниш и Йорк Деланд са толкова добри познати, нищо чудно защо, сър Робърт се притеснява за новия си трансфер.

— Хенри ще ме откара вкъщи — каза Нони на Анис.

— Оо! Как стават тези работи, хубавице?

— Той е стар приятел на Йорк, сигурно знаеш?

— Всеки приятел на Йорк е заплаха за девствените момичета.

— Джилиън е заплаха за всеки приятел на Йорк — ухили се в отговор Нони. — Ще им скрие топката.

— Привет! — поздрави ги усмихнат Оливър Невинс. — Я виж ти. Мислех си, че след ден като днешния ще сте вече в хоризонтално положение и под въздействието на успокоителни, а ето че ви виждам усмихнати и свежи.

— И без твоята помощ щяхме да бъдем тук, но не усмихнати — увери го Нони.

Анис се съгласи напълно:

— Ти бе за нас божи дар, Оливър. Много мило, от твоя страна, да зарежеш работата си заради нас.

— Ни най-малко. Хубаво е човек да се върне по старите пътеки, макар и за малко. Дължа на сър Робърт много за помощта и напътствията му — Оливър се извърна, когато едно русо създание плъзна ръката си под неговата, отправило широка усмивка към Анис. — Нали си спомняш Мери-Ан Смит? Тя е моят асистент в агенцията, почти партньор.

— Разбира се, че си спомням. Как си, Мери-Ан? — сърдечно попита Анис, като умишлено избягваше погледа на Нони, докато двойката не се отдалечи. Тогава тя каза тихо: — Такова чудо забравя ли се! Навремето си мислех, че на Джил няма да ѝ издържат нервите. Това момиче губеше повече от половината си време в разчитане на собствените си записки и когато това станеше, не можеше да прочете нищо по-дълго от едносрична дума.

— Спомням си — изсмя се Нони. — Джил все още се пукаше от яд заради нея, когато аз започнах работа. Чудя се какво намира Оливър у нея? Тя нищо не може да върши, не мислиш ли?

— Вероятно се грижи за външния вид на къщата. — Въпреки че бързо кипваше, Джил не искаше да се ядосва с нея, а самата Мери-Ан е все още в добри приятелския отношения с другите момичета. — Често ги виждам да обядват заедно.

— Хубавата външност сигурно привлича туристите — разсеяно забеляза Нони, — а Оливър може и сам да си печата писмата. Чудя се защо сеньор Палмас продължава да настоява за разговор с господин Яшима? Вече два пъти се срещат, но просто не могат да се разберат. И ето ги отново!

Накрая, когато успя да запознае господин Яшима с един легат, живял десет години в Токио, а сеньор Палмас отведе при венецуелците, Нони завърза разговор с млада австралийка и една унгарка с пламтящ поглед, която гледаше на откриването по-скоро като на среща на тела, отколкото на личности. След пет минути Нони ги остави, защото осъзна, че унгарският ѝ не е достатъчен за превода на „Какво ще кажеш за това, бибчо?“, но само като чу австралийката, тя си каза, че двете заедно ще се справят много добре.

— Ето ви и вас! — Хенри я дръпна до един прозорец. — Почти сте невидима — оплака се той. — Изгубих ви.

— Сигурно Йорк ви е разказал всичко за мен.

Хенри се усмихна:

— Какво означава американската поговорка „Похвалила се Мейси на Джимбъл“? — той извади цигара и запалка. — Когато става дума за жени, Деланд и Девиниш водят война на живот и смърт.

— Какво толкова интересно видя у мен малкият син на войната? — попита тя, облегната на прозореца, като на равни интервали изтръскваше пепелта от цигарата върху перваза.

— Черните ви очи, Нони Лито, дарбата ви за чужди езици — тихо изброяваше той — и факта, че Йорк ме предупреди да не ви закачам.

— Чудно защо? — промърмори тя, приятно смутена. Щеше да е пресилено да се мисли, че Йорк бе изпитал същото силно желание като нея.

— Чувството за собственост — повдигна рамене Хенри, но очите му гледаха изпитателно.

— В никакъв случай! — увери го тя. — Йорк обича да играе „глава на семейството“, нали живея със сестра му, а и към останалите

момичета е такъв.

— Вие сте все още девствена. Защо? — попита почти веднага Хенри.

— Той ли ви каза това? — парира го Нони объркана. — Ами... просто подбирам — тя смачка цигарата и се наведе, за да избегне ръката му, но той я притисна леко към себе си.

— Не посягам на девственици — целуна я леко по носа, — но обичам да ги прелъстявам...

Нони се усмихна:

— Честно ще е да ви предупредя, че съм ветеран във военните походи.

Гостите започнаха да се разотиват. Нони се добра до бюфета.

— Чаша вода, Сам.

Старият сервитьор я погледна с усмивка:

— Винаги ми е правило удоволствие да ви обслужвам, госпожице Нони — рече той. — Изглежда, си имате нов приятел. Кога окончателно ще си изберете някой? Зелените очи са като морето, сините очи са като небето — забеляза той тихо. — Вашите очи са черни, госпожице Нони, а това носи нещастие и бури, който и път да изберете.

Нони се взря в него, а Сам забърсваше кафемашината с плавни движения, без да вдига глава. Защо бе казал „зелени очи“? Тя шумно постави чашата на масата.

— Е, добре, нещастие и бури, но нали това е любовта? — каза тя весело.

Безпомощно Нони се присъедини към официалната група. Сър Робърт имаше много опит в дипломацията, но от време на време я викаше да разведрява обстановката. Лейди Мойра, беловласа и костелива жена със силен тремор на ръцете, бе във възторг.

— Така се радвам, че ще дойдете... прекрасно е, че ще се видим отново... есента е идеалният сезон за срещи... до идната седмица в Лондон...

Анис невъзмутимо погледна към Нони, която едва не се изсмя. Отдавна бяха разбрали, че след болезненото ръкуване с лейди Мойра гостите не бяха в състояние да подадат повече от два навехнати пръста на сър Робърт. Посланикът изглеждаше като растение в магазин —

леко увехнало от прекомерното му местене, а съпругата му бе пребледняла от напрежението.

Те тръгнаха към главното стълбище. Анис бе свободна да си тръгне веднага след това, но Нони бе помолена да остане, за да се оправя с госпожица Херцог.

— Опасявам се, че прекали с пиенето — добави сър Робърт.

— Разбира се, че ще остана, сър Робърт — тя търсеше с поглед досадната немкиня, която, освен че бе пила доста, представляваше огромна маса плът. Накрая Нони намери двама яки мъже от прислугата да натоварят момичето в едно такси, предназначено за германското посолство.

Анис си бе отишла. Йорк бе обграден от журналистки, а Хенри хвърляше сини погледи на някакви италианци, но явно се нуждаеше от помощ. Приближавайки, Нони чу типични италиански разговорни изрази и изведнъж разбра, че става въпрос за Хенри, чиято последна спирка бе в Рим и откъдето /такива бяха слуховете/ бил преместен само за една нощ след горещата молба на някакъв принц, чиято съпруга била твърде пламенна.

— Господин Девиниш — един слуга дойде задъхан, — сър Робърт желае възможно най-бързо да се срещне с вас в кабинета си.

— Ох, по дяволите! — промърмори Хенри, като безцеремонно избута италианците към вратата и се обърна към Нони. — Как ще се приберете вкъщи?

— Във Вашингтон има таксита.

— Кога ще ви видя пак? — той нежно я погали по ръката.

— Утре вечер на барбекю — отвърна тя, като сви рамене. — Йорк знае адреса.

Той се засмя силно и й стисна ръката.

— Бих искал да ви целуна за лека нощ, както е прието.

— Искате да кажете „както не е прието“ — отвърна тя. — Но и в двата случая тази вечер това е невъзможно.

Тя направи последна обиколка на помещенията. Слугите бързаха да почистят. Гостите бяха загубили какви ли не неща. Трябваше да се съберат на едно място, преди стаите да се почистят с прахосмукачка. Лейди Мойра, типично по английски, бе казала по този повод: „Защо точно у нас тази глупава кучка си загуби гривната? За да ни повреди прахосмукачката?“

Веднъж Нони бе намерила сутиен без презрамки зад един от диваните. След като разговаряха, момичетата решиха да не казват на посланика. Никой и не го потърси.

Като държеше изгубените предмети в двете си ръце, Нони ги изсипа в специално оставената за тази цел кошница, а Сам я поздрави от коридора към кухнята:

— Шшт, госпожице Нони! — той много внимателно извади зад гърба си малка торта със забита в нея още по-малка свещичка. — Целият персонал и лично аз те поздравяваме с рождения ти ден!

— Ах, Сам, как разбра?

— Аз му казах — Йорк я прегърна не принудено през раменете и тя усети как коленете ѝ се подкосяват. — Пожелай си нещо, Нони, и след това духни свещичката.

Тя затвори очи: „Моля те, господи, направи така, че той да бъде мой!“ Пое дълбоко въздух, отвори очи и духна несигурно под леката тежест на ръката му, но свещичката затрептя и изгасна. Тъмните очи на Сам изглеждаха мрачни:

— Желанието ви ще се сбъдне, госпожице Нони. Дано да бъдете щастлива.

— Непременно!

— Какво стана с костите късмети от пуйката? — попита Йорк. — В чинията ми има няколко, с които да опитам. Сам, какво ще кажеш, ако играем на пожелания?

— Не, те трябва да почистят и да се приберат — твърдо каза Нони. — А и аз трябва да взема такси.

— Къде е Анис?

— Надявах се, че Хенри ще ме закара, но сър Робърт го повика спешно.

— О? Аз ще те откарам — неочаквано каза той, — разбира се, ако нямаш нищо против първо да се отбием у дома. Точно в полунощ трябва да се обадя до Холивуд. Можеш да пийнеш нещо през това време.

— Добре — отговори Нони спокойно. — Да се чакаме след петнадесет минути пред главния вход.

Сред тишината на тоалетната стая Нони поосвежи грима си и се огледа в дългото огледало — не че не знаеше как изглежда. Тя бе жена, в която черният цвят се редуваше с белия: бяло лице, заобиколено от

черна коса, спускаща се на няколко кичура, смолисточерни очи, които блестяха под изписани вежди. Тя приличаше на елха, мъничка и стройна, а острите ѝ гърди се надигаха от вълнение.

Нони усещаше, че тази вечер изглежда някак по-особено.

Въпреки че не разбираше какво се е променило, Морган Ла Фе би ѝ отговорил веднага с одобрение в гласа, тъй като очите ѝ бяха премрежени от потайната усмивка на вълшебница, която всеки момент ще направи заклинание.

[1] „Жена“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА II

Лека музика, уиски със сода, слабо осветление... Нони събу лачените си обувки и се сви на топка върху кушетката. Йорк се суетеше из стаите на апартамента и въртеше телефони, а през това време тя си мислеше за невероятно бързото развитие на отношенията им. От три години го познаваше, следеше клюкарските статии за него, смееше се от сърце на любовните му приключения, гордееше се заедно с Джил за негови филми, спечелили награда, или пиеси, станали хит още след обявяването им по вестниците.

— Йорк винаги е „подръка“ — беше казала веднъж Джил и бе много права. Подобно на брата на Хеда, той имаше ключ за къщата на Анис. В случай че отстъпеше апартамента си на приятел, можеше да преспи на приземния етаж, в стаята, определена за прислугата. Една неделна сутрин бе пристигнал малко преди съмване, бе им приготвил закуска, която беше занесъл на всяка поотделно, облечен в престилката с панделки на Хеда, и само след секунди в къщата отекна женски кикот. По-късно всички се бяха събрали върху леглото на Джил и се смееха напук на неговите протести.

Като техен роден брат той ги милваше и целуваше и приемаше това за нещо естествено. За своите „четири женички“ осигуряваше билети за премиерните спектакли. Въобще харесваше му ролята на покровител, с която момичетата бяха свикнали и на която спонтанно откликваха.

„Това ли е мъжът, който желая?“ — замаяно си мислеше тя, като слушаше неговия така познат дълбок глас:

— Дарил? Радвам се да те чуя, приятелю!

„Все по-често си мисля за секс“ — каза си Нони, като несъзнателно навлажни устните си с език при мисълта за хармонията между лице и тяло, която лъхаше от мъжа, седнал в креслото.

Над камината висеше портрет маслени бои на неземна пепеляворуса красавица — Катрин Остенд. Според Джилиън същата бе правила всички възможни опити да доведе Йорк до олтара, но

напразно. Брак? Тази мисъл Нони отхвърли веднага. От Йорк би станал ужасен съпруг — ту се прибере, ту не се прибере, понякога изчезва с дни. И все пак той бе идеалният мъж за изживяване на приключение. Колкото повече мислеше върху това, толкова повече се въодушевяваше от идеята да бъде с него, защото, ако въобще съществуваше мъж с голям житейски опит, това бе Йорк.

Помисли си, че би се радвала да му направи портрет. Подобно на художник професионалист, тя го разглеждаше: широки длани, дълги, силни пръсти, грациозни крака, волева брадичка, почти нахална в своята решителност, и дълбоко вдълбани очи. Физически Йорк бе роден за актьор. Облечете го с каквито щете дрехи и той веднага се въплъщава в съответния персонаж, било то пират, милионер или каубой. Дадете ли му островърха каска с лампа, той на секундата се преобразява в уелски миньор, а златният кръг на главата го правеше крал. Тази вечер, в официалния си костюм, Йорк наподобяваше герой от комедия, осмиваща живота на богатите.

Изведнъж той затвори телефона, усмихна се и каза:

— Свърших! Писна ли ти?

— Не, мислех си как да те нарисувам.

Йорк стана, смеейки се, и си наля още уиски и сода.

— С шапка и звънчета или с рога и опашка? — попита той.

— Предполагам, че отговорът е някъде по средата — разсеяно отвърна тя и някак спонтанно, без да осъзнава, се чу да казва. — Йорк, ще ми направиш ли една услуга?

— Разбира се, стига да мога — увери я той, преди да отпие от чашата.

— Би ли спал с мене? — ясно запитва Нони.

— Какво? — Йорк преглътна уискито не както трябва и ужасно се задави. Като се тресеше целият, той постави чашата върху масичката за кафе, бръкна за носната си кърпа и през цялото това време кашляше и бършеше насълзените си очи. — Твърде съм стар за подобни шокове — успя да изрече той накрая. — Нони, какво, по дяволите, ти става?

— Нищо засега — отговори тя, като се усмихна леко, — но се надявам, че ти ще промениш ситуацията.

Йорк се взираше в нея, невярващ на очите си.

— Трябва да си откачила — промърмори той и с подозрение погледна към чашата ѝ. — Колко пи тази вечер?

— Едно вкъщи, две на откриването и това тук — съвестно докладва Нони. — Не съм пияна, Йорк.

— Тогава си луда! — високо каза той и отпи голяма глътка. — Обуй се. Ще те откарам вкъщи.

Вътрешностите ѝ сякаш се обърнаха, но тя поклати глава, старейки се да изглежда спокойна.

— Много добре осъзнавам за какво те моля, Йорк, и ако идеята не ти харесва, тогава добре.

Той нервно прокара ръка по косата си, отиде до прозореца, върна се, за да си налее нова голяма доза уиски, и го изпи на екс.

— Нони, въпросът не е в това, дали идеята ми харесва или не. Ти си... красиво момиче — каза той, сякаш че обясняваше на малко дете, — но си девствена.

— Зная това и мисля, че е време да спра да бъда.

— Защо?

— Имам... планове. Нужен ми е известен опит.

Йорк присви очи:

— Пази се от Хенри! — каза ѝ той остро. — Стой настрана от Хенри, Нони, чуваш ли?

— Щом ти го казваш, добре — смирено отвърна тя, — но все пак на мен ми е нужен опит.

— Защо дойде при мен? — запротестира той. — Ох, боже, само защото живееш в една стая с Джил ли и просто вярваш, че няма да каже на никого?

— Да — отговори тя. — И защото си много хубав мъж, Йорк. Можеш да ме научиш на всичко, от което се нуждая. Затова реших първо да те попитам. Повечето мъже не искат да бъдат учители, но може би ти нямаш нищо против? — усмихна му се тя доверчиво. — Ако го направиш, обещавам ти, че ще си остане между нас. Познаваме се от три години. Знаеш, че не съм някоя глезла и че стон няма да издам, и съм сигурна, че ти ще бъдеш внимателен с мен, но ако просто мислиш, че аз не...

— Боже господи! — промърмори Йорк и нервно обиколи стаята. — Знаеш ли, че умишлено използвам секса, без много да подбирям,

защото чрез него се освобождавам? Да — добави той замислено, — казваш, че съм хубав мъж...

— И изискан при това — допълни меко Нони, притихнала, очакваща. — Мислиш ли, че ще е по-добре, ако се съблека?

— Не!

Нони го погледна настойчиво:

— Какво те смущава толкова?

— Ти — бавно отговори той. — Не това, че си девствена, нито пък фактът, че никога не съм спал с девствено момиче. Самата ти ме смущаваш, Нони — той нервно разтриваше челото си. — Това е... отговорност. Нима не разбираш? Представи си, че те травмирам психически...

— Няма — отрече тя подобна възможност. — Зная, че е болезнено и че е свързано с кръвене. Не съм невежа, Йорк, просто нямам опит — Нони го погледна право в очите. — Не съм докосвана от мъж. Нямам представа какво е усещането да чувстваш голо мъжко тяло до своето или разните неща, които мъжете обичат да правят на една жена. Аз дори не зная какво да правя, когато съм с мъж, като изключим това, което съм научила от учебниците.

— Започва се с целувки — разсеяно обясни Йорк, като седна до нея и я притегли в обятията си с поглед, вперен в нея. При допира на ръцете му, които я обгърнаха, Нони се олюля напред и се отдаде на устните му. Целувките му бяха груби и същевременно нежни и инстинктивно тя нагоди устните си към неговите. Малко след това той леко се отдръпна.

— Не зная дали ще мога да го направя или не, Нони — тихо каза Йорк, — но... страхувам се, че ще опитам.

— Да, моля те — прошепна тя и се наведе, за да намери устните му отново. Постепенно Нони отвори уста, за да приеме езика му, който нежно се движеше вътре. В отговор нейният език се плъзна напред, при което Йорк въздъхна и я прегърна по-силно. Той миришеше на хубаво. Нони започна да усеща уханието на одеколон след бръснене, силата на ръцете му и мекотата на сакото му под бузата си.

Сърцето ѝ бясно затуптя, когато Йорк прокара ръка по лицето ѝ, погали я по страните, мина към слепоочията, а след това към косата, за да спре на тила ѝ. Тя затаи дъх — несигурно, ръката ѝ го погали по обръснатото лице, по слепоочията и меката, чуплива коса. Пръстите ѝ

на художник инстинктивно определиха формата на черепа му като класически, нещо много рядко срещано, но в момента тя не мислеше за изкуство.

Усещаше тежкото дишане на Йорк срещу лицето си, докато езикът му се движеше в забързан ритъм, който сякаш ускоряваше и движенията на ръката му. Трябваше ли тя да направи нещо? Точно в този момент ѝ беше трудно да си спомни какво пише в учебниците, но прокара едната си ръка под сакото му, като го притисна силно към себе си, за да усети по-добре топлината на неговото тяло. С нисък стон той я притегли още по-плътнo към себе си, а тя не мислеше за нищо друго, освен за желанието да го направи. Съвършено инстинктивно ръцете ѝ се насочиха към панталоните му, погалиха го отзад и се заеха с ципа му. Йорк силно пое въздух, отдръпна се и се взря в нея.

— Ти не си девствена — каза той с дрезгав глас. — Защо ме излъга?

— Не съм те лъгала — отвърна тя смутено, усещайки пръстите му да навлизат дълбоко в нея.

— Така е — промърмори той, не по-малко смутен, — но къде си се учила да правиш любов, Нони?

— Казах ти: от книгите. Просто повтарям това, което правиш ти. Бъркам ли нещо? Каж ми, Йорк!

— Няма какво да ти кажа, сладка моя — сухо рече той, ставайки от кушетката, за да си съблече сакото и да махне вратовръзката, а през това време Нони го гледаше изпитателно.

— Сега какво?

— Сега се съблечи и легни на леглото, където ще продължим по-нататък — отговори ѝ той, като нетърпеливо си сваляше бутонелите на ризата и с едно движение на краката се освободи от обувките.

— Значи на прав път съм била да си мисля, че най-напред се започва със събличането — с въздишка каза тя, изправи се и застана с гръб към него. — Би ли ми помогнал да си разкопчея ципа? — помоли тя и след това добави: — Изглежда, сега трябва да започнем всичко отначало.

— Може би ти се нуждаеш от това — усмихнат отвърна той, — но аз имам чувството, че ще експлодирам всеки момент.

С гръб към него, Нони си свали роклята, разкопча сутиена и най-накрая пристъпи към чорапогащника и бикините. Събра всички тези

неща и прилежно ги подреди върху облегалката на стола. Когато се обърна, Йорк стоеше прав, чисто гол, с ръце на кръста, вперил очи в нея.

— Малката ми красавица! — тихо каза той, а Нони поклати глава.

— Наистина сега съм добре — констатира тя тъжно, — но вероятно ще напълнея ужасно, след като родя.

За миг той я изгледа неразбиращо, а после отметна назад глава и избухна в смях:

— Ох, мила моя Нони! Ела при мен!

— Имаш ли нещо против, ако те разгледам първо, Йорк? — срамежливо попита тя. — Никога не съм виждала гол мъж, въпреки че съм искала — оглеждаше го тя внимателно. — Сигурно си по-красив от останалите.

— По отношение на тяло и мускули вероятно съм — спокойно ѝ отговори той, — но като мъж в леглото — никой не знае, защото това е въпрос на индивидуалност, а за да разберем това, просто трябва да опитаме.

Нони го слушаше мълчаливо:

— Мислиш ли, че можем да опитаме? — разсеяно го попита тя, отиде при него и нежно прокара ръцете си по мускулестите му рамене и по къдравата козина на гръдния му кош. Йорк стоеше притихнал, а Нони го обгърна с ръце и леко отърка гърдите си нагоре-надолу в топлата му кожа. Мъжествеността му се раздвижи в отговор на нейните ласки. Нони се разкрачи, за да го стисне между краката си.

— Винаги ли прави така? — попита тя.

— Има си своята собствена самостоятелност — обясни ѝ той — и винаги е склонен да полудува малко, докато не намери истинското си място — той я прегърна, а зелените му очи потъмняха: — Господи, трябва да не съм с всичкия си! — мърмореше той. — Но не мога...

Взе я в силните си ръце, отнесе я в полумрачната спалня и я постави нежно върху отгърнатите чаршафи. Поколеба се за миг, но после легна при нея и я придърпа в обятията си.

— Ох, колко си сладка! — мърмореше той, като я целуваше страстно. Нони се прилепи до него. Действително нямаше нищо по-прекрасно от това да чувства тялото му. Изведнъж ръцете му я обгърнаха цялата, устните му докоснаха гърдите ѝ и Нони простена:

„Аах!“ Затворила очи, тя усети някакъв отговор дълбоко, дълбоко в себе си. Несъзнателно ръцете ѝ също започнаха да гаят зърната на гърдите му, бедрата и корема му, докато накрая тя с нежност заопипва зоната между краката му. Беше мек като кадифе, но в същото време много твърд под покриващата го кожа.

Йорк диво се заизвива от нейния допир и със стон отпусна гърдата, която целуваше.

— Не трябва ли да те пипам там? — попита тя, но той задържа ръката ѝ и каза дрезгаво:

— Не, напротив! Прави това, което чувстваш и искаш.

Още веднъж Йорк прокара ръката си между бедрата ѝ, разтвори ги, започна да я гали все по-бързо и по-бързо, като през цялото време обсипваше лицето и гърдите ѝ с целувки. Нони се бе предала изцяло на сетивата си. Усещаше силна топлина, някакъв странен пламък някъде между краката си, разтворени в очакване. В този миг всичко четено в учебниците бе забравено.

— Хайде, ох, хайде! — лудо стенеше тя, дърпаше Йорк към себе си, докато той не застана на колене, надвесен над нея.

Йорк отстрани ръката ѝ, а лицето му бе придобило съсредоточен вид.

— Не се движи, Нони, скъпа, и аз ще се постарая да не те заболи — с увереност в гласа ѝ каза той, след това много нежно я разтвори и влезе, докато не усети преградата. Зелените му очи мрачно я гледаха. „Прости ми, Господи!“ — прошепна той, пое дълбоко въздух и тласна с пълна сила, така че лицето му опря нейното.

Нони усети сълзи да се стичат по лицето ѝ, но мълчаливо стисна устни, докато Йорк продължаваше. Да, по-болезнено бе, отколкото очакваше, а и никога не бе мислила, че у мъжа има толкова много сила. Притисната в него, тя стоически потискаше всеки следващ стон. Йорк просто вършеше това, за което го бе помолила. Правеше всичко възможно да не бъде болезнено за нея... и в момента, когато вече ставаше непоносимо, преградата бе преодоляна.

— Ох, мили боже! — промърмори той с пресипнал глас и се отпусна, като продължи да прави тласъци напред-назад, а Нони стисна зъби и инстинктивно се нагоди към неговия ритъм. Не беше съвсем лошо сега, когато хименът вече го нямаше — сякаш имаше нещо отвъд него, което започваше да се усеща. След малко той тласна за последен

път и с приглушен стон остана неподвижен с ръце под раменете й. След това се отпусна до нея леко разтреперан.

Нони нежно го притисна с ръце. В нея растеше странното усещане за сила — да превърнеш един мъж в разтреперано същество, това бе удивително!

Малко по малко Йорк възстанови дишането си и се надигна, за да легне до нея.

— Милата ми Нони! — въздъхна той. — Боля ли те много?

— Малко — послъга тя. — Притеснявах се, че тебе те боли повече.

— Не — разсеяно каза той и легна по гръб, като се взираше в тавана. — Това бе... изключително изживяване за мен — сякаш на глас разсъждаваше Йорк. — Не съм сигурен дали бих могъл да го направя с друга.

— Защо?

Той се отдръпна от нея, протегна ръка, за да вземе цигарите, и запали две, една от които постави в устата й.

— Защото девствеността е нещо, което се дава на младите в първите им стъпки в любовта, а не на такъв стар козел като мене — сухо отвърна той. — Всъщност — не, ти ме нарече изискан, хубав мъж, нали? — засмя се Йорк. — Във всеки случай — наведе се да я целуне, — благодаря ти, Нони!

— Аз съм тази, която трябва да благодари — рече срамежливо тя. — Сега вече наистина съм голяма жена.

Йорк я погледна с дяволито изражение и каза:

— Що се отнася до това, то бе първо действие. Второто действие ще е по-добро — той се усмихна на обърканото изражение на лицето й, протегна се и добави: — Да пийнем по едно кафе?

— Късно е. Не трябва ли да си ходя?

— Засега не. Ти ме нае като твой учител и урокът още не е свършил.

— Искаш да кажеш, че ще го направим отново?

Лицето на Йорк помръкна. Той седна на ръба на леглото и я придърпа малко грубо в обятията си.

— Не искаш ли? Да не би да съм те отвратил с нещо, мила? — тихо попита той. — Кажи ми истината!

— Не! — отвърна тя и подобно на котка отърка лице о неговото, усмихвайки му се. — Сигурно го направи много добре и вероятно е ужасно хубаво, когато човек свикне с него.

— Но... нима не те шокира първия път?

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— По дяволите, и аз не разбирам — промърмори той намръщен.
— Явно при жените е така.

Като въздъхна леко, Йорк стана, отвори шкафа, откъдето извади везана копринена роба. Облече я, завърза я с колана и нахлузи домашните чехли. След това затършува в гардероба и след миг се върна с горнище на копринена пижама.

— Нагъни ръкавите, ако ти е голяма.

Когато Нони влезе във всекидневната, кафето димеше в две чашки до едното кресло. Йорк включи грамофона, защото я видя силно да се прозява. Тя стоеше на вратата и се протегна като котка, на което той закачливо каза:

— Всичко виждам.

— И какво от това? — отвърна тя. — Преди малко ме видя гола и вероятно сега ще ме видиш пак, така че разлика няма.

Смеейки се, Йорк я взе в ръце и седна в голямото кресло, а тя се сгуши удобно в скута му.

— Или това е сън — отбеляза той, — или ти просто си невероятна, Нони!

— Защо?

— Очевидно за теб всичко е непознато в тези неща — отговори той след миг на размисление. — И все пак си абсолютно естествена. Ако не бях се убедил в обратното, щях да си помисля, че си имала дузина любовници. Наистина ли всичко е ново за теб, Нони? Нима никога не си правила патинг^[1]?

— Не! — отвърна тя сънено. — Познавах няколко момчета, които все искаха да ме опипват. Ръцете им бяха едни такива влажни, а да не говорим за устните им — отвратителни — Нони сбърчи нос с отвращение. — След първите няколко целувки бе винаги лесно да ги отблъсна — очите ѝ се затваряха за сън. Тя усети Йорк да взема чашата кафе от ръката ѝ. После заспа.

Нони нямаше представа колко е часът, когато почти будна разбра, че той я отнася обратно в спалнята. Положи я внимателно на леглото и

я зави. Тя долови леките му движения: шума от падането на халата му върху края на леглото, отварянето на прозореца и спускането на щорите. После Йорк изгаси осветлението и тихо се мушна при нея, без да я докосва.

Нони с усилие каза:

— Ще го направим ли пак?

— Не исках да те събудя, мила.

— О — тя протегна търсеца ръка под чаршафа и след миг пръстите ѝ се вплетоха в неговите, — почти съм будна — промърмори Нони и усети как ръката му плътно я обгърна.

— Добре — рязко рече Йорк, като отметна назад завивките и посегна да светне отново лампата.

Тя доверчиво примижа срещу него, като се опитваше да свикне със светлината, и разтвори крака, за да може той да коленичи между тях.

— Ох, Нони, любов моя! — простена Йорк и пое дълбоко въздух. — До този момент всичко за теб бе болка, но сега ще изпиташ и удоволствие.

— Не беше болезнено — запротестира искрено тя, — нали ти казах, а и накрая бе божествено да те чувствам в обятията си.

— Сега ще последва повторение на всичко това, но и още нещо — каза той с лека усмивка.

— Второ действие?

Йорк кимна и придърпа краката ѝ около кръста си.

— Боже, надявам се да не си много разранена — неясно изрече той, обезпокоен. — Не се движи, Нони. Не прави нищо, просто се опитай да го почувстваш, разбираш ли? За мен не се притеснявай. Затвори очи и се концентрирай.

Нони послушно затвори очи и остана неподвижна. Мислеше само за Йорк — за пръстите му, за тялото, за желанието му да я научи.

— Какво чувстваш? — попита той.

— Тялото ти, ръцете...

Ръцете му зашариха нежно и възбуждащо по тялото ѝ. Те мъчително пробягнаха по гърдите ѝ, по корема, за да се оплетат в косъмчетата под него и да погаят бедрата ѝ от вътрешната страна. Нони въртеше глава, стенички. Ръката му сякаш въобще не докосваше

болезненото място, което изведнъж отново бе обхванато като че от огън. Беше й казал да не прави нищо...

— Не мога да не правя нищо — прошепна тя, като започна бясно да се върти, за да могат ръцете му да намерят вярното място. Накрая отвори очи: — По-зле е от първия път — жално каза тя. — Ох, хайде, хайде...

— Зная — отвърна той, — но само след минута ще стане по-добре. Ох, Нони, да знаеш как ме възбуждаш!

Както първия път Йорк я разтвори и нежно влезе в нея. За миг усети разраненото място, но Нони само въздъхна с облекчение. Беше хубаво да го чувства вътре дълбоко в себе си, да чува тихите му стонове на върховно удоволствие. Тя протегна ръце, но той мълчаливо поклати с глава: „Още не!“

Пръстите му все още се движеха бързи и нежни, като увеличаваха все повече темпото, а лицето му бе съсредоточено. „Ох, ами ако не мога да го направя?“ — каза си той разтревожен.

— Нони, затвори очи, отпусни се и го усети! — възбудено заповяда Йорк. — Мисли върху това, което правим! Усещането! Дай му воля, мила, хайде!

Наистина беше съвсем лесно, защото сега пръстите му се бяха спрели на болезнено чувствителната точка. Последва момент на почти непоносимо напрежение, също както когато човек иска да кихне, но не може и после изведнъж — приказно облекчение. Без да иска, Нони изпищя леко и отпусна ръцете си встрани, притискайки с бедра Йорк към себе си, отдадена единствено на конвулсивните гърчове, които идваха неконтролируемо отвътре, преминаваха на вълни по цялото й тяло, за да отстъпят място на нови, предизвикани от неговите силни тласъци, докато накрая той проникна дълбоко за последен път, замря и се отпусна, дишайки тежко в лицето й.

Нони лежеше изтощена, но го бе прегърнала силно. „Значи това е — мислеше си тя. — Беше прекрасно! Дали винаги е така? Не се учудвам, че има нимфоманки!“

Йорк неразбираемо промърмори нещо и се размърда, за да може да намести главата си върху гърдите й. Нони се взря в тавана и си каза: „Единственият начин да направя разлика е да опитам с някой друг.“ Ала някак си в този миг идеята й се стори неподходяща. Вероятно след

време щеше да има друг, но сега Йорк ѝ бе достатъчен. Той вдигна глава и я погледна:

— Е, сега вече знаеш как става.

— Това ли беше второ действие? — попита тя и след като той ѝ кимна, допълни: — А третото действие?

Йорк се отдръпна в своята половина на леглото.

— Третото действие зависи от това, как ще използваш сюжетното развитие на второ действие, мила моя — той се претърколи към края на леглото и стана. — Каж ми истината, Нони. За миг си помислих, че ще се изложя. Беше ли ти хубаво?

— Ами аз просто не зная какво трябва да е усещането — отвърна наивно тя, — но ако е нещо по-хубаво от това, което изпитах, то тогава не мога да си го представя.

Нони бе почти заспала, когато той се върна от банята и легна до нея.

— Йорк — сънливо изрече тя, като с ръка потърси неговата.

— Ммм?

— Ами аз... ще бъда ли добра в леглото?

Той не отговори веднага.

— Нони, скъпа — дълбокият му глас скриваше желанието му да се засмее, — ако някога бъдеш по-добра от това, което си сега, то тогава ти си истинска Венера — Йорк се усмихна, опря се на лакът, за да я погледне отгоре, и изведнъж стана сериозен. — Ти си най-скъпото нещо в живота ми, нещо, което въобще не заслужавам, любов моя! — целуна я леко. — Хайде, заспивай! — като все още ѝ държеше ръката, Йорк се обърна, протегна се и угаси лампата. През това време Нони бе вече заспала.

Тя се събуди от дрънкането на шишета за мляко. Като се взираше в утринния здрач, успя да различи стрелките на люминесцентния часовник — пет часът. Йорк спеше дълбоко, ръката му бе отметната встрани, а главата — леко извърната. Нони стана от леглото, тиха като котка, и на пръсти стигна до вратата. Спря се за миг да го погледне. Дори в съня си Йорк бе невероятно красив с прекрасните очи, скрити под затворените клепачите изваяния профил, който се открояваше на фона на бялата възглавница.

„Нищо чудно, че жените са луди по него“ — спокойно си каза тя. Йорк можеше да има всяка една жена, защото с възрастта ставаше все

по-хубав.

Докато му се любуваше, Нони изведнъж се сети за една известна картина. Беше ли я виждала в действителност, или я бе срещала в книга или списание? Психе, надвесена, да се любува на Купидон...

Тя бързо избяга във всекидневната, за да не се изсмее на глас, защото бе по-неуловима от Психе, а Йорк определено нямаше крила, за да я настигне.

След като се облече, Нони погледна портрета на Катрин Остенд. „Щастливка — помисли си тя. — От години той е само твой.“ На главния вход тя се осведоми как да стигне до вкъщи. Ако бе позвънила за такси, щеше да събуди Йорк, а и щеше да се разбере, че е спала при него. Реши, че няма смисъл. Щеше да стигне пеша до Уисконсин. Там имаше малко денонощно заведение, откъдето можеше да се обади за такси или да вземе автобус.

С автобуса ѝ провървя — само след двадесет минути си бе вкъщи. Ослуша се, но не чу нищо. Угаси нощната лампа, събу си обувките и тихо се запромъква нагоре по стълбите към стаята си. Там тя се съблече и застана гола пред дългото огледало.

Промяна нямаше, но като прокарваше ръце по гърдите и бедрата си, Нони усети все пак, че това тяло не е същото. Имаше усещането, че кожата ѝ е станала по-гладка, плътта ѝ сякаш вибрираше, нямаше го неприятното чувство на болка вътре в нея и тя се усмихна на себе си.

Това бе странна, загадъчна и разбираща усмивка — усмивка, която по-ясно от думите казваше: „Мммм, добре! Искам пак да го направя!“

„Ох, бедничкият ми Йорк — мислеше си Нони, готова всеки момент да се засмее. — Уви, бедният ми Йорк! Дните ти на женкар са преброени, момчето ми, защото аз съм най-малката вещица. Аз станах твоя, но сега ти ще станеш мой.“

Тя се люлееше напред-назад, щастливо прегърнала себе си. После се обърна, дръпна безмилостно завивките на леглото, за да се хвърли на него, и се сгуши сред възглавниците с дълбока въздишка.

Преди да заспи, си каза: „Утре, утре ще определя тактиката.“

[1] патинг — Любовна игра, без да се извършва полов акт — Б.пр. ↑

ГЛАВА III

В събота Нони осъзна, че светът се е променил. Причината не бе в това, че сексът бе вече навлязъл в живота ѝ. Тя просто откри нови перспективи в познатите неща, мисълта ѝ сякаш се изостри в посока към едно вътрешно съзнание за нещо, незабелязвано до този момент.

Всъщност тя бе разбрала живота такъв, какъвто е, докато преди бе живяла в света на мечтите. Легнала на шезлонга в задния двор, Нони се чудеше колко ли е пропуснала. Книгите описваха чувствата на човека, какво правеше той и защо го правеше, но до този момент тя никога не бе свързвала нито една от тези книги с хората, които познаваше. Абстрактно погледнато, Нони знаеше за седемте смъртни гряха и разните съпровождащи ги добродетели. От анатомична гледна точка тя разбираше човешкото тяло и болезнените изменения, които то може да претърпи. Но никога не бе помислила, че много от тези неща можеха да бъдат присъщи на приятелите и познатите ѝ. Братовчед ѝ Артър бе казал, че е прекалено умна. Нони си мислеше, че всъщност е красива глупачка.

Съквартирантките ѝ например бяха общителни, макар и различни, но какви са те в действителност? „Защо се разбираме толкова добре? Защо ги харесвам? — чудеше се Нони, като тайно ги наблюдаваше. — Какво зная за тях? Какво зная за себе си? Хващам се на бас, че те ме разбират по-добре, отколкото аз тях.“

Анис: шотландка, вдовица, с много светлосини очи и гъста, лъскава коса, падаща на естествени вълни, очертавайки по този начин лицето ѝ. Превъзходна секретарка, вярна приятелка, компетентна домакиня, забележителна в уменията си мълчаливо да ръководи къщата и наемателите ѝ. Въпреки това в нея нямаше капка коварство. По дух тя бе млада и весела като другите, имаше и много мъже около себе си, но защо не се бе омъжила след всичките тези четиринадесет години?

Сега Анис лежеше на шезлонга под големия чадър, за да се предпази от жаркото слънце, и преглеждаше неделните вестници.

Срещу нея на масата Джилиън си правеше маникюр в розово, който въобще не ѝ отиваше.

Млечната сестра на Йорк бе типична английска красавица със златноруса коса и сини очи. Единственото традиционно нещо у нея бе външният ѝ вид. Тя обожаваше Йорк и го следваше, „което обясняваше скандалните ѝ любовни афери“, мислеше си Нони. Това бе причината и за запазването на апартамента му във Вашингтон. Защо не Ню Йорк, Лондон или Лос Анжелис, ами Вашингтон? За един актьор там нямаше нищо друго, освен домогвания до Филадельфия и Бродуей. Деланд си задържа апартамента в „Тендоу Гардънс“, в началото на Джорджтаун. Актьорът бе винаги в списъците на поканените за различните празненства на посолствата — събития дългоочаквани, където всеки един, когото не си срещал дълго време, представлява нов, интересен събеседник.

Изведнъж Нони разбра, че въпреки повърхностното си отношение към живота, Йорк гледа много сериозно на ролята си на „глава на семейството“. Въпреки изискванията на кариерата си, чиято цел бе да се достигнат Лорънс Оливие и Ричард Бъртън, той намираще време да прескача за ден-два и да предпазва Джил от разни бъркотии, каквото беше намерението ѝ да сподели с едно момиче от гръцкото посолство наетия апартамент.

Три месеца по-късно от местната полиция разговаряха с гръцкия посланик и Зое бе набързо депортирана. Но как бе станало така, че Йорк уж случайно бе дошъл в последния момент, за да попречи на Джил да подпише договора за наема? Дали Анис му бе изпратила... Дали между нея и Йорк нямаше някакво тайно споразумение по отношение на Джилиън, или пък Анис не следеше предпазливо квартирантките си?

Хеда беше напълно самостоятелна. Обути в износени джинси, тя щастливо се грижеше за розите в дъното на двора. На двадесет и седем бе вече доста напълняла. Не се съобразяваше с модата и се носеше безвкусно. Джил буквално започна да я образова в тези неща, като се оплакваше от пропорциите на тялото ѝ и ѝ забрани да си купува неща, по-големи от фиба за коса, без нейното лично одобрение. Хеда мълчаливо прие наложения ѝ диктат, но на същия ден трябваше да си купи официален вечерен тоалет. Джил беше в отпуск и Хеда се бе

върнала въщи с някакво обикновено тъмножълто изделие, в тон с тъмните ѝ очи и царствената диадема от кафяви панделчици.

Ако Анис бе твърде съдържана, а Джил — лекомислена, Хеда беше абсолютният баланс между тях.

„Тя иска да бъде просто Kinder, Kuche, Kirche^[1], но ако ѝ се наложи да бъде друга, би могла да го направи. От нас четирите тя е най-земната. За нея заобикалящият я свят е без значение. След пет години щеше да е в разцвета на силите си, а след двадесет — майката от матриархалното общество, истинска Grossmutter^[2].“

С въздишка Нони се обърна по гръб и се предаде на слънцето.

— Нони, тези бикини са направо скандални — запротестира Анис. — Какво ще си помислят съседите?

— Всички във Вашингтон знаят, че вдовицата Бенедикт ръководи уважаван „дом“ — отвърна Нони, — а съседи има навсякъде.

— В съседите ни бе пълно тази сутрин със слуги от френското посолство — отбеляза Хеда. — Разговарях с градинаря.

— За тор! — промърмори Нони, а Анис се засмя.

— Откъде знаеш? — учудено попита Хеда.

— За какво друго си говорите с него, госпожице Бърбанк? — поинтересува се Джил. — Кой се нанася?

— Дук дьо Шеванел — с безразличие отвърна Хеда.

Джилиън изпищя възторжена:

— Френски дук на метър от нас?

— Спокойно! — посъветва я Нони. — Сигурно е женен, с четири деца. Представям си го: с малък, тънък мустак, боядисан в черно, за да подхожда на подпухналите му очи, десетина излишни килограма на корема си и мадам дукесата, която внимателно следи всяко негово излизане и връщане, което автоматически изключва развитие на контактите им с околния свят. Евентуално Анис може да бъде поканена, нали е стопанка на нашия дом, но ние въобще няма да се класираме.

— Познаваш ли го? — попита подозрително Джилиън.

— Не, но френските дукове са такива — мързеливо отвърна Нони.

— Няма да се учудя, ако си парфюмира мустаците...

— Не е женен — спокойно рече Хеда. — На четиридесет и девет години е, дори има внуци, но няма съпруга — настъпи пълна тишина, в

която тя придърпа черджето, което подлагаше под коленете си, към следващия храст. — Какво ви стана? — възбудено попита Хеда. — Езиците ли си глътнахте?

Анис се надигна.

— Още една важна клечка — раздразнено констатира тя. — За бога, Нони, покрий се?

— Хм, в Сен Тропе французите виждат много по-смели неща — запротестира Нони.

— Особено във Фолие Бержер — добави Джил, като започна да си прави педикюр. — Била ли си някога там, Нони?

— Веднъж, когато братовчед ми Артър бе в Париж и чичо Едуард ни разведе из града — с прозявка отговори тя.

Джил завистливо отбеляза:

— Добре си си живяла.

— Нима вие не сте? — отвърна Нони. — Майката на Хеда я довели тайно от Унгария като недеklarиран багаж. Джил била дълго време бездомна, докато майката на Йорк не я взела със себе си, а Анис била сираче, което се оженило за любовта си от детските години, за да я загуби само след седмица. Честно казано, буквално бледнея пред вас.

— Не е ли малко необичайно да присъстваш на сватбата на родителите си? — заяде се Анис.

— И да отблъснеш наистина богат испански принц — добави Хеда.

— Ръцете му бяха все влажни — потрепери от отвращение Нони, — а и дворецът му също.

— Прекалено романтична си — равнодушно отбеляза Джилиън.

— Семейство Деланд са направили това, което моите родители щяха да направят, което пък, от своя страна, означава, че дори да не бяха загинали, животът ми щеше да бъде толкова скучен, колкото и сега.

— Но не и по-скучен от моя — отбеляза Анис. — Единственото, което правех, бе да ходя на църква и да прекарвам ваканциите си с леля Мери.

— Да, но си имала Доналд.

— Така е — съгласи се Анис мигновено, — а ти имаш Йорк.

На входната врата се позвъни и Джилиън метна шапката си върху лака за нокти.

— Аз ще отида — тя изчезна с дългите си крака, а в двора настъпи отново тишина.

Не бяха забелязали отсъствието на Нони предната вечер, като изключим случайния въпрос:

— Кога се прибра снощи?

— Малко след вас, предполагам — предпазливо отвърна Нони, но Анис вече казваше на Хеда:

— Впиши още един в списъка за довечера — поканих Оливър Невинс заради вчерашната му помощ.

— Всъщност стават двама, Хеда — изведнъж се сети Нони. — Поканих Хенри Девиниш.

— Хенри? — сякаш неволно рече Джилиън, а Хеда вече записваше името. — Кога се озова тук?

— Вероятно снощи. Той е новият ни военен аташе. Познаваш ли го?

Лицето на Джил придоби странно безизразно изражение.

— Разбира се — също така безизразно отговори тя. — Той е много близък приятел на Йорк...

— А? — възкликна Нони. — Благодаря за предупреждението.

Легнала на слънце, със затворени очи, тя мислеше.

Колкото пъти си спомнеше за снощи и за Йорк, за тялото му, за ръцете, за устните му, Нони приятно потръпваше. Явно сексът бе нещо чудесно, ако е с точно определен мъж. С известна предпазливост тя се спря на тази мисъл.

Само един ли подобен мъж съществува за една жена? Очевидно не, иначе как бихме си обяснили разводите? И все пак в този момент за нея нямаше значение ничие друго мъжко тяло, освен тялото на Йорк, и тази мисъл я обезпокои. Трябваше да го забрави, защото Йорк Деланд бе определено далеч от това, което Нони бе очаквала, макар и смътно, от своя бъдещ съпруг. В миналото тя бе мислила просто за мъж: чист, интелигентен, с добро чувство за хумор; някой, с когото да се смее и споделя пълно душевно разбирателство. Сега на фона на изживяванията ѝ с Йорк Нони разбра, че е по-добре да се увери, че мъжът, който има срещу себе си, може да ѝ даде същите сексуални вълнения, и тази мисъл я обезпокои още повече. Може би трябваше да опита с много мъже, преди да намери някой равен на Йорк в леглото,

но щеше да мине време. „Трябваше да започна по-рано“ — мислеше си тя, но най-важното нещо сега бе да забрави Йорк възможно най-бързо.

Хенри? Вероятно би опитала с него, но и той като Йорк не бе никак постоянен в чувствата си. Нони въздъхна и бързо разлисти бележника си с имена на мъже, но за съжаление установи, че нито един не ѝ се стори по-привлекателен от Йорк. „Ох, по дяволите — каза си тя. — Може би не трябваше въобще да започвам.“ Но вече бе твърде късно, а и мислите ѝ бяха прекъснати от Джилиън, следвана от мъжки гласове.

— Нони, покрий се! Някой идва! — изсъска ѝ Анис.

— Гадост! — измърмори Нони, като търсеше с ръка хавлиената кърпа. През присвитите си от слънцето очи тя видя Хенри да върви след Джил. Зад тях, с поглед, вперен равнодушно в нея, бе Йорк Деланд. За миг я обхвана ужас. „Не съм готова за това.“ После изведнъж нещо в неговото изражение я ядоса: „Чака да види как ще реагирам.“ Тя отново отпусна облегалката на шезлонга и се излетна в него със затворени очи.

— Йорк! — каза Нони, почти с отвращение.

— Не ни посрещате особено радушно — запротестира той, докато Джил казваше с тънкия си глас:

— Познавате се с всички, освен с Хеда, госпожица Конради, господин Хенри Девиниш.

Хенри отвърна с тенорния си глас:

— Приятно ми е, Хеда... Анис, много мило от ваша страна, че ме поканихте.

Джил добави:

— Четири часът е. Ще донеса напитките.

Най-после се обади Йорк с дълбокия си баритон:

— Обречената Танагра е Нони. Нони, мила, почти гола си.

— А ти си подранил с два часа — ядосано му отвърна тя, като отвори очи и махна мързеливо с ръка. — Здравей, Хенри!

— Ако бях дошъл след два часа, по-разголена ли щеше да бъдеш? — попита Йорк с интерес.

— Да — веднага отговори Нони, — защото при мен щеше да има някой, което щеше да развихри с пълна сила въображението ти, момчето ми.

— А ние всички познаваме твоето въображение — добави Хенри, като целуваше пръстите на Нони. Той седна върху хавлиената кърпа, като все още държеше ръката ѝ. — Струва ми се, че прекъснахме важно философско размишление.

— Вероятно — зелените очи на Йорк ѝ се усмигнаха. — Нали ти казах, тя е от тези, които мислят — след което отиде да погледне розите.

— Я по-добре да чуем как си охарактеризирал нас — намеси се Анис. — Разкажи ни, Хенри.

— „Анис ще те погледне като през стъкло, но усмихната. Хеда ще огледа първо чорапите и копчетата ти, а ако си гладен, ще те нахрани. Джилиън просто ще те наблюдава, а с Нони внимавай, защото тя е мислещо същество!“ — невинно изрецитира Хенри.

— Гадняр такъв — Йорк се излегна в шезлонга точно срещу Нони, а Хенри пусна ръката ѝ, като преди това леко я стисна. — Нали ти казах, че е вещица. Всички са вещици.

— Но аз съм най-злата от всички — спокойно се съгласи Нони.

— Защото е дребничка и пъргава върху метлата си — мрачно добави Йорк, а Анис се изкиска:

— Нони може да се събере в джоб или дори под яката ти — обясни тя, докато Хенри изглеждаше смутен. — Ние сме твърде големи.

— Я ми кажете какво замисляте? — не се предаваше Хенри.

— Не нов модел шапка във всеки случай — отвърна Хеда. — Изражението ѝ не е съвсем благочестиво.

Нони влезе в ролята си:

— Мислех си и се молах! — с патос рече тя.

— Моля те, не се глези! — каза Йорк със заповеднически си глас.

— Не се глезя, а се плезя.

— За бога, не се карайте — обади се Джилиън.

— Мисля, че ще се омъжа — бързо каза Нони и с едно движение се изправи в седнало положение.

Последва страхотна тишина.

— Хм — промърмори Йорк, стана и се отправи към количката е напитките. — Не знам дали това е завеса след първо действие, или

прелюдия към типично женски „клю-клю“ разговор на чаша чай, но давай направо, за да видим финала.

— Нони, скъпа! — обади се Хеда. — Имаш ли си някой?

— Или е само плод на въображението ти? — попита Анис.

— Ще се омъжваш? — изписка Джил. — Чудесно! Ами халки? Рубин ще ти подхожда най-много! А как се казва той?

— Не мисля, че ще е честно, ако ви кажа. Не считате ли, че първо на него трябва да кажа?

— Разбира се — сърдечно се съгласи Йорк.

— Ах, Йорк! — тя задиша ускорено, протегнала ръка напред. В същия миг той падна на едно коляно, за да я докосне почитателно с устни. — Знаех си, знаех, че ще ме разбереш.

Тук всички се разсмяха, а Йорк допълни:

— Не ти ли казах, че това са най-прекрасните жени в целия свят, Хенри? Малко да ги отпуснеш и веднага ще направят подобна сцена — той щракна с пръсти и се обърна да си налее нещо.

— И все пак аз искам да зная за кого ще се омъжва — настояваше Хенри.

— О, все още не съм си го избрала. Но не се притеснявай, Хенри, ти не си включен.

— Кои са всички тези хора, които никога не съм виждал, а и защо трябва да съм с тях, след като искам да бъда единствено с теб? — с тъга попита Хенри.

— Приятели, дошли за барбекюто — отвърна Нони. — И ако искаш да знаеш, те никога не са те виждали. Занеси чиниите на Хеда...

— Когато вещиците се веселят, магьосниците работят — включи се Йорк, внезапно материализирайки се на кухненската врата. — Какво има за мен, мила?

— Салата, подправките и салфетки — тя бързо постави тези неща върху поднос и му го подаде, а през това време Хенри излезе с чиниите.

Йорк се спря за миг.

— Бързо ли се прибра вкъщи, мила?

Тя кимна и се усмихна.

— Още веднъж ти благодаря!

— И аз ти благодаря — очите му бяха неспокойни. — Но никога вече няма да си момичето от твоята песничка.

— Няма значение — Нони повдигна леко рамене. — Оставаме ли приятели завинаги?

— Докато сме живи — с драматизъм в гласа я увери той, като отваряше вратата.

Гостите представляваха разнородна смесица: приятелки на Хеда, служители от посолството, професор Джордж Хемптън, с когото Нони се беше запознала на един научен конгрес като негова преводачка и който бе очарован от нея. Анис продължаваше да седи на масата под чадъра, приела вече ролята на грациозна домакиня, заобиколена от Оливър и един висш служител, чиято съпруга бе в много напреднала бременност. Хеда се разпореждаше с барбекюто с помощници около нея. Джилиън явно разговаряше с Хенри за миналото, а Йорк бе навсякъде — задаваше крайно неудобни въпроси на бременната жена, правеше двусмислени намеци на най-непривлекателните момичета, помагаше на Хеда, като предизвикваше ураган от смях около себе си. Бе „включил“ не заради себе си, а просто да накара всеки да се почувства като част от това парти.

Облегната на оградата, Нони си мислеше, че под маската на актьора се крие един прекрасен човек. На Хенри му бе скучно, въпреки че не го показваше, вероятно и Йорк скучаеше, но поне не му личеше.

Съвсем близо до нея един тъжен глас запитва:

— Мога ли да се присъединя към партито ви, мадмоазел?

Изплашена, тя се извърна, присви очи и видя мъж, който се бе надвесил над оградата. Беше с кестенява коса, тънки мустаци и тъмни очи, които сякаш очакваха положителен отговор. Без съмнение това бе дук дьо Шеванел.

— Ох, господи! — започна да се извинява тя. — Извинете, че ви смутихме. Не знаехме, че сте пристигнали.

— Да, тази сутрин. Вече разговарях с една от вас.

— За градинския тор? А тя си е помислила, че сте градинарят.

— Oui, j'ai ete mechand!^[3] — съгласи се той. — Но не си парфюмирам мустаците, мадмоазел Нони.

— Вие сте подслушвали!

— *Naturlement*^[4] — равнодушно отвърна той. — Как иначе истинските мъже могат да опознаят жените? И бих добавил, че никога не съм виждал нищо по-смело в Сен Тропе.

Нони се засмя.

— Щом не си парфюмирате мустаците, вероятно нямате излишни килограми на корема си — тя започна да си играе с няколко счупени летвички от оградата, — което означава, че можете да се провретете оттук.

Той се оказа здравеняк, около сто и деветдесет сантиметра висок. „Велики боже!“ — помисли си Нони, докато го водеше към масата с големия чадър.

— Анис, това е нашият нов съсед, който е по-висок от оградата. Госпожа Бенедикт, дук дьо Шеванел...

Той се наведе над ръката на Анис, а Хеда гледаше слисано.

— Не, скъпа, не е бил градинарят — тъжно каза Нони. — Госпожица Конради, господин дук дьо Шеванел...

За миг Хеда бе изтръгната от спокойствието си. Йорк ѝ каза тихо:

— Стегни се!

— Не може да бъде! — не вярваше тя. — За дук знае много за градинския тор! — усмихна му се и загрижено попита: — Вечеряли ли сте?

— Ще разберете, че съзнанието на Хеда се ръководи само от най-насъщните неща — малко престорено се обади Йорк и подаде ръка. — Аз съм Йорк Деланд.

— А аз съм един от почитателите ви, господин Деланд — кимна дьо Шеванел.

Само след секунда Йорк бе окупира гостенина и официално го представяше на другите гости, а Нони си каза: „Дава му ясно да разбере, че зад четирите жени стои влиятелен мъж.“

— По дяволите! — оплака се Хенри. — Дори минутка не мога да бъда с теб.

— Но нали ти е приятно?

— Освен че не мога да се добера до теб.

— Аз съм най-малката вещица, затова не можеш да ме хванеш.

— Имам кола — очите му решително се присвиха — и утре ще отидем някъде да вечеряме. Не те моля, а ти казвам! Да си готова в шест — целуна я по носа точно когато се чу гласът на Йорк:

— Хенри? Къде ли е отишъл? Хенри, ела да ми помогнеш... по-късно ще флиртуваш.

— Изоставиха ме — тъжно отбеляза дук дьо Шеванел. — Ще разговаряте ли с мен, госпожице Нони?

— Хеда е отишла за топли франзели — предположи тя, усмихвайки се, като погледна към добре напълнената му чиния.

— Да — едва разбрано отвърна той, защото устата му бе пълна със салата. — *Alors, expliquer moi Noni...*^[5]

— Анис е втори секретар — без да осъзнава, Нони премина на френски. — Аз съм първи преводач, Джилиън е шеф на персонала и на стенографския отдел, а Хеда отговаря за центъра за изследвания и библиотеката. Това е всичко, господин дук.

— За съседите ми името ми е Жервас — каза той с укор. — О, франзелките! *Mersi mille fois!*^[6]

— Не говоря френски, господине — извини се Хеда.

— Казва се Жервас и явно очаква да го нахраниш заедно с някои мъже тук — каза й Нони.

— Да, макар че съм готвач *moi mem*^[7].

— Можеш ли да ме научиш да готвя истинска рибена чорба? — Хеда седна в краката му. — Зная, че тук рибата не е същата, но мен ме интересува начинът...

Жервас кимна:

— Каня ви на вечеря и там ще ви покажа.

— Жервас? — Анис леко се задави.

— Той и Хеда имат специален разговор за рибената чорба.

— Това обяснява нещата — включи се Йорк. — Рибата отделя вредните за нея вещества под формата на тор. Ето че се връщаме отново към основното занимание на Хеда.

Момичетата се засмяха, а професор Хемптън прочисти гърлото си и каза:

— Съвременните торове се състоят предимно от съставки на азота, което пък е вредно за калция в костите.

— Няма значение — добави Йорк. — Елате на следващата сутрин и ще видите Хеда да заравя останките от рибата около розите.

— И те всички ще имат силни и здрави зъби! — възкликна Нони.

— С двадесет и три процента намаляваме вероятността от кариес — допълни Анис.

Йорк се засмя и отиде да изпрати част от гостите.

— Аз също трябва да тръгвам — Оливър целуна Анис по бузата.
— Прекрасно парти, скъпа, и много повече от това, което заслужавах.
Длъжник съм ти. Какво ще кажеш за една вечеря в четвъртък?

— Нямам нищо против, но ще съм скапана — предупреди го тя.
— Сър Робърт и лейди Мойра заминават със следобедния полет. Знаеш какво означава това!

— Прекалено добре — съчувствено се съгласи той. — Суматоха, търчене насам-натам, паника и всеобщ хаос, над което ти, сладурче, ще се извисиш като птица феникс. Господин дук, за мен бе удоволствие да се запозная с вас! — усмихна се Оливър, ръкува се за довиждане и се обърна към Нони: — Au revoir, sarvel do widrenia, sbohewu istenhorraid^[8].

— Довиждане — тя учтиво се обърна и се усмихна на обърканото изражение на дука. — Оливър е работил преди мен като първи преводач, а сега притежава собствена туристическа агенция. Заедно търгуваме с комисиони. Надявам се, че си купил изделието на „Фамекс“.

— Разбира се! А изкарваш ли добре например за палто от норка?

— Ако исках, и диамантена гривна можех да си купя — увери го тя. — Дано нещата да вървят все така добре.

— Човек трудно може да те забрави, Нони! — Оливър я погали приятелски. — Спирам тук, за да кажа... на сър Робърт в четвъртък, а в случай че няма време, кажи му, че съм звънял.

— Той винаги има време, щом е за теб — в хор се обадиха момичетата. — Ти си неговата гордост, Оливър. Той тайничко си мисли, че бащинската му ръка управлява агенцията „Невинс“.

— До известна степен е вярно — сериозно отвърна Оливър и пристъпи към Хеда и Джил, за да ги прегърне за довиждане.

Жервас беше все така объркан, дори след като седна в освобождения от Оливър шезлонг.

— В какво ви е въвлякъл този млад мъж? За какво изделие ставаше дума, Нони?

— Изделие на „Фамекс“. Никога не бях чувала за него, а и не ме интересуваше — весело отвърна тя. — Имах малко излишни пари и точно когато се чудех какво да си купя с тях, дойде Оливър. Не знаех как ги бе вложил, но на следващата седмица те се утроиха и дори

носеха допълнителни дивиденди! След още две седмици ние ги продадохме на стоковата борса.

— Ние? — повтори Жервас объркан.

Анис се засмя.

— Нони е нашият финансов експерт. Дядо ѝ притежава банка в Цюрих и затова тя разбира от инвестиции.

— Освен това — Джилиън се присъедини към тях — тя познава шефове на корпорации и VIP^[9] — прекрасни възрастни джентълмени, които ѝ пошушват как да спечели.

— И е достатъчно щедра, за да сподели с нас чутото — заключи Анис.

— Това е истински приятелски жест — съгласи се Жервас, но когато го погледна случайно, Нони улови извънредно острия поглед на тъмните му очи, преди те да се отправят към Анис. В суматохата от последни разговори, пожелания и целувки преди тръгване тя забрави за това. Много хора не можеха да повярват, че Нони Айлън проявява интерес към парите, ограничаващ се, разбира се, не само с чисто покупателната им способност.

Вече почти всички си бяха заминали. Хеда и Джордж Хемптън натъжени разговаряха за една увредена розичка. Джилиън накара Хенри да ѝ помогне в кухнята, Йорк гасеше огъня от барбекюто, а Нони почистваше пепелниците и метеше плочника.

— Entin^[10], госпожа Анис — дук дьо Шеванел се протегна в шезлонга. — Прекалявам с гостоприемството ви, но нали трябва само да се промуша през оградата, ако мога въобще да го сторя след това страхотно угощение, така че ще ме изтърпите още няколко минути.

— Разбира се! Всъщност обикновено не сме толкова шумни.

— Да — каза Йорк, — понякога е и по-зле.

— Шумът го вдигаш ти — отбеляза Нони. — Какво разказваше на Поли Харис? Очаквах всеки момент да роди от смях.

— Не питай — бързо рече Анис. — Нещо, което не може да се повтори.

— Как тогава можеше да се смее на това? — учуди се Жервас. — При нейната напреднала бременност.

Йорк се усмихна:

— Анис, вашият съсед явно ви хареса.

— Sans doute^[11] — отвърна Жервас. — Във Франция обичаме вещиците...

— През целия следобед, когато разговаряхме, Жервас ни е подслушвал — издаде го Нони.

Дукът намигна на Йорк.

— Е, когато сте далеч от дома си, мон дио, бъдете спокойни, защото аз, Жервас дьо Шеванел съм тук... — с величествено движение той насочи показалец към гърдите си и леко се оригна. — Извинете, ако не получа удар от преяждане...

Йорк се засмя.

— Вие по рождение сте силен човек — каза той, излегна се в един шезлонг и въздъхна.

— Сега, когато важните господа си заминаха, не остана ли малко кафе и бренди?

Това бе най-хубавата част от вечерта — да седиш отпуснат на шезлонга в тъмнината на фона на лека музика и да запалиш последна цигара. Нони бе седнала с кръстосани крака върху плочите, а Йорк придърпа стола си точно зад нея.

— Удивително — замислено каза Жервас.

— Държат се покровителствено! — рече Нони. — Кое е удивителното, скъпи Жервас?

— Че през всичките пъти, когато съм идвал във Вашингтон, не сме се срещали.

— Да, но трябва да ни е било отредено все някога да се срещнем — Анис бе малко напрегната и машинално погали ръкава си.

— По-добре късно, отколкото никога, казвам ти. Колко е малък цветът, нали? — добави Джилиън бързо на лондонско наречие.

— Винаги съществува утре — обади се Хеда, — а тогава ще ядем пилешки паприкаш.

— В китайски чинийки — радостно предложи Нони, — а ако го сервираш сега, ще има и вино.

Жервас погледна уморено към невинните им лица:

— Мон дио, наистина ще го направят! Добре си ги научил, Йорк! — засмя се той.

— Е, признавам се за победен!

Пръстите на Йорк погалиха нежно Нони по врата, а Джордж тихо попита:

— Каква марка вино?

Настъпи тишина.

— Боже господи, и той също!

— Какво и той? — заядливо попита Хенри. — Всеки знае, че пилешкият паприкаш върви с вино „Трамине“.

— Аз предпочитам „Понте-Кане“ — надменно каза Джил.

— Оставям ти да избереш, Хенри, но и най-доброто няма да ми хареса достатъчно.

— Всъщност — Джордж прочисти гърлото си — доброто „Трамине“ струва почти колкото „Понте-Кане“, но по-малко отлежало, разбира се.

— Не издържам повече! — Йорк стана сред всеобщ смях. — Лека нощ, сладки вещици! Господин дук, оставям ги под ваша закрила. Накарайте ги да си легнат, преди да съмне. Професор Хемптън, много ми допаднахте! Хайде, Хенри, целуни момичетата за лека нощ! — той целуна ръката на Анис, топло прегърна Хеда, после Джил. — Лека нощ и внимавайте!

Докато групата се изправяше на крака, Йорк се наведе и повдигна Нони:

— Време е за сън — бодро каза той, като я изтупваше от полепналата по нея прах. — Лека нощ, мила! — с един пръст повдигна брадичката ѝ и я целуна нежно по устните. — Приятни сънища, Нони!

После си тръгна, като едва ли не принуди Хенри да тръгне с него, Жервас се промуши през оградата, а Джордж, спазвайки етикета, се ръкува с всички.

[1] деца, кухня, църква — Б.пр. ↑

[2] баба — Б.пр. ↑

[3] Да, бях ЛОШ! — Б.пр. ↑

[4] Разбира се. — Б.пр. ↑

[5] Тогава обяснете ми, Нони! — Б.пр. ↑

[6] Благодаря много! — Б.пр. ↑

[7] аз самият — Б.пр. ↑

[8] Довиждане: — на различни езици: френски, латински, полски и чешки. — Б.пр. ↑

[9] VIP — особено важни лица (съкр. от англ.). — Б.пр. ↑

[10] Най-после. — Б.пр. ↑

[11] Без съмнение. — Б.пр. ↑

ГЛАВА IV

Неделя в шест часа Хенри пристигна в червен спортен ягуар. Точно когато настаняваше Нони на предната седалка, Джилиън излезе с приятеля си.

— Здравсти! — вяло поздрави тя, като преценяващо огледа колата.
— Пак с твоите номера, както виждам.

Той я погледна в очите.

— Разбира се. Мислиш ли, че ще вървят?

— Преди не ме питаше за подобни неща — отговори Джилиън, почти изумена, и тръгна към фолксвагена, застанал скромно зад ягуара.

Нони долови жлъчната нотка в нейния глас и ядния поглед на Хенри и разбра, че не хранят добри чувства един към друг. Вероятно той бе един от приятелите на Йорк, който Джил не харесваше.

— Ох, най-последно сами!

Хенри се отпрати извън града. Нони се засмя.

— Големи приготовления си направил. На път съм да се разочаровам.

Сините очи я изгледаха замислено.

— Най-вече заради удоволствието да те опозная — каза той и се усмихна приятелски. — И така, да започнем. Откъде знаеш толкова езици? Коя и каква си, когато не си най-малката вещица?

— Баща ми е адвокат в Ню Йорк, дядо ми е собственик на банка в Цюрих, където съм родена. Въобще семейството ми е голямо. Майка ми има седем братя и сестри, всички женени и с деца, а баща ми има роднини в Америка и Базел, отгледали също много деца.

— Господи, та вие сте цяло племе! — възкликна Хенри.

— Всички са се пръснали по различни държави, но всяко лято си гостуваме — продължи тя. — Преди три години имах петдесет и четири братовчедя, но по-големите вече имат деца, така че съвсем ги обърках.

— А и как не — приглушено се засмя той. — В сравнение с теб бледнея.

— Нали имаш роднини?

— Сестра, брат, няколко братовчедя — Хенри повдигна рамене. — Едно-две палави дечица, но голяма част от близките ми бяха погубени в Европа или Корея.

— Съпругът на Анис е убит в Корея.

Той не отговори веднага:

— Аз го познавах. Дали би искала да знае това, Нони?

— Не зная — тя бе изненадана. — Как изглеждаше той?

— Отличен капитан и командир и симпатичен мургав смелчага.

Нони усети, че той не казва всичко.

— Това не е всичко, нали?

Хенри тъкмо влизаше в завой и гумите изсвириха.

— Не мога да разбера вдовицата Бенедикт — бавно каза той. — Някой бог ли жалее, или е разочарована от брака?

Нони бе шокирана. Момичетата мислеха, че Анис дълбоко тъгува за Доналд, но така ли беше всъщност?

— Не мисля, че много му пукаше за нея — равнодушно каза Хенри.

Нони се отпусна на седалката и се замисли:

— Израснали са заедно. Тя го е обожавала, защото ѝ позволявал да се върти около него... Тя е сирак и е живяла с леля си — стара мома, а той бил син на местен богаташ — Нони продължи по-високо. — Самата Анис, а и всички очаквали да се оженят... Родителите му я заобичали много. Купили ѝ къщата в Джорджтаун малко преди да се помине баща му — думите ѝ заглъхнаха, а Хенри продължи мълчаливо да шофира. — Тя учила в Сейнт Етелдредата на не повече от двадесет километра от Кеймбридж — тихо продължи Нони. — Веднъж той пристигнал с писмено разрешение да я изведе на чай... а друг път родителите му ги завели да гледат регатата „Хенли“... Но на дипломирането ѝ не дошъл, нито когато започнала работа — Нони се намръщи, спомняйки си всичко това. — Доналд бил на военни учения, но нали не е било военно време?

— Дон никога не скучаеше — с равен глас отбеляза Хенри.

— Нито пък ти, сигурна съм, но лоялността към службата си е лоялност, нали?

Хенри потрепери:

— Господи, като си спомня само безкрайните вечери на службата!

— Точно така — отвърна тя. — Защо тогава казваш, че не му е пукало за Анис?

— Защото бе побеснял, след като разбра, че жената на Келси е бременна — той си пое рязко въздух. — Дон беше истински мъж, Нони. Момчетата биха го последвали и в ада, както и стана по-късно. От разузнаването не се върнаха повече от десетина, а на следващия ден нашите се развихриха и буквално изпепелиха земята в радиус от няколко мили. Това бе един от възловите моменти във войната, Нони. Малцината оцелели корейци така и не разбраха какво бе станало, нито как — устните му мрачно се изкривиха. — Капитан Доналд Бенедикт заслужаваше такова себеотрицание от страна на войниците си, но съм сигурен, че дори снимка на Анис нямаше, а и не ѝ пишеше повече от веднъж седмично. Уверен съм в това, защото аз цензурирах офицерската поща, а след вечерта, когато Келси почерпи щедро в столовата за раждането на сина си, той повече въобще не ѝ писа.

Нони се взираше през предното стъкло, като вътрешно трепереше от внезапната ярост, която я бе обзела.

— Бедната Анис! Сега разбирам — промърмори тя. — Брак в последната секунда, било е толкова романтично. Доналд се появил десет дни преди да отплава. Тя била облечена с роклята, с която започнала работа, набързо ушит елек, украсен с шифонени шалчета, а лейди Бенедикт ѝ заела семейния воал. Леля ѝ телефонира на всички близки да известят тези, които не знаят, и църквата била препълнена. Доналд забравил да ѝ поднесе цветя и тя трябвало да носи нечий молитвеник. Прекарали осем дни в една крайбрежна вила, преди той да се присъедини към полка си, и Анис никога повече не го видяла. Да, разбирам — отново каза Нони. — А той дори нейна снимка не е имал...

— Не — отвърна Хенри. — Оженил се за нея, за да му роди син, Нони. Когато това не станало, Доналд нямал нужда повече от нея. Не мога да кажа, че досега съм мислил за тези неща... но се чудя какво ли щеше да бъде, ако се бе върнал.

— Щеше да направи живота ѝ ад — каза Нони, когато спряха на паркинга. — Хенри, въобще не казвай пред нея, че си го познавал.

Анис все пак знае що за стока е бил. Нямам представа как го е изживяла, но тя не е глупава. Не ѝ напомняй за това. Трябва да го забрави.

— Ти много я харесваш, нали? — с любопитство запитва той.

— Да — отвърна тя учудено. — Грешно е да се мисли, че жените не могат да бъдат лоялни. Ще тръгваме ли? Умирам от глад...

— Имаш ли нещо против да се отбием за малко у едни приятели?

Нони се замисли върху предложението, уверена, че това е някакъв номер, въпреки че за Хенри се говореше като за човек в състояние да уреди „терен“ на едно денонощие път от Вашингтон.

— Добре, но да не се цупиш, ако акцията се провали.

— Шофьорите рискуват собствения си живот — съгласи се той, но изражението на лицето му бе напълно самоуверено.

А Нони бе сигурна, че работата е нагласена. Приятелите му, разбира се, не бяха вкъщи и дори предвидливо бяха запалили камината и оставили кафе и бренди. Хенри не беше Йорк, въпреки че ръцете му бяха също така уверени. Устните му пробягваха по шията и ушите ѝ, прескачаха от слепоочията към клепачите. Нони се отпусна и усети отговора вътре в себе си. Изведнъж устата му се впи в нейната — гореща, мокра, лигава, напомняща ѝ за Жан-Ауи — братовчеда тийнейджър, който се бе захванал да я обучава в това преди десет години. Той олигавяше всичко, включително и гащите си. Автоматически Нони отблъсна Хенри и стана, като тайно изтри устата си.

— Съжалявам... не мога...

Той бавно се излетна на кушетката.

— Да не би да чакаш първата брачна нощ?

Нони поклати глава.

— Може би си лесбийка? — грубо попита Хенри.

— Не, разбира се, просто самата мисъл...

— Тогава значи не ме харесваш?

„Ох, господи, как да обясня, че от малка се отвращавам от мокрите целувки?“

— Предполагам, че си идеален за всяка жена, която е жена — отвърна тя уклончиво, — но аз все още не съм в пълния смисъл на думата.

— Не разбирам. Всичко тръгна много добре и ти изведнъж се стегна. Какво сторих, че се получи така? — Нони мълчеше. — Няма да се предам — продължи той. — Ти ме предупреди, но и аз ще те предупредя, Нони. Ти ще бъдеш моя.

— Страхувам се, че няма смисъл, Хенри.

— Ще видим — той стана, като я наблюдаваше замислено. — Би ме... ще вечеряш ли с мен следващия петък?

„Трето действие.“

— Добре, но не храни празни надежди, моля те!

Но в петък господин Тревелиън, временно изпълняващ функциите на посланик след заминаването на сър Робърт и лейди Мойра, потърси помощта на Нони във връзка с някаква търговска поръчка от Южна Америка.

— Не ги очаквам да се завърнат до следващия четвъртък — оплака се първият секретар. — Нони, неудобно ми е да те моля, но бъди така добра! Надявам се, че срещата, която имаш, не е от историческо значение.

— Да — засмя се тя. — Няма да ми иска ръката, ако това имате предвид. Ох, Алън — господин Тревелиън гледаше ужасено, — разбира се, че ще ти помогна. Кога е срещата?

— Осем часа в бразилското посолство — като робот отвърна господин Тревелиън, все още взирайки се в Нони. — Понякога не знам как да се държа с вас — сподели той сред несигурността, която го бе обзела. — Ти, Анис, а и другите... вие винаги сте готови да помогнете... а и сър Робърт казва, че никога не е имал такива хора... но, честно казано, тези неща, които говорите...

Лицето на Нони омекна от очевиден шок, който той изживяваше.

— „С дървета и камъни — от мен само кости останали, а думи — уви за мен те са сладки локуми!“ — издекламира тя. — Не обръщай внимание какво говорим. Правим го просто за да ни е весело.

— Надявам се — промърмори господин Тревелиън, като я гледаше със съмнение, — но понякога... — той въздъхна. — Работата е там, че след две години се пенсионирам и следвайки естествения ход на живота, вече ще съм мъртъв, когато вашето поколение поеме кормилото. А това, че не ви разбирам, ме кара да се чувствам стар.

— Скъпи Алън — мило каза тя, — не ти ли е ясно, че си забравил повече, отколкото ние сме научили? Това е другата страна на въпроса. Ти много често ни караш да се чувстваме ужасно млади и досадни, което изключително ни радва.

Първият секретар я изгледа подозрително.

— Мисля, че ме четкаш.

— Защо ми е нужно това — отвърна обидено тя. — В края на краищата, провалям си моята среща.

— Сигурен съм, че ще те чакат до десет часа или можеш да отложиш срещата с първия и да отидеш на втората в полунощ — пошегува се господин Тревелиън и се оттегли в кабинета си, а Нони се обади на Хенри и му разясни ситуацията.

— Съжалявам, но тази вечер няма да мога да дойда.

— По дяволите. Бях запазил маса в „Сан Суси“. А утре вечер?

— Не мога. Трябва да съм в Ню Йорк за рождения ден на мама. Извинявай за довечера. Защо не поканиш Джилиън? Мисля, че е свободна.

— Защо ми предлагаш точно нея?

— Ами... познаваш я — смутено отвърна тя. — Мислех, че сте стари приятели.

— Да — бе уклончивият отговор. — Познавам я.

— Отидохме в „Чингис Хан“ — докладва Джил с безразличие. — Писнало ми е от френска кухня. В събота играхме тенис. Хенри ме победи, както винаги. Никога не мога да му уловя сервиса.

— Звучи забавно — Нони си каза, че този път Джил не е никак словоохотлива. В подобни случаи тя подробно описваше мъжете, с които излизаше, в това число и дължината на пениса им.

— А ти как прекара в Ню Йорк?

— Вечеря в „Четири сезона“. Ходих на балет, а в неделя — на рожден ден. А останалите?

— Джордж и Жервас дойдоха за вечеря. Хеда приготви нещо фантастично със скариди.

— Е, значи не сте скучали.

Йорк бе изчезнал и не бе казал къде нито на Джил, нито на Хенри. Нони беше неспокойна. Седмица след изживяното тя почувства огромна нужда да изпита същото отново. Какво, за бога, правеше той през последните дни? Йорк не беше от мъжете, които спят сами. Ако

имаше някоя, защо да не бъде Нони? След онази нощ едва ли щеше да има друга, но въпреки нежните му думи очевидно Нони не беше достатъчно привлекателна, за да предизвика у него ново влечение.

От вестниците бе научила, че пиесата на Катрин не се играе вече — тя възнамерявала да я постави на Бродуей. „Ох, за бога — мислеше си Нони, — така ми се иска да бъда още веднъж с него, преди да се одобрят...“

После месец май си отиде, а с него и Йорк. Кратък телефонен разговор:

— Аз съм Йорк, с кого разговарям?

— С Нони — каза тя и леко притвори очи, като чу гласа му. — Джил излезе. Да ѝ предам ли нещо?

— На летището съм, заминавам за Ню Йорк след десет минути, а следващата седмица съм в Лондон. Кажй ѝ, че не мога да се обадя преди това.

— Кога ще се върнеш?

— По средата на юли трябва да съм в Холивуд. Това е, което зная — отговори Йорк и замълча. — Как си, мила?

— Правя заклинания както винаги, нали съм вещица — гласът ѝ започна да глъхне.

— Какво стана с трето действие? — попита той, като потисна чувствата си.

— Lentraste^[1] — отвърна бързо тя. — Завесата рядко се вдига.

Йорк се засмя.

— Музика и фанфари! Нони, да... ти си истинска жена... — изпя той.

Ето, това беше. Бъдещето бе неизвестност. Тя поплака малко същата нощ, но на следващия ден се оправи — постепенно навлезе в стария ритъм на живот. Времето се бе задържало не много влажно. Посолството плуваше в атмосфера на мир и спокойствие. Не че при сър Робърт бе по-напрегнато, но все пак нещата вървяха някак помързеливо в негово отсъствие. Дипломатическата поща все така пристигаше един път седмично, не така обемна, защото важните документи се изпращаха първо на него, в Кент, но все пак имаше преводи и доклади, които трябваше да бъдат приготвени за в бъдеще.

Един ден Оливър подаде глава на вратата:

— Заети ли сте много? Може ли да влезем с Мери-Ан? Тя умира да види „светая светих“.

— Не, заповядай — Анис хвърли поглед към кабинета на посланика.

Господин Тревелиън леко премигна пред пухкавата фигура на Мери-Ан, но ѝ се усмихна много учтиво.

— Радвам се да те видя, Оливър. Опасявам се, че сме малко под пара. Пощата трябва да замине днес.

— Това пощата ли е? — попита Мери-Ан със страхопочитание.

— Да — каза Нони развеселена, — и всичко е много по-скучно от това, което сме гледали по телевизията или сме чели в романите на Ян Флеминг.

— С изключение на пикантните клюки, кой с кого е спал! — изсумтя Оливър. — Анис, спомняш ли си... — той се впусна в някаква цинична историйка, която не се понрави на момичетата и която бе прекъсната от появата на специалния пощальон.

— Пощата, госпожо Бенедикт.

— Ох, господи! Оливър, бавиш ни — Анис бързо се втурна да събира доклади и подпечатани пликове, а Мери-Ан я наблюдаваше с ококорени очи.

Оливър държеше отворена чантата. След като всички документи бяха вътре, сръчно я затвори и по навик се пресегна към чекмеджето на бюрото, за да вземе ключа.

— Това всичко ли е?

— Да, можеш да я заключиш — Анис седна с въздишка, след като пощальонът си тръгна, а Оливър върна ключа обратно в чекмеджето. — Е, слава богу, за тази седмица с това е приключено.

— Ние се изнасяме на минутата. Хайде, Мери-Ан. За малко време видя доста от дипломацията.

По молба на Хеда Жервас демонстрираше уменията си да приготвя рибена чорба, докато другите послушно седяха и наблюдаваха.

— Аз съм французин, знаете, и като всеки французин гледам на готвенето съвсем сериозно — обясни той. — Французинът гледа и на

жените сериозно. Мисля, че ако всички вие бяхте мои жени, щях да отрежа главата си и сам да се сваря в казана.

— Neins, quel blaque — каза Нони на уличен френски. — Значи това, което искаш да кажеш, е: „Не съм голям готвач, така че защо не ми се махнете от главата!“

— Oui, cest vrai^[2] — съгласи се той, но мисля, че го изразих по много по-изтънчен начин. Alors, fais-toi^[3], Нони. Урокът започва.

Беше чудесна вечер, рибената чорба бе превъзходна.

— Почти както я правят в Марсилия и по-вкусна от тази в Париж — отсъди Нони. — Обичам миди. Къде ги намери, Жервас?

— Готвачът на френското посолство ми ги даде — призна той. — В този град, изглежда, няма рибари.

— Никъде — въздъхна Хеда. — Не си спомням кога за последен път купих миди, а змиорки въобще не съм виждала.

— Ядох в неограничено количество вечерта, когато излизахме с Оливър.

— Имаше ли печалби от финансовите ви операции? — с усмивка попита Жервас.

Алис поклати глава.

— Оливър не би си губил времето с мен. Нони е тази, която разбира от тия неща. Има ли нещо днес?

— Забравих да попитам, нали бяхме заети с пощата.

— Какво стана с големите приходи от „Фамекс“? — заинтересува се Жервас. — Купихте ли си вече палта от норки?

— Приходи от инвестиции не се харчат, Жервас! — Нони бе шокирана. — Реализираните приходи са капитал, който отново трябва да се инвестира някъде.

— Тя винаги така казва — тъжно отбеляза Джил. — Не ми дава да използвам моя дял, за да си изплатя хермелиновата яка, която си купих на търг и която не мога да върна, а ми изнася лекции!

— Бъди справедлива, скъпа — посъветва я Анис. — Знаеш, че Нони почти ни удвои спестяванията, а ти, както я караш, ще изхарчиш и последното пени от наследството.

Жервас се усмихна.

— Като гледа човек невинните ви лица, кой би повярвал, че сте потенциални богаташки, начело с Нони.

— Да, тя е мозъкът на групата — съгласи се Хеда. — Говори и много езици, превежда, но всъщност всичко започна от Алис. Нали си спомняте Бали?

— Да — потръпна Анис. — Бях на вечеря с него и едва не умрях от скука, цели три часа, а когато се прибрах вкъщи, им разказах всичко.

— Ние буквално се търкаляхме от смях — продължи Джил — и изведнъж Нони я помоли да ни повтори цялата история отначало. Когато това стана, тя каза: „Мила, ти просто не знаеш какво държиш в ръцете си!“ — и веднага се обади до Цюрих.

Жервас се засмя от сърце.

— Много предвидливо да започнете да трупате състояние от обувки! До трикотажа стигнахте ли?

— Забравих — каза Анис, — но след това за всички бизнес въпроси се обръщаме към Нони. Хеда ми беше намерила търговеца на уиски. Не Джил. Хеда ни доведе онзи с опаковките за плодове.

— Логично — весело кимна Жервас. — Но какво стана с „Фамекс“?

Нони леко се намръщи.

— Мисля, че купихме нещо в Брюксел.

— Не, първо спечелихме малко парички от grosфатер, после си купихме пишеща машина — поправи я Джил. — Между другото къде е тя?

Жервас повдигна вежди.

— Не знаете какво имате?

— Нони търгува вместо нас — обясни Хеда. — Казва ни за какво става въпрос и ако не искаме да продаваме или купуваме, просто не го правим.

— Звучи невероятно — промърмори Жервас. — Трудно е за вярване жени да бъдат толкова... доверчиви една към друга.

Три чифта очи го изгледаха, докато Нони привършваше със салатата си.

— Защо не! — наивно запитва Джил. — При положение че семейството ѝ притежава швейцарска банка и две брокерски къщи, тя не се нуждае от скромните ни дялове. Извинявайте за това, което казах преди малко! Без Нони щях да бъда без пукната пара. Йорк няма да ме

остави гладна, но нали не ми е кръвен роднина. Страшно хубаво е да чувстваш нечия подкрепа.

За миг всички се умълчаха.

— Благодаря ви за вота на доверие, скъпи мои, но намирам разговора ни за скучен — каза Нони.

— Наистина ли се интересувате от борсови операции, Жервас?

Той сви рамене.

— Да бъдеш дук, е просто титла. Интересуваме се от пари, както всички хора. *Le vous prie*^[4], Нони, позволи ми правото на дял от следващата ви операция с Оливър.

— Ако обещаеш да не спекулираш. Ние сме четирима, петият може да наруши равновесието на пазара... не че не искам да услужа — учтиво отвърна тя. — Заради Хеда, питай откъде този готвач взема рибата. Все още мисля, че за рибената чорба най-важно е не толкова рибата, колкото подправките и начинът на приготвяне. Така и никога не проумях робуването на традицията. Кой го е грижа какво има в чинията си, след като е вкусно?

— Това се отнася за тези, които се хранят просто защото така трябва — съгласи се след миг той, — но съм щастлив, че все пак усилията ми печелят благосклонността ви.

Заваля ситен като мъгла дъжд и те влязоха във всекидневната на кафе и ликьор.

— Каква хубава стая! — възкликна Анис. — Винаги съм се чудела как изглежда. Отвън се вижда само един стол и част от пианото — тя леко прокара пръст по клавишите, като се взря в разтворената нотна тетрадка отгоре.

— Ще ни посвириш ли? Често те чувам да го правиш.

— Но ти си далеч по-добър от мен, пък и това е френска музика — срамежливо отговори тя. — Моля те!

Дукът се засмя, настани се удобно и започна „*La cathedrale Eugloutie*“. Свиреше великолепно и Анис прекоси стаята като пеперудка, привлечена от светлината на свещта, и придърпа един фотьойл, за да е по-близо до пианото. Около час дук дьо Шеванел изреждаше композитор след композитор, без да пророни дума. Джил започна да нервничи и се изниза навън. Хеда седеше тихо и гледеше в тавана. Нони се наслаждаваше на хубавата музика, а Анис я усещаше в душата си. Беше опиянена от удоволствие, когато накрая Жервас спря.

— Стига толкова! Твой ред е. Да не забравяме, че аз стотвих и вечерята.

— Да — Анис седна на пианото, пръстите ѝ, твърди и сигурни, загалиха клавишите. Французинът бе заел нейното място във фотъойла, като държеше чашата с бренди между ръцете си, почти приведен към пианото с тъжно изражение на лицето.

За първи път Нони си зададе въпроса, кой и какъв е Жервас дьо Шеванел. Какво правеше във Вашингтон, и то по линия на посолството? Той не бе дипломат и тя се опита да си припомни всички „обяви“, които биха го заинтересували, но безуспешно. В момента в града нямаше конференции, конгреси или търговски срещи. Какво тогава правеше той тук? Защо бе толкова любопитен относно паричните им операции! Разговорът по време на вечерята не бе случаен — той го започна, поддържаше го, като настойчиво питаше какво са направили с печалбата от „Фамекс“. Явно целеше нещо, но какво? Малко наивното им сдружение бе чисто аматьорско, с единствена цел да се научат как да боравят с пари, и въпреки че се оплакваха от строгото ѝ ръководство, всички ѝ бяха благодарни. Голямо удоволствие бе да вижда как малкият им капитал расте всяка година, но какво го касаеше това дук дьо Шеванел?

В края на вечерта той отби всички комплименти за прекрасната вечер.

— Ще я направим пак! Не на всеки мъж му се удава шансът да има за съседки четири очарователни дами, а още повече на един французин, мон дио!

Известно време Нони се чудеше защо един привлекателен, несемеен и млад френски дук живее самотно във Вашингтон, където всеки непознат е добре дошъл. Разбира се, беше лято, когато забавленията не бяха много. Президентът бе на обиколка, както и по-голямата част от членовете на Конгреса. Хората вече не се записваха във флота, за да видят света — много по-сигурно бе да бъдеш избран в правителството и с това да ползваш предимството да пътуваш в първа класа. Обаче Жервас явно разполагаше с много свободно време, по-голямата част от което прекарваше с тях, никога не досаждаше, но някак бе постоянно там, когато не излизаха, а просто си почиваха вкъщи.

Хенри се държеше по същия начин, доколкото Нони му позволяваше. Беше се залепил плътно до нея, но спазваше правилата — никакво насилие. С известно угризение тя си каза, че го бе наранила поне два пъти с отказа си, но той и не мислеше да се предава.

— Ти бе абсолютно откровена. Поне по този начин го приех аз — Хенри повдигна рамене — и това ми дава картбланш.

Нони се изкикоти тихо.

— И все пак ти наистина ме караш да се чувствам... и аз не зная...

— Добре! — меко допълни той. — Все някога ще дойде нашата нощ. Мога да чакам. А ти ще си най-възбуждащата на този свят ти, Нони Лито, ще бъдеш моя!

Разбира се, тя никога нямаше да бъде негова — вече бе твърде късно. За миг Нони си помисли как би реагирал, когато разбере това.

В средата на юни се получи колет от Париж: малка посребрена метличка с инициалите на Нони, изписани с кървавочервени кристали.

— От Йорк е, разбира се... Ах, този божествен хлапак! — радостно възкликнаха Хеда и Анис, но Джил бе придобила злобно изражение.

— Най-глупавото нещо, което може да изпрати.

Същата вечер Нони си легна с метличката. На другата сутрин я постави на тоалетната масичка, за да може да ѝ се любува.

Тя се обърна към момичетата. Хеда се бе замечтала, но все пак ѝ хвърли таен поглед. Да, мислеше си за Джордж, който поначало бе собственост на Нони. Още не бе решила как да подскаже на Хеда, че това е свободна зона.

Призори, в събота, когато излезе от банята, тя погледна през прозореца — беше твърде тъмно, за да разбере какво ще е времето — и долови някакво движение. Нони напрегнато се взря в тази посока и изведнъж различи фигурата на дук дьо Шеванел, облечен в халат, и тази на госпожа Бенедикт, прилепнали плътно един до друг, уста в уста. После Анис се промуши през оградата, чу се лекото щракване на задната врата, а Жервас тихо се прибра у дома си.

Денят се оказа сив и дъждовен. Нони погледна озареното от радост лице на Анис, която изучаваше балада на Шопен, и без да се колебае, се качи горе в стаята си, за да пише до чичо си Едуард. Тя подреди писмото така, че чичо Едуард да не подозре нещо съмнително,

но той със сигурност щеше да го даде на леля Луиз, която бе толкова закръглена, колкото квадратен бе мъжът ѝ. Докато наблюдаваше през прозореца идващата буря, Нони не можеше да обясни напрегнатостта си. Навярно около Жервас нямаше нищо нередно. Най-вероятно бе джентълмен, който винаги прави разлика между истинската дама и момичето за един ден. Очевидно Анис не бе се затворила напълно в себе си, макар че Нони никога не се бе замисляла за това. Но ако Жервас я бе убедил да спи с него, тогава нещата бяха сериозни. По принцип Нони не би могла да пожелае нищо по-хубаво на хазайката си. Дали всичко щеше да завърши с брак или не /защо пък не?! Факт бе, че Доналд вече бе забравен, но... „Злото никога не идва само“ — мислеше си тя и в този миг небето се разцепи от светкавица, която сякаш постави удивителен знак на мислите ѝ. Като се дръпна уплашено, Нони бързо затвори прозореца, за да спре пътя на проливния дъжд.

В понеделник изпрати писмото и забрави за него, защото за първи път между нея и Джил се появи някакво разстояние. Една вечер, когато Нони очакваше Хенри, Джилиън бе невероятно остра, дори груба.

— Ти каза, че искаш да се омъжваш — рече тя, — но отсега трябва да знаеш, че сред приятелите на Йорк девствени няма.

— Нужен ми е опит, но не аз преследвам Хенри, а той мене — смутено отвърна Нони.

— Добре, за бога, щом се нуждаеш от опит, вземи някой от градските бикове — избухна Джил. — Отдай му се и с това всичко ще приключи.

Настъпи пълна тишина, сестрата на Йорк мрачно гледаше в пода.

— Извинявай — промърмори тя след миг, — но ми става лошо от подобни истории.

На входната врата се позвъни рязко и Джил скочи и изтича на горния етаж, оставяйки Нони разтреперана. Възможно ли е да е разбрала за Йорк?

На следващия ден Джилиън почука на вратата ѝ.

— Ще ми простиш ли?... Преуморена съм... нуждая се от почивка — тя затвори уморено очи и се излегна в краката на Нони. — Нали си оставаме приятелки?

— Разбира се!

Джил въздъхна и неспокойно развъртя глава.

— Не съм сигурна дали не си много по-умна от всички нас — тихо каза тя. — Вече не си спомням кога бях девствена. Понякога това ме плаши.

Беше първи юли и те приятелски се разделиха. Хеда отиваше при родителите си в Кънектикът, Анис заминаваше с приятели за Уилямсбърг, а Джилиън — за Мериленд. Къщата опустя. Остана само Нони. Чакаха я две дълги прекрасни седмици на почивка. Стоя до късно, после отиде в градината, мързеливо нарисова рози и с усмивка си помисли за момичетата: без съмнение Джордж бе тръгнал с Хеда, за да се представи на родителите ѝ; домът на Жервас бе определено пуст, а приятелите на Джил живееха във ферма, която Нони знаеше, че се намира учудващо близко до приятелите на Хенри, макар че смътно познаваше Мериленд.

Нони тихо се засмя и им пожела успех. Възнамеряваше да отиде на двуседмично пътешествие с кола, платно, бои и четки до Озаркс, може би дори до Ню Орлеанс, ако времето не е много влажно, и да се върне през Тенеси. За нея нямаше значение къде отива — винаги щеше да има какво да рисува.

В къщата се затръшна врата и един дълбок глас извика:

— Джил? Джилиън! Има ли някой вкъщи?

От кухнята се чуха бързи стъпки, вратата рязко се отвори.

Йорк застана на прага и я загледа.

[1] Антракт. — Б.пр. ↑

[2] О, каква шега. — Б.пр. ↑

[3] Да, това е вярно. — Б.пр. ↑

[4] Моля ви — Б.пр. ↑

ГЛАВА V

Докато приближаваше, той леко се огледа.

— Нони, мила — отпуснато каза Йорк и се наведе да я целуне. —
Къде са Джил и другите?

— На почивка — отвърна тя, като се стараеше да не се вълнува.

Йорк седна в един шезлонг.

— По дяволите, трябваше да се сетя — разочаровано изрече той и затвори очи с въздишка. — Е, това е. Господи, така се надяхах, а сега всичко пропадна.

— Какво пропадна?

— Отпуската ми. Първата, която успях да си издействам от години насам. И то цели две седмици. Работех като вол, дадох всичко от себе си, пришпорвах останалите, като си мислех, че ще имам половин месец, за да си почина — той скочи на крака и нервно прекоси двора. — Намерих и яхта от мой приятел в Анаполис. Хенри я снабди с провизии и морски карти. Идвам тук и разбирам, че бил изпратен в Канада, прекратили му отпуската. Бедната Джилиън, ще очаква Хенри във фермата, но напразно.

— Не можеш ли да заминеш сам? Пак ще си починеш — попита със съчувствие Нони.

Йорк унило поклати глава, откъсна една от розите на Хеда и я поднесе към носа си.

— Яхтата е дълга почти девет метра. Трябват двама души, за да може да се управлява. Дойдох, като се надяхах, че Джил ще е тук, можехме поне за няколко дни да... Трябваше да се досетя, че е възможно да е заминала някъде.

Нони седеше мълчаливо, наблюдаваше го колко е разочарован, докато той изведнъж се обърна и се хвърли в краката ѝ, като с театрален жест я хвана за ръката.

— Нони, миличка моя! Ще дойдеш ли с мен? Моля те, моля те!

— Разбира се — спокойно отвърна тя. — Чаках да ме поканиш — наведе се, отдръпна ръката си, като започна бързо да прибира

материалите си за рисуване. — Не зная доколко ще бъда полезна, но стриктно ще изпълнявам заповедите ти.

Нони се изправи, Йорк също, а очите му радостно блестяха.

— Наистина ли ще дойдеш?

Тя ведро кимна.

— За две седмици, щом ще съм полезна и ще мога да рисувам — после се засмя на невярващия му поглед. — Аз също съм в отпуска. Възнамерявах да рисувам в Озаркс, но морските пейзажи ще свършат същата работа.

— Нони! — Йорк я хвана през кръста и я подхвърли нагоре като кукла, като я целуваше от радост. — Ах, ти, прекрасно момиче! — пусна я той с мечешка непохватност. — Разбира се, че можеш да си вземеш боите и каквото още поискаш! Ти си екипажът, от който се нуждаем. Ах, какъв невероятен късмет!

— След десет минути съм готова. Докато чакаш, в хладилника има студен чай.

Тя нахвърля малко дрехи в една чанта, материалите за рисуване — в специално куфарче, затвори прозорците, в случай че има буря, и тичешком слезе надолу по стълбището. Йорк възбудено я чакаше на главния вход.

— Всичко е заключено на първия етаж. Взе ли си вълнен пуловер? На яхтата има и мушамы. Готова си, така ли? Да тръгваме тогава!

Той подкара с бясна скорост, а Нони бе странно спокойна. През целия път до Анаполис устата му не млъкна, сякаш бе навит на пружина. Като се качиха на борда на „Тиана Ту“, Йорк съвсем се развихри, взе питейна вода, лед и започна да издава най-различни заповеди, сякаш Нони бе другата му млечна сестра. Свита на предното легло, тя се питаше колко ли време ще му е необходимо още, за да осъзнае, че не е с Джилиън.

На яхта като тяхната имаше много работа. Под неговите напътствия тя помогна да вдигнат платна, изслуша лекцията му, как да си служи с газовия котлон и го замести на руля, докато той слезе долу да си облече фланелка и къси панталони. После поеха по главното течение на залива, огрени от слънцето и заобиколени от зелената пенлива вода под тях. Нони бе седнала на пейката в кабината и

фиксираше грога, както ѝ бе казал Йорк, а той изучаваше морските карти и с крак държеше курса като истински професионалист.

— Хммм, как мирише морето! — пое дълбоко въздух. — Обичам птиците. Обичам да слушам крясъците им. Обръщала ли си внимание, че морските птици никога не пеят?

— Разбира се, тук морето пее!

— Така е — бе замечтаният му отговор, последван от мълчание.

От три часа не бе продумал нито дума. Беше оставил картите и се бе отдал на слънцето, небето и морето. Духаше лек, свеж бриз и яхтата леко се носеше по вятъра. Той сякаш бе забравил за нейното присъствие и тя слезе долу, за да си вземе боите и четките. После се върна в кабината, седна в ъгъла до компаса и моливът ѝ бързо се плъзна по белия лист: крайбрежие, птици, лодки. Йорк бе на руля и Нони се хвана да изучава мускулестите му крака. Постепенно бе напълно погълната и силно развълнувана от мисълта, какъв бърз поглед трябва да има човек, за да улови миг от заобикалящия го пейзаж, и тогава Йорк каза:

— Съвземи се, моряко! Добре се справяме! Подай ръка!

Тя остави листа и моливите.

— Да, сър. Какво трябва да направя?

Нони пое руля, а Йорк сви кливера.

— На борд!

— Надясно или наляво?

Те успешно пуснаха котва и свиха главното платно за през нощта.

— Сега зная защо моряците от флота получават роли — каза тя, останала без дъх. — Трябва да пийна нещо.

Йорк спа в кабината, а Нони — долу в спалното помещение. Времето бе все така хубаво. Поддържаха курс надолу по източния бряг, като спираха, за да се окъпят и по-пекат на палубата. Нони се справяше с всичко, но се ядосваше на Хенри за провизиите, предимно консервирани спагети и фасул, които след кухнята на Хеда ѝ се струваха съвсем безвкусни.

— Трябва да измислим нещо по-добро. Не можем ли да наловим прясна риба?

— С какво? Ти сама би ли се хванала на въдицата?

— Ако това означава „вкусна вечеря“ — да!

Той бе почернял доста от слънцето, а тя имаше приятно кафеникав загар. Научи се да борави с руля, подремваше за кратко време. Малко разговаряха: „Отпусни главното платно“ или „Аз ще поема руля, а ти запали котлона. Не мога да му свикна.“

През изминалите три дни Нони бе щастлива, както никога досега. Тя дори не мислеше за мъжкото тяло, до което бе съвсем близо. Харесваше ѝ ролята на сестра. Очарована бе от желанието си да рисува, от поклащането на яхтата, от издутите от вятъра платна. Достатъчно бе да бъде тихо и всеки да се отдаде на собствените си мисли, да направи смел кулинарен опит с омарите, които Йорк замени срещу три кутийки студена бира през един горещ следобед. Забавно беше да научи някои морски термини, да се оправя с руля и въжетата, да се опитва да измие добре палубата или да завърже възел. Стигаше ѝ просто да е там, при слънце и вятър, с добър приятел до себе си. Нони погледна отстрани този световноизвестен мъж, застанал като ястреб на руля, и видя в него малкото корнуелско момче, което пуска във водата първата си детска платноходка. Тя бе напълнила цяла папка с негови рисунки и знаеше, че това е най-трудният за рисуване мъж. Като гледаше лениво към блещукащата вода, Нони си каза: „Някой ден ще го нарисувам наистина, защото ще имам сегашните мигове...“

— Нони — тихо рече той. — Ще те сваля на брега тази вечер...

Тя се взря в него, неспособна да каже нищо. Зелените му очи бяха мрачни, тревожни...

— Не зная какво ми бе станало. Прости ми, мила! Такъв егоист съм, но нали се надявах на този отпуск и бях готов да се вкопча във всеки, който би ми помогнал.

Усмихна се тъжно, протегна ръка и я повика при себе си. Нони се облегна на него, сърцето ѝ щеше да се пръсне от страх, че всичко може да свърши изведнъж.

— Толкова съм несръчна — с тъга отбеляза тя.

— Господи, не, не това е причината — той я притисна силно към себе си. — Тези дни бяха истински, чисти, но всичко си има край. Нони, миличка, не можеш да прекараш две седмици на яхтата сама с мене. Ще се разчуде.

— О! — възкликна тя успокоена. — Значи причината не е в това, че не ме бива за моряк.

— Та ти си сто пъти по-добра от Джил — увери я той, като се засмя. — Господи, досега да ми е проглушила ушите.

Нони се усмихна и се сгуши в него, усещайки силната ръка, която я обгръщаше.

— Кой го интересува, че ти помагам? А и кой ще узнае? Ще слизам долу в каютата, когато зареждаш с гориво, и ще ходя на пазар сама.

— Ако бях сигурен, че няма да се разбере... — каза той сякаш на себе си. — А ти, Нони, наистина ли ти е приятно?

— О, да! Това е нов свят за мен, Йорк.

— Не бива... няма да е честно спрямо теб — мърмореше той, — но ако наистина искаш да останеш, не мога да ти откажа, Нони. Та ти си моят екипаж...

— Добре тогава, ще бъдем предпазливи и ти ще си задържиш екипажа.

Тя се извъртя малко така, че да може да се излегне с цялата си дължина върху кърмата, и облегна глава на рамото му. Останаха така около час, без да говорят, докато вятърът не смени посоката си и Йорк се надигна, за да направи нужните промени.

— Поеми руля и го задръж така — кратко й обясни той, изчака между два порива на вятъра и в най-подходящия момент обърна платната, за да може яхтата да навлезе в пристанището на Деймс Куортър. — От теб ще излезе превъзходен кормчия — каза той с усмивка, когато свиваха платната за през нощта.

— Заслугата е изцяло твоя.

Слязоха на брега: Йорк, за да разговаря с представители от пристанището, а Нони да намери супермаркет. В гумената лодка обратно към яхтата той й каза:

— Има карнавал в града, Нони. Искаш ли да отидем? Искаш ли да спечелиш пухкави платнени мечета и електрически часовници, които не работят?

— Не. Ти си падаш по кокосовите пайове, а аз — по въртележките...

Той започна да се смее високо, докато не зарази и нея. После складираха храната, клекнали весели един до друг. Нони се зае да приготви вечерята, като си тананикаше нещо заедно с транзистора, а през това време Йорк се избърсна и се преоблече в предната каюта.

— Пееш фалшиво — оплака се той.

— Зная. Не е ли жалко? Обичам музиката, а един тон не мога да изпея вярно — тя продължи да си тананика все така фалшиво, докато не излезе навън за глътка въздух. Като се изправи до командната кабина, тя откри, че си имаха съседи: една огромна лъскавобяла яхта се канеше да пусне котва малко по-навътре към морето от „Тиана Ту“. На носа ѝ с яркочервени букви бе написано „НЕ НЕ“. Нони седна, кръстоса крака и мълчаливо се прехласна в нея, като се чудеше дали името не означава „ДА ДА“ на гръцки, или това бе названието на един вид хавайски гъски, често срещано в кръстословиците. Десетина моряци се суетяха около котвата, а капитанът — в пълна униформа, с еполети и островърха шапка — издаваше заповеди по микрофон. Задната палуба бе пълна с хора, които се смееха, разговаряха, движеха се и си вземаха от нещата, които слугите им поднасяха в подноси.

Нони се чувстваше напълно щастлива на „Тиана Ту“, но ѝ беше приятно да наблюдава „Не Не“. Явно хората там се веселяха добре. Замечтано, тя се наведе над планшира, за да вижда по-добре, и забеляза двама мъже да се отделят от основната група и да се доближават до бордовата ограда, разговаряйки помежду си. Нони едва не извика от почуда, рязко се обърна и се скри в каютата. Единият от двамата без съмнение бе Оливър Невинс...

Йорк се показа — чист, елегантен и по-красив, отколкото трябва да бъде един мъж.

— Твой ред е, мила! Аз ще направя нещо за пиене, а ти се пригответи да омагьосаш тълпата на карнавала и, моля те, престани да пееш.

— Не се притеснявай, спрях вече — с разтреперан глас отвърна тя. — Я погледни отвън. Една огромна богаташка яхта е пуснала котва до нас и Оливър Невинс е там.

— Виж ти! — промърмори той, като разтревожено хапеше устни. — Добре, здрачава се вече. Няма да се показваш, а като се стъмни, ще слезем на брега — Йорк предпазливо отиде отново да огледа яхтата до тях, но като се върна, изглеждаше по-разтревожен. — Мили боже, това е яхтата на Стратос Медина!

— Кой е той? — смутено попита Нони.

— Човекът, притежаващ всичко, което Онасис няма. Оливър може да не ме познае, само веднъж сме се срещали, но Стратос беше

продуцент на последните ми два филма. Дори за един уикенд бях на гости на острова му в Егейско море. По дяволите — той замислено се хвана за брадичката, — това е единственото спокойно място да закотвим, но вероятно ще се наложи да отплаваме рано утре сутринта. Но да не изпадаме в паника. Иди и се преоблечи.

Тя покорно се оттегли, за да смени сегашните си дрехи с чиста блуза и три четвърти панталони, гримира се и съвсем, леко се парфюмира. Когато излезе, навън беше почти тъмно, а Йорк бе оптимистично настроен:

— Въобще няма да ни забележат. Партито е в разгара си, а и ще има вечеря после. Освен това морското течение ни скрива от погледите им.

Беше прав. „Тиана Ту“ се бе извила така, че командната кабина скриваше каютите, а очевидно гостите на борда на „Не Не“ се намираха в салонните помещения под палубата, ако се съди по редицата от осветени илюминатори по протежение на яхтата. Красива моторна лодка се полюшваше сред вълните, завързана за мостика, където двама моряци в бели униформи стояха на пост. Капитанът заслиза към лодката, следван не само от Оливър, но и от Мери-Ан. С широко отворени от учудване очи Нони ги видя как махнаха на някого от палубата. После, сред бумтежа на двигателя, се отправиха към кея.

— Колко странно! Явно няма да се връщат, но и багаж нямат.

— Стратос вероятно ги е поканил за през деня — предложи Йорк. — Толкова по-добре за нас. Ела да пийнем по нещо.

Пиха по две, седнали в командната кабина, изчаквайки да се стъмни съвсем.

— Какво ще правиш в Холивуд?

— Любовен филм — той сбърчи нос с отвращение. — Начин да се изкарат пари за по-полезни неща.

— Като например?

— Не зная още. Това е едно от нещата, които трябва да реша. Имам... доста голям избор.

— И винаги си го имал — отбеляза тя. — Какви са възможностите този път?

— О, съвременна пиеса в Лондон, филм в Рим, телевизионно шоу или Шекспир на Бродуей — прозвуча нетърпеливият му отговор.

— Какво от Шекспир?

— „Отело“ — вяло отвърна той и се усмихна. — Кое да избира, мила? На теб разчитам.

— О, ами пиеса, разбира се — без колебание отвърна тя. — Дали Лондон, или Бродуей — ти знаеш по-добре от мен.

— Защо избра пиеса?

— Защото почти година не си правил нищо друго, освен филми и снимки за телевизията. Нужна ти е истинска пиеса — за тонус.

— Ако знаеш колко работа се иска за подобно нещо — потръпна той при тази мисъл, но Нони продължи:

— Ще ти хареса, ще видиш.

Йорк ѝ се усмихна замислено.

— Познаваш ме доста добре и мисля, че си права. Трябва да играя в пиеса, просто съм се отпуснал.

— Още седмица почивка и ще се справиш — увери го тя и стана да нареди масата. Изведнъж по средата на вечерята „Тиана Ту“ се заклати силно. Нони хвана чашите с вино, а Йорк сграби кафеничето, преди да се е изляло.

— Какво, за бога...? — той надникна през илюминатора.

— Виж ти, „Не Не“ вдига котва.

Нони застана на колене върху леглото и двамата мълчаливо наблюдаваха как огромната яхта бавно се извъртя, за да излезе от залива. Стояха така, докато не се скри от погледа им.

— Ура! — радостно възкликна Йорк и придърпа Нони към себе си. — Имаме си поне един ангел пазител да се грижи за нас. Искаш ли кафе или след това, като се върнем? Време е за карнавала.

Като привърза лодката към кея, Йорк си сложи някакви огромни очила с рогови рамки и разроши косата си.

— Дегизиране — прошепна той, като скрито се озърна, при което Нони започна да се смее, но колкото и невероятно да изглеждаше, това не беше вече Йорк Деланд, а селяндур, който зяпаше наоколо.

Карнавалът малко простееше, но беше забавно особено когато човек бе с Йорк. Ходиха на стрелбището, пързалияха се и опитаха какви ли не игри, а накрая той спечели едно грозно мече, играчка със светещи очи, и ѝ го подари с нежност.

— Благодаря много, мили Йорк! — задъхана от вълнение, тя притисна мечето до гърдите си. — Играчката, която желаех най-много. Ще се приспивам всяка вечер с него.

Зелените му очи я погледнаха безучастно.

— Сега по-добре се забавлявай.

Нони седна на карусела, като от време на време безпогрешно улавяше медния кръг и отхапваше от захарния памук, а Йорк се поклащаше до нея и накрая каза:

— Или ще слезеш след тази обиколка, или сам ще те извлека оттук. Какво толкова ти харесва това въртене в кръг?

— Това, че не се въртя в квадрат — буйно отговори тя в момента, когато кончето ѝ се издигна нагоре и далеч от него. После се спусна обратно надолу и Йорк се надигнат, пресегна се да хване пръта, който държеше кончето на Нони, и я притегли плътно до себе си.

— Хей, немирнице! — целуна я по ухото. — Последна обиколка и си тръгваме.

Но обиколките се оказаха четири, сякаш с това Нони искаше да му разкаже за каруселите в детството си, докато той се държеше с едната ръка, а с другата я притискаше силно към себе си, облегал глава на нейната.

Покатериха се от гумената лодка на яхтата, окичени с ненужни дрънкулки от карнавала, като със смях си спомняха за жената, похарчила цели шест долара, за да спечели едно оскубано вълнисто папагалче, и семейната двойка, победила в състезанието по полка сред река от пот.

— И аз не зная защо им се смеем — отбеляза тя, докато Йорк спадаше лодката. — В края на краищата, ти похарчи много повече за всички тези неща, нали? — вдигна мечето към лицето си и накара очите на Йорк дяволито да засветят.

Той се изправи и пристъпи напред. Много внимателно взе мечето от ръцете ѝ и го пусна зад гърба си.

— Тази вечер то няма да ти трябва повече — каза той и я притегли в обятията си.

След малко Нони рече:

— Нека този път се съблечем най-напред...

Сега бе съвсем различно. Йорк се отнасяше с нея като с жена. Стремеше се да ѝ бъде хубаво, но едновременно с това търсеше удоволствието и за себе си. Не беше груб, но ръцете му уверено се плъзгаха по тялото ѝ. Известно време Нони остана неподвижна, позволявайки му да прави с нея всичко, и единственото, което

осъзнаваше, бе, че я любеше опитен мъж, който я приема като опитна жена. Подсъзнателно той предполагаше, че тя знае как да се отдаде на собственото си удоволствие, което го освободи да се потопи в своето. По този начин Йорк силно я възбуждаше.

Преди бе казал: „Прави с мене това, което чувстваш, че искаш да направиш.“ И сега тя спусна пръсти надолу по корема му, а бедрата ѝ се вкопчваха във всичко, което можеха.

Той отвърщаше с конвулсивни движения и в този момент Нони се зарадва на въздействието, което оказваха върху нея. Той издаде дълбок гърлен звук, гърчеше се върху нея, а после, когато тя вдигна краката си върху бедрата му и с тях го притисна силно към себе си, цялото му тяло потрепери. Накрая Йорк вдигна глава и изстена:

— Ох, мила! — Нони разбра, че в този миг той не знаеше коя е тя — просто едно женско тяло, от което се нуждаеше и което се нуждаеше от неговото. Тази мисъл бе възбуждаща, защото действително тялото ѝ го желаше.

Сега Нони разбра какво е истинска възбуда — прагът, който, ако не бъде прекрачен, може да предизвика психически срив. Нищо чудно, че петингът е опасен.

Точно в този момент тялото ѝ диво реагираше на докосването с пръсти, устни и ръце. В нея надделя животинското: топлина и нега, събрани в копнежа за мъжкия индивид, който и да е той, и в очакването на истинското удоволствие.

Тя яростно се бореше да освободи краката си, да придърпа Йорк между бедрата си и безумно триеше члена му в тялото си, докато той не прокара ръка, за да намери входа и да проникне в нея. Без да иска, Нони извика. Заболя я почти колкото първия път, а Йорк сякаш изведнъж осъзна, че това е тя.

— Господи! — дрезгаво промърмори той. — Колко е хубаво, че си тясна, мила! Ох, Нони, чудесно е...

Затвори очи, влезе дълбоко, като се завърташе, извиваше и стенеше от удоволствие. Тогава Нони го притисна още повече и впи устни в неговите.

— Мила, не мога повече! — диво каза той. — Стисни ме!

Спонтанно, тя обви крака около него и затвори очи, а неговите движения ставаха все по-ритмични. Сега Нони си спомни онова неопишуемо чувство от първия път и отчаяно искаше да го изпита

отново — тръпнеща в очакване и с известен страх да не го пропусне. Когато накрая той рязко извика и зарови глава в нея, под натиска на тялото му Нони почувства дълбоките вътрешни свивания и захлипа от удоволствие.

Йорк сгуши глава в трапчинката на рамото ѝ. Известно време той остана така, задъхан, преди да се отдръпне и легне до нея.

— Нони, мила! — въздъхна Йорк и я погали по гърдите. Вероятно след това заспа. Нони се протегна надолу, потърси с ръка чаршафите и ги сграбчи. Придърпа ги нагоре и уви него и себе си, за да не настинат от хладния морски въздух.

След това и тя заспа.

Малко преди зазоряване усети раздвижване до себе си: същите ръце нежно я галеха, а устните леко я целуваха по гърдите. Беше полубудна сред топлината на завивките. Соленият въздух щипеше носа ѝ, но очите ѝ отказваха да се отворят. Толкова удобно се чувстваше. Щастливо въздъхна и прегърна Йорк още по-силно, а той гърлено се засмя. Сякаш снабдена с пипалца, възбуждаща, ръката му се мушна между краката ѝ. Тя не издържа и се обърна по гръб:

— Хммм...

Тихо и бързо той придърпа краката ѝ около тялото си, обърна я на една страна и я доближи до себе си. Внимателно подпъхна завивките под нея. Тя усети ръката му да се спуска надолу и да се връща, а устните му легнаха върху зърната на гърдите ѝ. Импулсивно Нони се заизвива и въздъхна.

— Шшшт! — прошепна Йорк с дълбокия си глас. — Заспивай, мила моя!

Послушно тя се остави на съня, лежеше неподвижно в обятията на любимия си и усещаше нежната милувка на устните му върху зърната си. След малко се събуди отново... и усети как тялото му трепереше, той дишаше тежко, а ръцете му се свиха от напрежение. Инстинктивно Нони стегна мускулите на краката си и с приглушен вик Йорк застина за миг, после тласна веднъж и още веднъж и задъхан се отпусна в обятията ѝ.

Тя се събуди с ясната мисъл, че макар и да не бе изпитала нищо, бе напълно щастлива заради насладата, която Йорк бе изпитал. Отвори очи и видя първото почервяване на хоризонта, което гонеше сенките

в каютата. Раждаше се нов, чудесен ден. Тя извърна глава и срещна погледа на Йорк.

— Винаги ли си така тясна? — попита той.

— Не зная — смутено отвърна Нони, като извърна очи от неговите.

— Значи след мен не е имало друг — това не бе въпрос, а просто размишление. — Защо? Какво стана с трето действие?

— Искях да се подготвя — кисело отговори тя, — което не означава, че възнамерявам да ставам хетера.

Той се усмихна. Легна по гръб и се взря в тавана на каютата.

— Да можеш да знам какво се върти в малката ти умна главица — промърмори Йорк.

— Има ли значение?

— Определено, да! Имах причини да предполагам, че знаеш какво правиш. Вместо това откривам, че използвам едно неопитно момиче — той се облегна на лакът и я погледна. — Какво възнамеряваш, мила? Да имаш любовен роман с известния с лошата си слава Йорк Деланд? Защото, ако останеш на тази лодка, нещата ще излязат точно така, и ти го знаеш нали? Ти страшно ме възбуждаш, прекрасно е с теб в леглото, а си и най-естествената жена, която съм имал от години насам. Дори не се опитвам да ти устоя, нали разбираш?

— Да — спокойно отвърна тя.

— По дяволите — нетърпеливо продължи Йорк. — Не зная дали това ще ми се размине. Да дефлорирам приятелката на млечната си сестра! Не ми казвай, че ще бъдем предпазливи, все ще излезе наяве. Ще ме разпознаят — можеше да стане още днес, ако „Не Не“ не бе отплавала, и за теб това ще е краят. Защо? Какво целиш? Знаеш, че това няма бъдеще.

— О, разбира се! — съгласи се Нони. — Ние сме просто тела, които се нуждаят едно от друго.

— За да не се загубят — сериозно добави той.

— Не, не желая брак — заяви тя. — Може ли една цигара? — Йорк й подаде цигарената кутия, наметна я с дебел пуловер, за да не настине на утринния хлад и я изчака да продължи.

— Намеренията ми са точно толкова непочтени, колкото и твоите.

Той си облече халата и бързо се мушна под завивките до нея.

— Разбирам.

— Мисля, че не ме разбираш напълно. Влюбена съм в теб, Йорк. Може да е въпрос на химия, но ти си първият мъж, с когото пожелах да го направя. Не е ли странно? След като се познаваме от три години, аз сякаш изведнъж те забелязах там, на откриването на сезона в посолството.

— Чудесно — сухо отбеляза той.

— Предполагам, че за теб тази история не е нищо ново, но за мен тя е необичайна и, честно казано, малко ме притеснява. Мислех, че ще превъзможна това чувство след първия път, но не можах. Сега се надявам да те изключат от системата си след десетина дни. Това е всичко, а и нали ти си в отпуска и за теб почивката означава присъствие на жена?

Йорк дръпна силно от цигарата си.

— Поуспокой ме малко, защото, да си призная, не гледах много розово на нещата — сърдечно се засмя той. — Ох, мила! Ти си невероятна!

— Не съм — тихо отвърна Нони, — но мисля, че това, което казах, е разумно, нали? Докато се опитвам да превъзможна чувствата си към теб, аз ще натрупвам опит. Нали ми каза, че съм чудесна? Ах, Йорк, толкова си ми мил! Не бих могла да помисля за друг, от когото да се уча.

— Ти също си ми много мила. Сега, като се замисля, разбирам, че ти си най-приятната от всички. Анис и Хеда са симпатични, но скучни, а Джил... — той повдигна рамене. — Привързан съм към нея, но това не ми пречи да осъзная, че е изключително вятърничава — очите му леко се присвиха. — Значи ти смяташ, че ще преодолееш чувствата си към мен след десет дни? — меко попита Йорк и плъзна ръка под пуловера, за да я погали по гърдата.

— О, ако го приемеш като предизвикателство и се опиташ да докажеш, че си неотразим, предполагам, че дори можеш да стигнеш дотам да ме завържеш, но защо ти е нужно това?

Той й свали пуловера и опря буза до нейната.

— Предизвикваш мъжките ми инстинкти, което за една вещица като теб е най-лесната работа — усмихна се Йорк. — Добре, хващаме ли се на бас?

— Ще се държиш ли с мене като с всяка друга жена, с която си спал? А аз ще те засипвам с любов и на теб ще ти писне.

— Добре! — оципа я го гърдата, Нони изпищя, а той със смях добави. — По-добре да те предупредя: обожавам гърдите ти така, че ще те насиня от горе до долу през времето, когато сме заедно.

— Е, като се върна, ще си взема болнични — философски отвърна Нони. — Така и така сме будни, хайде да отидем за риба.

ГЛАВА VI

Беше като в меден месец. Вече не спускаха завесата между двете каюти, разхождаха се голи и се печеха на слънце до командната кабина. Почти през цялото време на денонощието очите на Йорк излъчваха дяволит блясък. Явно бе решил да отиде до края. Каквото и да кажеше или направеше, Нони не възразяваше. Езикът му бе абсолютно циничен, докато накрая тя не избухна в неконтролируем смях.

— Мили мой, моля те спри! Чела съм „Любовникът на лейди Чатърли“, но тя е направо скучна в сравнение с теб.

— А чела ли си „Фани Хил“?

— О, тази също, както и стихотворението на Шели за Алциб и ада.

— Хайде да го изрецитираме!

Нони изду устни.

— „След като отпред не става, да опитаме отзад тогава“? — опита се да си спомни тя.

Йорк присви очи:

— Но нали щеше да ме оставиш да правя каквото искам, мила? Нали?

— Разбира се — изненадано отговори тя. — Ако това не ми харесваше, ти щеше да спреш.

— Така ли?

Нони самоуверено кимна.

— Предпочиташ споделената радост. Не зная още какво ми харесва, но колкото повече съм с теб, толкова повече научавам.

— Изглежда, ме вземаш за живия Хейвлок Елис или за ново издание на Кинси — изръмжа той и му стана смешно. — Мога да те уверя, Нони, мила, че нямам собствена история на заболяването.

Тя отвори широко очи.

— Нима не си имал малко приключение с бавачката, когато си бил на четири години? — невинно проплака Нони разочарована. —

Нима не си рязал обувките с бръснач? Нима не си наблюдавал тайно голите чела на родителите си и не си бил наказван с камшик или шамар?

Йорк гледаше тъжното ѝ лице.

— Ох, мила, ще ме умориш с приказките си! — сгуши я в себе си. Тя също се засмя и отърка нос в брадичката му.

— Прави каквото искаш, за мен все ще е от полза — твърдо добави Нони накрая.

В него физическото вземаше надмощие. Той бе човек, който по-скоро можеше да се люби двадесет минути след закуска или половин час преди вечеря, отколкото нощем в каютата след задължителните приготовления. На нея винаги ѝ бяха казвали, че любов се прави тогава, когато на човек му се иска, и неговото безразборно „разписане“ почти я развесели.

Но сексът имаше и други страни, които изискваха да бъдат изпълнявани. Това бе откритие за Нони. В книгите не се говореше за нищо друго, освен за Акча. Или Йорк бе единствен по рода си, или книгите не се разпростираха твърде надалече, защото на нея всичко друго ѝ хареса.

Те спускаха котва за около час, за да поплуват, обядват и за да може Нони да рисува част от брега. Обикновено Йорк излизаше от командната каюта, плъзгаше ръка по рамото ѝ надолу към бикините, хващаше в чашка гърдата ѝ и поглеждаше към рисунката ѝ. Друг път се настаняваше на пейката зад гърба ѝ, свиваше крака и разсеяно пипаше глезените си.

Обичаше да я наблюдава гола през най-горещите дни, когато сядаше на кърмата до него, обути най-много в бикини. Ръката му винаги я докосваше, като влизаше под оскъдните гащички, но не възбуждащо, а някак нежно, почти с любов.

Когато се печеше на слънце, той лягаше до нея, като или я притискаше плътно към себе си, или сгушваше глава в гърдите ѝ, използвайки пространството, което сгъвката на ръката ѝ оставяше. В каквото и положение да беше седнала или изправена, когато минеше покрай нея, той не пропускаше да я погали някъде: или ще я потупа по рамото, или леко ще я щипне по зърното на гърдата ѝ, или просто ще я целуне по челото или устните. Никоя от тези милувки не бе с цел да я

накара да свърши нещо по яхтата. Тя вече знаеше кога да помогне. През цялото време той я милваше и галеше като малко котенце.

След вечеря сядоха в командната кабина на кафе и бренди. Йорк вземаше ръката ѝ, поставяше я върху коленете си, разсеяно започваше да си играе с пръстите ѝ и разказваше. Господи, как разказваше само! За много неща. Това не бе като самоизтъкване на обикновения актьор — задкулисни истории, носталгични спомени за детството, цинични (макар и анонимни) анекдоти от любовните му похождения, някои от които смутиха Нони. Тях дори и в книгите ги нямаше. Откриха, че имат общи познати, и останаха удивени, като разбраха, че са могли да се срещнат в Портофино, когато тя е била на седемнадесет години, или в Люксембург, преди да отиде да живее при Анис.

Йорк бе чудесен в леглото, но не по-малко вълнуващ извън него.

— Реши ли в коя пиеса ще участваш през есента?

— В „Отело“. Искам да поживея малко в Ню Йорк, да сменя обстановката.

— А коя ще е Дездемона? — попита тя, макар че знаеше отговора.

— Катрин, разбира се — той остро се изсмя. — Ще се зарадва на ролята.

За миг Нони изпита неприязън към Катрин Остенд. С Йорк в ролята на Яго на сцената не можеше да има някакъв романс, но извън сцената щяха да тръгнат обичайните клюки.

— Харесва ли ти Яго? — с любопитство попита тя.

— Да! А на теб?

— Нищо не разбирам от театър, Йорк, знаеш това, но...

— Но какво? — напрегнато попита той.

— Хм, сигурно съм глупава, но от самото начало не ми харесва Яго и ролята му на първокласен негодяй. Въобще не мога да му повярвам.

— Защо?

— Ако наистина е бил толкова низък, защо Отело го е харесвал? — безпомощно попита тя. — Мисля, че просто публиката трябва да види какво се харесва на Отело. И в такъв случай разпадането на човешкото у Яго по-късно ще бъде унищожително не само за Отело, който въобще не е голям интелект, но и за публиката.

— Продължавай — меко я подкани той, като я галеше по ръката.

— Може би това го няма в ролята, защото Шекспир е преувеличавал — за него всичко е било или изцяло бяло, или абсолютно черно. А героините му са ужасни, защото той или не ги е познавал въобще, или ги е познавал само откъм най-лошата им страна /за шестнадесети век/, но аз все още не мога да повярвам на един Яго, който злобно се усмихва от ъглите още щом се вдигне завесата. Отело може да е глупак с не повече мозък от някой възпитаник на „Уест Пойнт“ — с топъл глас продължи тя, — но само кретен може да подслони човек като Яго. Трябва да има нещо истинско, което кара Отело да се довери, но след това, когато Яго му доказва, че е по-умен от него, става нещо наистина шокиращо: публиката е започнала да го харесва също.

Хванал ръката ѝ, Йорк седеше мълчаливо, а Нони изведнъж се смути от емоционалния си изблик.

— Мисля, че не съм съвсем убедителна — промърмори тя. — Все пак не познавам добре пиесата.

— Напротив, звучи много интересно. Да не говорим повече за това. Искам да помисля върху него — той замълча отново.

Нони наля още кафе и бренди и тихо запали цигара.

Вечерта бе студена и тя слезе в каютата за пуловер, а когато се върна, Йорк протегна ръце и я придърпа на коленете си все така умълчан, а Нони се сгуши в него.

— Да си лягаме! — рече той внезапно. — Късно е.

Нито същата нощ, нито през следващите дни Йорк не поднови този разговор.

Нони напредваше в рисуването.

— Ти си много по-добър модел от тези по ателиетата — със задоволство му заяви тя.

— Радвам се. Ако настанат лоши дни за театъра, ще мога ли да си изкарвам прехраната с позиране?

— Ще дам препоръки за теб — сериозно обеща Нони, но не издържа и се издаде с усмивка. — Мили, задръж ръката си така за минутка.

— Знаеш ли, че имаш прекрасно лице, скъпа? — той послушно изпълни желанието ѝ. — Меко, но с абсолютно изчистени форми, с безброй фини тонове и оттенъци, които придават значение дори на изтърканите от употреба думи. Като например думата „мили“ — с нея

най-много се злоупотребява в театъра, но когато я кажеш ти, тя наистина означава нежност, така ли е, Нони?

— Да! — бавно отвърна тя. — Поне в момента... — погледът ѝ разсеяно се плъзна встрани. — Предполагам, че всичко идва от мама и татко. Те са много гальовни — целуваме се, радваме се един на друг.

— Това обяснява всичко — тихо каза той и в отговор на учудения ѝ поглед добави: — Малко са момичетата, които позволяват на любимия си да се държи с тях, както ти ми позволяваш — да те докосвам, да те събличам гола посред бял ден, за да се радвам на гърдите ти.

— Така ли? — силно смутена попита Нони. — Не виждам защо любов трябва да се прави само вечер в леглото.

— Съгласен съм. Това е най-хубавото качество у теб, мила. Може би защото си художник по душа и голото тяло не те притеснява, но ти си първата жена в живота ми, която прави разлика между полов акт и физическа близост, без да се чувства виновна за това. На подобно пътешествие никога не съм имал жена в истинския смисъл на думата. Доколкото разбирам, на теб също ти харесва.

— Да! — живо отвърна тя. — Чувствам се като... кукла, която прегръщат, обичат и милват. Трябва ли да се чувствам виновна, Йорк?

— За бога, не, мила! — пламенно рече той. — Не позволявай на никого да ти насажда комплекси, чуваш ли?

— Но с другите мъже ще е различно. Няма ли да се шокират от това?

Отговорът му не дойде веднага.

— При нас бе малко по-особено. Ти ми даде картбланш и тъй като си неопитна, аз те водих в любовната игра, но си права, че ако нещо бе неприятно за теб, нямаше да го правя.

— Но другите мъже... — тя се намръщи. — Ще те обвиняват, че си доста пламенен. За нула време можеш да си създадеш репутацията на най-чувствения мъж в града. Почти всички считат секса за срамен и неприличен и неизвестно защо дори най-искрената любов не може да заличи мръсотията на сношението — тя се взираше неподвижно в рисунката си, докато не чу:

— Ела, Нони, мила!

Остави рисунката и моливите и тръгна към руля, олюлявайки се. Когато седна до Йорк, той я прегърна с топлите си ръце, а Нони

доверчиво се сгуши в него.

— Господи, ти си ми ужасна грижа — тихо заговори той. — Толкова си сладка и естествена, даваш всичко от себе си, в теб има живот — реагираш без съмнение и страх, напълно доверчиво, сякаш че мъжът е полубог — ръцете му я обвиха, като че да я защитят. — Не мога да понеса мисълта, че ще попаднеш в лоши ръце, ако така е писано. Няма да те разбират, ще те обиждат, ще се отвратиш от посредствеността... Чуй ме, мила, никога не сравнявай другите мъже с мен... — той се засмя леко. — Никога дори не ме сравнявай, защото в момента ти давам най-доброто, на което съм способен.

— С другите жени не си ли такъв?

Йорк поклати глава:

— Никога ли досега не съм те разочаровал? — тихо попита той.

— Никога! — отвърна тя с усмивка и го погали нежно по бузата. — Ти си най-вълнуващият и непредсказуем мъж — в това вероятно се крие тайната на успеха ти.

— За какво говориш?

— За тебе — спокойно рече Нони. — Под театралните костюми и грима много актьори постоянно играят някакви роли, че дори себе си не помнят. А ти винаги знаеш кой си, какво си и къде си.

— Ах, мъдрото ми момиче — промърмори той и посегна да я целуне.

Платната изведнъж се отпуснаха и яхтата рязко промени курса си, а телата им се свлякоха прегърнати зад руля...

— О, предавам се! — смеейки се, извика той и стана, за да фиксира курса, но когато погледна нагоре, лицето му стана сериозно. — Наближава буря, мила. Почисти командната кабина и донеси мушамите. Побързай, защото всеки миг ще започне.

Морската буря ги връхлетя почти веднага или поне така им се стори. Мълчаливо и бързо Нони изпълняваше нарежданията му. Спусна се напред да навие кливера и веднага се върна, за да му помогне за главното платно. Постепенно Йорк овладя яхтата и с една ръка облече мушамата си. Заливът представляваше врящ и кипящ хаос от бурни вълни, които се пръскаха на всички страни. Дъждът влизаше безмилостно в очите им и те въобще не виждаха. Смътно Нони си спомни отнякъде, че бурите в този залив са едни от най-опасните по американския бряг, но Йорк изглеждаше спокоен. Бе застанал на

кърмата, здраво вкопчен в утлегара, напрегнато се взираше през дъжда и управляваше с една ръка и крак, като по този начин яхтата напредваше сред бурните вълни към мигащите в далечината светлини, които дъждът силно размазваше.

— Остров Танжер! — радостно възкликна той. — Стигнахме, не се притеснявай.

Нони не се притесняваше.

Сега вълните бяха станали огромни, зейваха над планшира, спускаха се към командната кабина и силно разклащаха яхтата, но Йорк сякаш изпитваше удоволствие да се бори със стихията. Видяха гребната лодка почти в момента, в който връхлитаха върху нея. Йорк тихо изруга, рязко сви румпела и извика:

— Дръж се, Нони!

Но тя се стовари върху кутията на компаса и сред болката от падането долови разбъркания хор от викове и плач.

— Господи, корабкрушенци! — каза Йорк и бързо пристъпи към действие. — Подай ми спасителното въже, онова в ъгъла! Вземи го в лявата ръка, Нони, а с другата развий толкова, колкото да можеш да им хвърлиш. Аз ще обърна другия борд. Когато ти извикам, метни въжето към лодката, разбра ли ме? И дръж здраво другия край, остави го да се развие свободно, а останалото навий на кнехта.

С отчайваща мудност яхтата, направи широк полукръг около оста си, като се приближаваше до лодката, борейки се с белите разпенени вълни, които връхлитаха неумоливо една след друга. Нони държеше въжето — вече бе навила другия край на кнехта, както й бе казал той, и чакаше сигнала му. Когато видя най-обикновена лодка, претоварена с шестима изплашени възрастни и две малки дечица, тя разбра какво означава да си корабкрушенец. Всеки момент лодката можеше да потъне поради водата, която бе поела.

— Хей! — гласът на Йорк се извиси над бурята. — Когато хвърлим въжето, само мъжът в центъра да го улови, разбрахте ли? Ако някой друг се мръдне, ще се обърнете, така че не се движете!

Йорк маневрираше все по-близо и накрая каза:

— Сега, Бамби!

Въжето полетя, подхванато от вятъра, но попадна точно в ръцете на мъжа в средата. От вълнение той разклати лодката. Йорк спря мотора и остави яхтата да плава свободно, а през това време уверено

задърпа въжето. Когато лодката наближи съвсем, Йорк разбра, че яхтата се движи твърде бързо.

— Помогни им да се качат, Нони, а аз ще обърна яхтата срещу вятъра.

Нямаше представа какво да прави, но щом той мислеше, че тя може, значи трябваше да може.

— Децата най-напред!

Нони ги издърпа на борда — момиченце и момченце с бледи личица.

— Бързо долу в каютата — каза им тя спокойно и се усмихна. — Хайде! — после изтегли три жени и трима мъже, които тромаво се покатериха нагоре. Доста усилия струва на Йорк да задържи яхтата срещу вълните, но накрая успя, дори му се удаде да завърже лодката на буксир.

Нони поведе хората към каютата и се обърна към Йорк за следващи инструкции. Той стоеше високо изправен на кормилото, а зелените му очи блестяха от вълнение и задоволство. Йорк бе викинг, а яхтата бе „Контики“ или може би „Мейфлауър“. Усмихна се на Нони през шибация дъжд победоносно, любящо, с гордост и с чувството за някакво единство между тях. Те двамата срещу целия свят.

— Успяхме! — каза Йорк. — Браво на теб!

Бяха две семейства — Хинкнехт-Шоенкнехт и Мерсежик. Двете деца, на четири и шест години, бяха на Шоенкнехт. Другите двама бяха дъщерята на Мерсежик и приятелят ѝ. Те се сгушиха, треперейки, на леглата и изразиха благодарността си. Момиченцето повърна от уплаха, младата Мерсежик бе изпаднала в истерия, госпожа Шоенкнехт пребледня и едва не припадна, а госпожа Мерсежик не спираше да трепери. Нуждаеха се от супа и горещо кафе. Нони погледна към газовия котлон — Йорк винаги го запалваше вместо нея, но сега това бе невъзможно. Тя стисна устни и го запали. Не гръмна.

С дълбока въздишка Нони отвори консервите със супа и ги изля в тенджерата. Помисли си, че резултатът ще е чудесен: много месо, скариди, чер фасул, доматино пюре, комбинирано с шери. Много го харесаха.

— Съпругът ви? — учтиво попита Шоенкнехт.

— О, не! — започна Нони, но веднага се усети. — Това е брат ми Адолф — Адолф Дюбоа. А вие имате ли нещо общо с известните

Мерсежик?

Моментално бе залята от генеалогическа информация. Тя само казваше „ах“ и „о, колко интересно!“, а мисълта ѝ ожесточено работеше. Йорк ѝ бе казал, че ще се разчуе за връзката им. Беше им се разминало с „Не Не“, но сега възникна нова опасност. В момента, в който яхтата се задържа стабилно, очевидно вече в пристанището, тя изтича навън при Йорк, който обезопасяваше котвата.

— Ти си ми брат и се казваш Адолф Дюбоа — бързо каза тя. — Моля се на бога дано знаеш поне малко френски.

Когато Йорк отиде при тях за своя дял супа, по мистериозен начин бе заприличал на моряк от Марсилия с уличен акцент. Ако не бе толкова разтревожена, Нони щеше вече да е припаднала, защото бе разбрала, че дъщерята на Мерсежик има нещо общо с киното.

Линда ги усети.

Успяха да се измъкнат много ловко сред потока от френски жаргон от страна на Нони и случайният коментар на унгарски, което мигновено заинтригува господин Мерсежик. Линда гледаше Йорк все по-любопитно, а Нони трепереше от страх, но той просто се облегна на вратата и си почисти зъбите с горяща клечка кибрит, като всичко това бе съпроводено от най-отвратителните подсмърчащи звуци, при което Линда го погледна недоумяващо. Нони потисна страха си и едва не се задави.

Накрая откараха корабокрушенците на брега и се разделиха сред прегръдки и целувки.

Дъждът бе спрял така внезапно, както и бе започнал.

— По-добре да купим храна — каза Нони и тръгна с две огромни пазарски чанти към жилищния район. — Вкъщи, Джеймс — уморено изкомандва тя, като се върна. — Уморена съм, а ти сигурно си труп, но ако не бях на яхтата с теб, вероятно щяха да те наградят с медал „Карнеги“.

— Какво общо имам аз с това?

— Не зная, но мисля, че си идеален материал за статия във „Фотоплей“: „Йорк Деланд спаси моя живот“ от Линда Мерсежик — тя въздъхна. — Колко жалко, че заради глупачка като мене пропусна възможността да се прочуеш страшно.

Йорк държеше гумената лодка, докато Нони се качи на яхтата. Бе складирала всичко, когато той слезе долу и се просна изтощен върху

легло. Нони затвори вратата на каютата. Въздухът бе все още студен.

— Скариди с кърри, пиле и юфка или агнешки котлети? — весело попита тя. — Можеш да си получиш твоя дял, защото току-що напазарувах.

— Ела тук! — меко изкомандва Йорк и когато тя сведе поглед надолу към него, продължи: — Наистина ли мога да си получа дела, мила моя? — той разтвори ръце. — Тогава вземам теб!...

След бурята времето се промени: заливът бе студен и негостоприемен, непрестанно ръмеше, а слънцето едва се виждаше. Небето имаше оловен цвят, а вятърът бе достатъчно силен, за да надигне някоя вълна и да намокри дрехите.

— Много ли ти е студено? — разтревожено попита Йорк. — Мога да те оставя на брега, мила, а яхтата ще включа на двигател и ще се върна обратно.

— О, не, за нищо на света. Между картината в перспектива и нейната цвeтова гама има разлика.

— Но вероятно перспективата си остава перспектива?

Нони поклати глава.

— Аз съм част от перспективата и никога не виждам нещата в едни и същи цвeтове.

— И това е... много хубаво?

— Да. — Известно време тя тихо работеше, после се усмихна. — Ето още нещо, заради което те харесвам: винаги ме насърчаваш в това, което ме интересува.

Нони се наведе отново над рисунката си.

— Защо не си се оженил досега, Йорк? — равнодушно попита тя. — Не че ми влиза в работата, но ти си толкова приятен човек...

— Не всеки мисли като теб — сухо промърмори той. — Аз съм актьор, мила. Актьорите не са добри съпрузи, а аз съм научен да гледам на развода по-сериозно, отколкото на брака. Не желая да имам съпруга, която само да се води като такава пред хората и добродушно да прави всичко за мен в името на моята репутация. Ако пътува с мен, какво ще стане с децата? Ако си стои вкъщи и не обръща внимание на ключките, ще престане да ме обича. Защо ми е да се женя?

Нони кимна.

— Но в днешно време човек може да занесе едно бебе почти навсякъде.

— Но не и на някои места, където съм снимал.

— Е, първо трябва да избереш подходящо място за снимки. Нали бракът е компромис. Дори и най-голямата роля в кариерата си можеш да отложиш с две години.

— Предполагам, че е така — съгласи се той. — Звучи съвсем реално, щом ти го казваш.

— Но то наистина е реално! Погледни например мен. Баща ми специализираше международно право, но винаги уреждаше да пътуваме с него, докато не тръгнахме на училище. През летните ваканции с мама обикаляхме цяла Европа, само и само да сме заедно с него. И ти ще постъпиш така, ако се ожениш за жената, която обичаш. Никога ли не си обичал толкова, че да го сториш? — попита Нони уж ей така.

— Веднъж — Йорк се засмя. — Оказа се, че е готова на всичко, за да стане лейди Деланд.

— Имаш благородническа титла? — попита тя, при което Йорк кимна с глава. — Сър Йорк — промърмори тя, като че ли искаше да види как звучи. — В такъв случай действително трябва да ме криеш. Мисля, че Нейно Величество няма да одобри това малко пътешествие.

От облачното небе, а и от всеки предмет на яхтата сякаш се процеждаше вода. Нони приготвяше топла храна, но горещината от газовия котлон само разваляше въздуха в каютата. Дори дебелите пуловери не топлеха вече, а останалите им дрехи излъчваха гробищен хлад. Цигарите трудно се палеха. Дори не можеха да се пушат.

На третия ден те се събудиха сред лек дъжд и мъгла, които проникваха навсякъде с някаква мрачна упоритост.

— Стой в каютата, мила — заповяда Йорк, — и се пригответи за дългия преход. — Трябва да потеглим днес, иначе въобще няма да можем да се приберем в Анаполис до неделя — дори не й позволи да го смени за обяд, въпреки че явно бе уморен. — Не си достатъчно подготвена за подобно време, мила!

Нони се задоволи с това да му приготвя горещ бульон от време на време. Докато той го пиеше, тя държеше кормилото и отваряше вратата на каютата щом ситният дъждец спираше. Не се опитваше да го заговори. Беше твърде уморен, но от време на време му се усмихваше окуражително. От каютата нямаше какво да се види —

само сивота, която обезсмисляше рисуването. Все пак тя извади боите просто за да се занимава с нещо.

Вечерта доплаваха до Пинт Ноу Пойнт. Уморено Йорк влезе в каютата и потрепери от студ.

— Налей ми да пийна нещо, мила, и ще слезем на брега за храна и вода.

Застанал прав до вратата, той изпи до дъно двойния скоч, като мрачно се взря в сивата вода. През това време Нони бързо облече мушамата и взе списъка на покупките. После, когато се връщаха с гумената лодка, тя каза:

— Може би утре времето ще е по-хубаво?

— Дай боже!

— Ех, до миналата неделя бяхме толкова щастливи. И пак ще бъдем...

— Оптимистка — изръмжа той, усмихна се и закачливо я бутна с ръка.

Тя приготвяше вечерята, когато Йорк слезе, за да си облече сухи панталони и пуловер. Нони затвори вратата на каютата, запали фенерите и се надвеси над газовия котлон. Да можеше вярно да си спомни инструкциите на Хеда... Зад нея Йорк си наля отново уиски без лед, както правеха англичаните, и се наведе над рисунките ѝ върху масата.

— Какво е това?

— Нищо — изчерви се тя. — Просто драсканици.

— Напротив — тихо каза той, взе скицника и го запрелиства. — Откъде си се научила да рисуваш дрехи? — попита Йорк накрая.

— Никой не ме е учил. Това са просто драскулки, защото денят бе мрачен, а аз се нуждаех от някакви цветове.

— Яго винаги е облечен в черно...

— Но не и този Яго, който аз си представям.

— А Дездемона носи обикновено синьо или бяло...

— Катрин Остенд ще изглежда по-женствена в бледорозово — гласът ѝ леко затрепери. — Синьото е прекалено студен цвят за кожата ѝ.

— Мръсносив цвят на лицето на Яго?

— Не — ядоса се Нони. — Тъмнооранжево, за да подхожда на зеленото през първо действие. Моля те — тя се извъртя, стиснала

устни, — не надничай в скицника ми. Казах ти, че само се забавлявах — посегна да си го вземе обратно, но той я спря с ръка.

— Ще загорещ вечерята — каза й Йорк и продължи да разлиства страниците, а тя се зае с котлона страшно ядосана. Чуваше как той разлиства скица след скица и още повече се ядоса. Какво право имаше да гледа работите й, да се шегува или да я критикува? Сега бе започнал методично да изучава всяка една рисунка от голямата кожена папка. Ох, каква недопустима грешка, че не ги скри!

Мълчаливо Нони сервира вечерята, докато той, без да вдига поглед, внимателно шумолеше до нея и продължаваше да разглежда. Лицето му бе безизразно, но по дяволито повдигнатите му вежди тя разбираше всичко. Почувства, че ще се разплаче от яд. Явно отегчен от лошото време и преуморен от дългото пътуване, Йорк търсеше свадата като начин да намали напрежението между тях.

Щом иска да се карат, така да бъде, ядосано си каза Нони, като ядеше бързо от безвкусната вечеря, която искрено възнамеряваше да бъде приятна награда за трудния му ден. Бе приготвила и половин бутилка вино и няколко свещички, но Йорк развали всичко.

Той умишлено започна да разглежда рисунките й втори път, подреждайки ги внимателно, забравил за вечерята, като по този начин явно я предизвикваше. Нони кипеше вътрешно. Да изкара ли яда си, или да му отговори с мълчание и с чувство на превъзходство. После внезапно реши, че и двата начина бяха еднакво противни. Оставаха още четири дни, преди да стигнат Анаполис. Почувства моментна симпатия към Катрин Остенд и „изпълненията“ между тях двамата. Представи си ги: темпераментните им характери, виковете, театралниченето им, летящи чинии...

„Сигурна съм, че той винаги започва пръв“ — с огорчение си помисли Нони. Много добре разбираше, че Йорк очаква нейната реакция. За него това щеше да бъде извинение за цялата умора и напрежението от един физически изморителен ден.

„Кое е най-доброто за него в случая? — размишляваше тя, отправила разсеян поглед в тъмнината зад илюминатора, и внезапно си зададе въпрос: — Кое е най-доброто за мен? Нали съм с него!“ Реши, че не й е до кавги: за нея денят бе също влажен и скучен. Защо Йорк иска да си излее яда на някого след толкова незначителни неприятности? Ако утре времето се оправи, ще се успокои и той, но

един срив между тях сега, без значение как ще завърши, би оставил неприятни спомени до края на пътуването им.

Нони спокойно приключи вечерята. Най-после Йорк бе оставил нещата ѝ и сега местеше бифтека си от единия край на чинията до другия, без да я поглежда. Беше като сърдито момче, което вече се срамуваше от себе си, и като за наказание трябваше да изяде изстиналата вечеря. Нони сдържа усмивката си и взе чинията му.

— Хубаво е, докато е горещо — каза тя с равен глас и пъргаво смени бифтека му с топъл, който взе от тенджерката. Мълчаливо му наля чаша вино. Извади топла питка хляб и се отдръпна на стола си, за да запали цигара, докато Йорк, без да се помръдне, се взираше в чинията си.

Изведнъж той се предаде. Замислено я погледна с ясните си зелени очи.

— Извинявай...

Нони му се усмихна:

— Няма нищо, но наистина беше много непослушен. Сега яж, докато не е изстинало.

Той продължаваше да я гледа. Посегна към чашата, вдигна я като за тост — сериозен — изпи я до дъно и я постави на масата. Нони спокойно я напълни, усещайки напрегнатия му поглед.

— Ах, ти... малка хитра вещица!

— Да! — весело се съгласи тя. — Яж си вечерята.

Той бавно набоде на вилицата парче бифтек, после още едно. Разчупи питката и по навик я намаза с масло, след което пийна глътка вино. Хранеше се както винаги. Нони седеше, пушеше мълчаливо и наблюдаваше как мускулите на раменете му се свиват и отпускат. Когато си изяде всичко, тя сръчно сервира топли ябълкови сладки и кафе.

Йорк бързо унищожи своите сладки и се облегна назад с доволна въздишка.

— Цигара? — почти каза тя, подаде му пакета и бутна запалката.

Докато привършваше с десерта си, без да бърза, той гледеше в ъгъла на каютата. Когато остави чинията и взе чашата с кафе, Йорк попита:

— Защо не се скарахме, Нони?

Тя повдигна рамене.

— Не се нуждаеше от подобно нещо. Необходима ти беше топла вечеря.

Той кимна и замълча за известно време.

— Много те ядосах, нали?

— Да!

Зелените му очи изглеждаха прави и чисти.

— Знаеш ли, че си единствената жена, на която някога съм казвал „извинявай“? — меко попита Йорк.

Нони повдигна вежди, сякаш това въобще не я впечатли:

— Колко невъзпитано от твоя страна!

— Ха — безпомощно се засмя той, — не може да те обори човек, мила! — и протегна ръка над масата. — Прощавам ти — подразни я Йорк. — Нали сме пак приятели?

С усмивка Нони постави ръка в неговата.

— Разбира се — топло каза тя, — но никога не се опитвай да правиш това, когато сме на суша, мили! Замълчах си само защото сме в морето.

— Господи, никога не съм мислил за това.

— Зная и ще е честно да те предупредя, че имам характер, който няма да отстъпва пред твоя, и владее дузина чужди езици, чрез които да го демонстрирам.

Той разсеяно се засмя, като я галеше по ръката, после нежно я придърпа.

— Ела при мен — дяволито я подкани Йорк, — но вземи брендито преди това.

Нони се засмя, заражена от чудесния му леещ се глас — невъзможно бе да му устои. Тя наля още кафе, взе чаши и брендито. Ръката му я обгърна и я притегли към него. Продължи да я притиска така плътно дори когато се пресегна да вземе бутилката. После извади със зъби корковата тапа и напълни чашите.

— Господи, колко романтичен можеш да бъдеш — зачуди се тя, а Йорк се засмя и пусна тапата, когато изпразни бутилката.

— Нищо не може да те впечатли, нали? — попита той, като гледаше със съжаление празната бутилка.

— Не трябваше да изпиваш виното. Нали го използваш за готвене?

— Да! — слънчево отвърна тя. — Защото разбрах, че и на най-доброто вино намираш кусур, мили!

Реката му нежно се спусна под брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към неговото.

— Но ти все пак ме обичаш, нали? — весело попита Йорк.

Нони бързо го целуна.

— Аз все пак те обичам — отвърна тя със същия тон.

— Но не достатъчно, за да се скараш с мен — каза той след миг.

— Ами... не. Това предпоставка ли е?

Той поклати глава, като отпиваше по малко от брендите.

— Ако падна на колене и ти се извиня, ако дълбоко се покая и заудрям гърдите си, и заскубя косите си, ще ми дадеш ли скиците на костюмите, които си направила, Бамби? — Йорк беше абсолютно сериозен и това я изненада. — Наистина ги искам, мила!

Преди тя да може да каже нещо, той продължи и извиси глас, сякаш залагаше на карта всичко или нищо.

— Нони, би ли направила скици на декорите, както си ги представяш? Може би не трябва да те моля за тези неща, ти си имаш собствени планове, а ни остават само четири дни, но... много искам да зная как ги виждаш.

— Да сключим сделка: ще ги направя — Нони развълнувано се размърда в обятията му, — ако ми позволиш да ти направя портрет с маслени бои. Не зная дали ще мога, може да е ужасно и ако това е така, аз сама ще го разбере и ще го унищожа, Йорк. Но искам да опитам.

— Така да бъде! — леко се засмя той. — Портретът явно ще е лош от този на Дориан Грей. Ти ме познаваш прекалено добре вероятно чрез осмоза на порите си и с помощта на някаква невидима антена или нещо подобно — промърмори Йорк и силно я стисна през раменете. — Но това не е... породено от любовта, нали?

— О, не, не, не се притеснявай — успокои го тя. — Наистина няма да ти досаждам много, мили!

— Лесно ли ме вадиш от системата си? — попита заядливо той.

— Мисля, че да. Снощи се почувствах много изморена с тебе — ликуваща отвърна Нони. Изправи се, събра чиниите и започна да мие. — Седни спокойно или ще падна върху теб — помоли тя, когато го видя, че иска да ѝ помогне. — Ти не си за малки морски съдове. Виж дали можеш да намериш някаква музика.

— Не и ако възнамеряваш да пееш с това хлъзгаво сопрано — оплака се той.

— Е, не съм Мария Калас. Искаш ли още кафе?

Сгущени на леглото, те четяха „Отело“ от кожения екземпляр на Йорк, докато на него не му се приспа.

— Хайде да спим. Очите ми се затварят.

— Леглото изпълнява много функции, нали? — отбеляза тя, като сваляше пуловера. Стана ѝ студено, затова бързо се мушна под завивките и се притисна в Йорк.

— Едно тяло е много по-ефикасно от електрическото одеяло.

— Да, въпреки че температурата не се контролира толкова лесно — сънено промърмори той и я целуна по шията.

Нони внезапно се засмя.

— Какво толкова смешно има? — почти заспал я попита Йорк.

— Сега не се ли радваш, че не позволих да се скараме? — примамващо попита Нони. — Защото тогава щеше да спиш на другото леденостудено легло?

— Да, радвам се и по други причини — каза веднага той и нежно я прегърна. — Заспивай!

ГЛАВА VII

Подобно на променливия нрав на Йорк времето се оправи и на следващия ден се събудиха под чисто и слънчево небе, а термометърът бясно се покачваше. Нони метна навън влажните дрехи, за да изсъхнат. Вятърът беше попътен и тя седна в командната кабина, заобиколена от бои и четки.

— Въобще не зная как се рисуват декори — каза му колебливо Нони, — но все пак ще опитам.

— Няма значение, просто ги нарисуй така, както си ги представяш.

В крайна сметка не бе толкова трудно, дори много приятно, защото Нони определено усещаше как трябва да изглеждат. Дори доста авторитетно обясняваше нещата, които бе нарисувала.

— Това са леки панели от дърворезба, присъща за Ориента. Оцветяват се с различни цветове от двете страни: за сцената в спалнята — бяло и яркожълто, а тук като фон на пурпурния костюм — нещо между цвят на грозде и синкаво, просто трябва да е синьо-зелено — твърдо каза тя.

Той се наведе над рамото ѝ. Спокойно ѝ задаваше въпроси за материалите и платовете, но не каза нищо за крайния ефект. Нони нямаше представа какво е мнението му, пък ѝ беше и все едно, защото действително тя така виждаше всичко в тази пиеса. Въобще не знаеше дали не струват много пари, дали са подходящи за сцена, но като скици бяха определено добри.

Нони се загледа в далечината, смутена за миг. От време на време Йорк сякаш четеше мислите ѝ и им се възхищаваше. Той внимателно постави скиците в най-горната преграда на пътната си чанта. Когато се върна, попита:

— Кога започва позирането ми?

Тя го наблюдаваше как вдигна котва и бързо извъртя яхтата, за да улови вятъра. Когато силно опъна въжетото, платното се изду и те потеглиха. Застанал зад кормилото, Йорк ѝ се усмихваше, а тя

внезапно си каза: „Никога няма да мога да го забравя, никога няма да мога да го извадя от ежедневието си.“ Това бе мрачна констатация. Нони се загледа далече над танцуващата зелена вода, която така отиваше на очите му, и с отчаяние си помисли: „Това не е любов, не може да е любов — просто някакво глупаво влюбване. Та той ще е отвратителен съпруг. Няма нищо общо с моите мечти. Ох, боже!“

Но оставаше фактът, че вече е свикнала с него, с ръцете и устните му, с гласа и движенията, с начина, по който се държи в леглото. Малко или много знаеше какво обича да яде, кога и как, кое намираще за смешно и кое за сериозно. Знаеше как да го развесели и кога, за да избегне дори и най-малкото му раздразнение от собственото ѝ чувство за хумор, да накара смръщените му вежди да възвърнат естественото си положение.

— Е?

— Ще си взема боите — неуверено каза тя. — Може и сега да започнем.

Не беше лесно. Движението на яхтата създаваше трудности, платната хвърляха сянка, а и Йорк не стоеше на едно място, тъй като имаше работа по кормилото и въжетата. В самата Нони също имаше промяна — вече не искаше да прави този портрет, почти се страхуваше от него. Улови се, че наслажда боя върху платното с надежда, че резултатът ще бъде лош.

Но не беше.

Променящата се светлина беше проблем, но въпреки това Йорк сякаш изплува изпод пръстите ѝ: ястребовият нос и брадичката, тъмната коса, леко начупена от вятъра, прекрасно очертаните устни, които едва се усмихваха, откритата шия и жълто-кафявата риза, и най-сетне очите...

Въпреки нежеланието си Нони внимателно работеше. Йорк сякаш инстинктивно застава в желаната от нея поза. Постепенно художникът в нея взе връх над неохотата ѝ да рисува и лекото ѝ объркване. Личното отношение към модела нямаше място в рисуването.

Когато приближиха Анаполис, тя бе приключила с основната работа по портрета. Това, което ставаше, беше въпрос на доизпипване: прибавяне на светлосенки, лек допълнителен щрих тук-там — всичко това можеше да се направи вкъщи. Макар и все още в груби форми,

портретът бе готов. Като затваряше тубичките с боя и опаковаше четките и другите рисунки, Нони се чудеше дали този портрет ще виси някой ден над камината в стаята на Катрин Остенд.

— Можеш ли да ми помогнеш? — извика Йорк. Тя бързо прибра всичко в каютата и изтича обратно, за да му помогне да пуснат котва. Платната бяха свалени и завързани за последен път и Йорк с въздишка тръгна от носа на яхтата към командната кабина.

— Хайде да слезем на брега за вечеря!

— Не е ли по-добре да останем тук?

Той кимна в знак на съгласие.

— Утре ще направим цялостно почистване, а тази вечер нека си представим, че сме на официална вечеря. Издокарай се заради мен.

— Лесно е да се каже, но след две седмици без помощен персонал...

Йорк се засмя и я прегърна.

— Е, и аз няма да съм самата хубост, но поне ще се обръсна.

Слезе долу в каютата, като си подсвиркваше тихо, а Нони клекна в командната кабина и се загледа в брега. Над нея чайките се рееха на фона на спускащия се залез. Утре ще е вече на брега, ваканцията свърши. Всичко свърши. „Свикни с тази мисъл — каза си тя. — Никой не може да прекара остатъка от живота си на яхта, рисувайки картини.“ Нони стана и слезе долу, за да види с колко храна разполагат и да състави възможно най-подходящото меню.

За последен път те седнаха в кабината, наляха си по един аперитив и загледаха в настъпващата вечер растящия брой светлини по брега.

Йорк протегна ръка и нежно я положи върху нейните.

— Ще ми позволиш ли да видя портрета си? — попита я тихо.

— Да, разбира се — отвърна тя след миг, събрала кураж. Донесе го от каютата и спокойно каза: — Надявам се, че ще ти хареса, Йорк, защото не мога да го унищожа. Портретът е доста добър.

Той остави чашата си върху масичката, взе платното, като го подпря на кормилото, и се облегна назад в стола си. Започна да го изучава мълчаливо: от портрета го гледаше мъж, чието лице изразяваше сила и характер, устните — чувство за хумор, а веждите говореха за интелигентност, примесена с лукавост. Овалът на лицето бе нарисован майсторски, а зелените очи гледаха право напред. Всичко

това бе допълнено от усещането за остър ум, нежност и някаква странна тъга — един мъж, който заслужаваше да бъде обичан, на който можеше да се довериш и разчиташ, и все пак търсец и оптимист дори в мъката от разочарованието.

Това бе Йорк за Нони. Макар че имаше още работа по портрета, тя знаеше, че той е най-доброто нещо, което някога бе правила.

— Това аз ли съм... наистина? — попита той.

— Така те виждам аз — тихо отговори Нони — Да, това си ти!

— Хм — кимна спокойно в отговор Йорк. — Добър е!

— Благодаря.

— Какво ще го правиш по-нататък?

— Трябва да го довърша, а след това — гласът ѝ леко затрепери — можеш да го вземеш, ако искаш.

— Или?

— Или ще го запазя за първата си изложба.

— Бих искал да го имам — каза той, като присви очи. — Много си щедра, Нони, мила!

— От благодарност за храната и спането през тези две седмици? Не, не е там причината...

— Да ми платиш с портрета? Та ти ми плащаш всяка нощ, Бамби, нали? — дяволито попита Йорк.

— Това не беше плащане, а интензивен курс по... основи на анатомията — леко отвърна тя и отиде да нагледа вечерята.

Беше гореща и задушна нощ. Те привършваха вече последната бутилка от ликьора бенедиктин.

— Мътните ги взели тези дрехи — меко възкликна Йорк. Съблече се гол и постла плажната хавлия и възглавница на пода на командната кабина. — Свали си и твоите за последен път! Такъв задух е тук, пък и наоколо няма никой...

„За последен път! Направи го както никога досега!“ Нони се сгуши в него, като си помисли с тъга: „Защо трябва това пътуване да свършва?“

— Не искам да свършва, Нони, мила! — промърмори той. Ръцете му се движеха по цялото ѝ тяло, сякаш съзнателно искаха да съхранят спомените. — Никога вече няма да имам толкова мека възглавница — Йорк отърка брадичка в гърдите ѝ с въздишка.

Нони го сгуши в себе си и насочи невиждащ поглед към звездите. „Ничия друга глава няма да бъде като тази!“

— Будна ли си? — изведнъж попита той.

— Да!

За секунда Йорк се размърда.

— Знаеш ли какво стори с мен? — дълбокият му глас бе замечтан. — През тези две седмици ти беше всичко за мен. Бе мълчалива, когато аз исках това, говореше, когато исках да те слушам, и слушаше, когато исках да говоря.

Тя поглъщаше всяка негова дума и с тъга си каза: „Ти също ми даде това, от което се нуждаех.“

— В хубаво и лошо време — никога не се оплака. Очевидно бе наистина щастлива — недоумяващо продължи той. — Ти не само ми даде това, което исках, но ме накара и да те заобичам. Като си спомня как издържа и не се скара с мен!

Нони се засмя.

— Предупреден си да не опитваш втори път.

— Ох, как ще ми липсваш, мила моя — ниско каза той. — Не само нощем, но и денем — зарови глава в гърдите ѝ и леко въздъхна. — Не искам да прекалявам с благодарностите, но — Йорк се извъртя малко, за да може да се облегне на лакът и да я вижда по-добре — ще те... обичам до края на дните си заради тези две седмици, Бамби! Ако за в бъдеще въобще представлявам нещо, то ще е, защото ти ми даде време за размисъл — той затвори уморено очи и отново отпусна глава върху гърдите ѝ. — В театъра е много лесно да попаднеш на... боклуци, защото си скапан, а истинското изисква твърде много усилия да го намериш и да го задържиш.

След полунощ вятърът разхлади въздуха. Нони почти се събуди и усети, че я отнасят долу в каютата. Тя се сгуши под завивките, без да отваря очи, и мърморейки, нацупи устни, докато той не я целуна и леко се засмя. После тя се потопи в приятната топлина, като го очакваше да легне до нея.

Все още бе сама, в предната каюта светеше, но не се чуваше дори звук... Нони отвори очи, изправи се и седна, като се наметна със завивките. По халат Йорк се бе облегал на кутията за лед, замислено пушеше и гледаше портрета, облеган на тоалетната масичка. На лицето му бе изписана неопишуема мъка, която я шокира.

— Какво има, мили? — попита тя, силно обезпокоена, и моментално лицето му надяна маската на веселост.

— Нищо, Нони — бодро каза той и се обърна към нея. — Не исках да те събудя — намали осветлението, съблече халата и потъна в обятията ѝ.

— Не, има нещо — настоя тя, — нещо, което те притеснява. Хайде да унищожим портрета, мили!

— За бога, в никакъв случай! — извика той. — Да не си посмяла. Той е мой! Нали ми го подари?

— Шшт! — тя нежно галеше косата му. — Разбира се, твой е. Шшт!

Той се успокои, пое си дълбоко въздух, като също я милваше.

— Тебе никой никога няма да може да те нарисова, мила — промърмори той. — Как може да се нарисова гласа ти или несравнимия вкус на топлите ти гърди? Или невероятната извика на веждите ти, когато натъжено се надяваш някой да запали газовия котлон? — той леко се засмя. — Мене човек лесно може да ме сложи на платно. Аз съм с едно измерение, но при теб всичко е одухотворено. Човек трябва да е известен и с опит — продължи той с нисък глас, — но дори тогава...

Той я придърпа върху себе си и трескаво започна да търси чувствителното ѝ място с пръсти. Изстена от удоволствие, когато тя го прие. Държеше я изправена върху себе си, поставил ръце върху гърдите ѝ, като се взираше в лицето ѝ през тъмнината на каютата.

— Докога ще бъдеш само моя, мила? — промърмори той и силно я стисна, без да дочака отговор.

Последния ден, през който беше горещо като в пещ, яхтата трябваше да се почисти, палубата да се измие, нетрайната храна да се изхвърли, да се напълни резервоарът с гориво... Без да се срамува, Нони работеше гола в командната кабина и каютите, а Йорк, по бански, беше на палубата.

— Какво ще правим с чаршафите и хавлиените кърпи?

— Постави ги в калъф за възглавница. Ще ги дам за пране и ще ги изпратя обратно на собственика.

— Трябва ми още вода — отчаяно рече тя. — Счупихме едно шише по време на бурята.

— Това ли е всичко? Е, няма как — отвърна Йорк.

До обяд тя бе потънала в пот, но каютите бяха идеално чисти.

— Той няма да си познае яхтата — засмя се Йорк.

Беше два след обяд и горещината растеше с всяка измината минута, а водата изглеждаше като изцъклена. Те скочиха да поплуват. После легнаха голи, задъхани от плуването.

— Мила, ти ми даде всичко, а аз дадох ли ти това, което желаше? — тихо попита той.

— Не зная още — също така тихо отвърна тя. — Да! Мисля, че получих всичко, от което се нуждаех, но не мога да кажа дали наистина е така, докато не премина през... трето действие.

— Кой е той? — попита Йорк с приглушен глас. — Не, не ми казвай — бързо добави той, но... не е Хенри, нали?

— Бедният Хенри — потисна тя усмивката си. — Какво имаш против него?

— Познавам го — бе сериозният му отговор. — Не е този Хенри, когото ти познаваш.

— Няма — нежно каза тя. — Няма да е Хенри, мили! Кога заминаваш за Калифорния?

— Утре. Със самолета в десет и после в 12.30 от Айдълуетд.

— Ще пристигнеш ли навреме за едно къпане в басейна? — подразни го тя.

— Да — известно време не каза нищо. — Нони, знаеш ли как да ме намериш, ако се наложи, за всеки случай? — изправи се нервно, търсейки хартия и молив. — Офисът на Хари Бранд в „Туенти сенчъри фокс“ или хотелът в Бевърли Хилс, а и Милт Вайсберг, нюйоркският ми агент, ще знае къде се намирам всяка една минута.

Тя взе листчето хартия, разсеяно го погледна и се пресегна да го остави в дамската си чанта.

— Едва ли ще има нещо, за което ще се наложи да те безпокоя, но все пак — благодаря.

— Дори не зная дали някога ще почувстваш нужда от мен — меко каза той. — Две седмици в морето биха изморили дори Тристан и Изолда, а да не говорим за момичето, затворено с мен. Хайде — той се изправи и се обърна за цигара. — Да се обличаме и да тръгваме.

Нони стоеше и гледаше в далечината, а Йорк даде сигнал на пристанищната лодка и заключи вратата на командната кабина. „Не се обръщай, защото ще ти домъчнее за спомените, които оставяш след

себе си.“ Тя се качи на моторната лодка, усети, че Йорк скача зад нея, куфарчето с материалите за рисуване и всички чанти бяха натоварени.

— Тук има малко храна, която не си заслужава да се хвърли — каза тя на лодкаря.

— Ще я дам на някого, госпожо.

Те маневрираха около другите плавателни съдове, за да вземат желаещи да слязат на брега. Йорк се бе скрил зад тъмни очила, говореше с твърд акцент, което учуди Нони, докато не осъзна, че той все още я пази. „Глава на семейството“ — каза си тя и му се притече на помощ с няколко умело подбрани израза на гръцки, които смутиха и него, и останалите пасажери.

— Дяволче — възкликна той, когато й помагаше да слезе от лодката. — За бога, какво каза?

— О, просто, че денят бе чудесен, но горещ и че се радвам да си взема душ, когато се прибера вкъщи.

— И всичко това на гръцки?

— Да — засмя се тя. — На гръцки.

Йорк се справяше с неделния трафик, а Нони разпитваше за Холивуд.

— Коя ще е партньорката ти?

— Един бог знае. Някоя от анемичните им блондинки, мисля.

— Какъв е сюжетът?

— Започваш да ме измъчваш — засмя се той. — Морско пътешествие до Рио де Жанейро или някаква изтънчена любовна история сред природните забележителности на Ривиерата, не си спомням точно.

— И с двете ще се справиш добре — увери го тя. — Кога свършваш?

— След месец или месец и половина, не повече — твърдо отвърна той. — После следва Ню Йорк и нашият „Отело“ — засмя се, като видя учуденото й изражение. — Ще дойдеш ли на премиерата, Нони, за да събереш овации за костюмите и декора?

— Възнамеряваш да ги използваш? — тихо попита тя.

— Като основа в работата на професионалистите — кимна той. — Изкушавам се да ги запазя за себе си, но чувството за чест ме принуждава да призная, че вероятно би се справяла отлично като театрален дизайнер, Бамби.

Нони не отговори веднага.

— По-скоро бих била добър портретист — рече тя с равен глас.
— Приятно ми беше да ти помогна, но това бе просто щастлива случайност. Имам особена представа за тази пиеса.

— Може би. Но театърът не те привлича!

— Само като зрител.

— Странно — разсъждаваше той на глас. — Имаш някакъв инстинктивен нюх за тези неща, природно усещане за синхрон, а и гласът ти... Никога ли не си искала да станеш актриса? Повечето момичета мечтаят за това.

— Веднъж се сдобих с правото да играя Фифи, балерината в Cirque d'Нiver — призна тя с усмивка.

Йорк силно се засмя.

— Ох, Бамби! Голям опит имаш, няма що!

В Бетезда намериха едно празно такси и натовариха нещата ѝ в него.

— Какво ще им кажеш? — попита той.

— Че съм била на пътешествие по източното крайбрежие с едно семейство, приятели, и че сме наели лодка за няколко дни.

— Звучи убедително — кимна той. — Довиждане и всичко хубаво — добави с равен глас и я обърна с лице към себе си. — Забрави ме, Нони, мила! Не съм подходящ за момичета като теб. Не се отдавай на романтични сънища и носталгия по минали неща, чуваш ли? Аз съм голям артист, не ставам!

— Да — ясно каза тя. — Не си това, за което винаги съм мечтала, Йорк, въпреки че си много над това, което ти мислиш за себе си — тя се загледа в далечината, разтревожена. — Все ще си вътре в мен. Всъщност аз много те обичам, но ти не се притеснявай, моля те! Научи ме на всичко, за което съм ти искрено благодарна, и скоро ще се спра на нещо — тя се усмихна. — Завинаги приятели, нали?

— Да, но дори и да се спреш на нещо, Бамби, моля те, нали поне малко ще ме обичаш?

— Разбира се — тя отърка буза в неговата. — Ти бе първият и е истина, че за мен ти си най-добрият, най-милият и най-внимателният. Винаги ще те обичам за това.

Той я хвана за раменете и я придърпа към себе си за последна целувка.

— Таксито чака — каза той, а очите му блестяха студено. — Да те благослови бог, Нони!

Тя излезе от колата му и отиде до таксито. Йорк потегли на скорост още преди тя да затвори вратата...

Към средата на август Нони разбра, че въпреки предпазните мерки, които бяха взели, нещо бе станало и тя бе забременяла.

ГЛАВА VIII

Това бе кулминационната точка на месец, изпълнен с вътрешно напрежение, в което Нони виждаше прекалено ясно, че единствената перспектива е любовта. Чувстваше някаква странна самота, по-скоро духовна, отколкото физическа, макар че и тя присъстваше. На два пъти тя падна от леглото в стремежа да се сгуши в друго тяло, което липсваше.

Завръщането ѝ не предизвика никакви коментари, освен обичайните възторжени викове за хубавия ѝ тен. Историята с приятелското семейство мина, никой не се интересува особено. Хеда излизаше в отпуска, Анис щеше да я последва след две седмици. Джил също, но около Деня на труда.

Въпреки това нищо не беше същото. Хеда си стоеше вкъщи, очевидно да бъде близо до Джордж, който преподаваше в летни курсове. Анис бе напрегната и по-неразговорлива от всякога, въпреки че Нони чуваше шума от отварянето на задния вход всяка нощ. С Джилиън бе най-трудно. Нони бе сигурна, че всеки уикенд тя преспива с Хенри, който се проявяваше като пълен мерзавец /такъв, какъвто ѝ го описа Йорк/, защото все още се опитваше да прелъсти Нони. Тайно Нони се чудеше как Джил понасяше мократа му уста. Дори обратното, очевидно Джил почти се обиждаше от твърдата съпротива на Нони — как можеше да прави тя така, след като Джил го намираще за толкова готин? „Много лесно, дори само защото е гаден във всичко“ — мрачно си мислеше Нони. Радваше се, когато разбираше, че всяка седмица се оплаквал на Джил за неуспеха си.

В къщата на Бенедикт караници нямаше, но ги нямаше и веселите забавления и всички се държаха коварно учтиво една към друга. Ден след ден времето ставаше все по-влажно и дори климатичната инсталация не помагаше.

Господин Тревелиън хапеше нервно устни и изведнъж настоя да се извърши Процедурата. Разбира се, всичко бе наред. На теория, въпреки мерките за сигурност, всички архиви от секцията се

заклучваха и можеха да се извадят само от двама души. На практика архивите се отключваха сутрин, когато някой се нуждаеше от нещо, и оставаха отворени през целия ден, освен ако всички не си тръгнаха. Много рядко се случваше Нони и Анис да отсъстват едновременно, но ако това се наложеше, те своевременно заключваха всичко и за три години господин Тревелиън нито веднъж не им бе искал ключовете.

Мълчаливо момичетата ги освободиха от ключодържателите и се върнаха към Процедурата: „Би ли спряла за десет минути? Имам нови данни за архивата“ или „Анис, съжалявам, но ми трябва отново белгийският доклад. Ще дойдеш ли за секунда?“ Това бяха най-неприятните моменти в работата, това страхотно суетене. Кое ли бе предизвикало недоверие у господин Тревелиън. Заповед отгоре ли беше, или той сам си бе навил това? Изглеждаше сериозен... Очевидно Анис не знаеше нищо, но когато предаваше ключовете си на господин Тревелиън, лицето ѝ бе мъртвешки бледо...

Служебните задължения откъсваха Нони от личните ѝ проблеми. Пряката ѝ работа — внимателен прочит, превод, работа с речниците — сякаш остави Йорк на заден план. Навсякъде наоколо цареше унилоост, жегата бе страшна и хората очакваха годишната си отпуската или вече въздишаха по нея, защото бе отминала, но нямаше никакви признаци за безпокойство или за вземане на специални предохранителни мерки в посолството. Съвестта ѝ бе абсолютно чиста. Абсолютно сигурна бе и в Анис и се притесняваше за вътрешната ѝ неувереност. Кой знае какви неприятности имаше в любовта и като капак на всичко намекът за евентуална нелоялност към посолството лесно можеше да извади от строя твърде нежната по природа Анис. Нони се притесняваше за нея много повече, отколкото за Джилиън. Когато Джил избухнеше, бе типично по женски и никой не можеше да я спре, но с Анис не бе така. Тя по-скоро експлодираше и безвъзвратно се пръскаше на парчета.

Нони се стремеше да не се намесва между нея и Жервас. Каквото и да направеше, тя рискуваше повече да навреди, отколкото да помогне. Намеренията му за в бъдеще може би не бяха сериозни като тези на Анис, но както казва поговорката: „За да преброим яйцата под птицата, можем да счупим и малкото, които са останали.“ Към края на работната седмица Нони се претраши и влезе в кабинета на първия секретар.

— Господин Тревелиън — официално попита тя, — бихте ли казали нещо за успокоение на госпожа Бенедикт?

— Работата е там, че не мога — той нервно потропваше с пръсти върху бюрото. — Едва ли би се зарадвала да узнае, че е изтекла информация и очевидно източникът е нашето посолство — сивите му очи изглеждаха безцветни зад очилата. — Прекалено много ви казах, госпожице Лито, но не мога да понеса унилото ѝ настроение, нито пък на сър Робърт. Нито се опитвам да го засилвам — избухна той. — Един бог знае какво и как е станало, но докато не се разбере това, ще съблюдаваме за пълна сигурност.

Нони му се усмихна.

— Предчувствах, че е така. Би ли поне загатнал за каква информация става дума?

Той поклати раздражено глава.

— Наистина не зная нищо, освен че е нещо достатъчно важно, за да викат сър Робърт всеки ден по средата на отпуската му.

— Мога ли да намекна на Анис, че става дума за предохранителни мерки, не за недоверие?

Господин Тревелиън изду устни.

— Да, разбира се — отвърна той бързо. — Ще ѝ го кажеш, защо не! Тя работи при нас от десет години, ти — от три и както посланикът казва: „След толкова години лоялност може ли човек да бъде нечестен?“

— Бедният Алън. Бесен ли беше? — със съчувствие попита тя.

— Не, но лейди Мойра взе слушалката, когато свършихме с него — първият секретар премига, — и не разбрах дали я чувах по телефона, или звуковата вълна ме удряше направо в ушите.

Нони потисна усмивката си. Представи си пронизващия английски глас, който разкъсваше Алън на парчета за това, че прекъсва отпуската на сър Робърт.

— Е, това ме поуспокои малко. Благодаря! — простичко каза тя. — Анис си има и други неприятности и това ѝ дойде твърде много.

Преди Нони да има възможност да говори с Анис, дипломатическата поща дойде, а с нея и Оливър. Когато после бе предадена на господин Тревелиън /който шумно заключи кабинета си отвътре/, Анис закри уста с носната си кърпичка и избяга от стаята, като сподави плача си.

— Какво става? — попита Оливър.

— Нищо, което те засяга — тихо му отвърна Нони. — Не работиш вече при нас, Оливър — той я гледаше сащисан. — Не питай нищо — каза тя в момента, когато той отвори уста. Затвори я с мляскане и се взря в нея. — И не прави грешката да разпространяваш клюки — с равен глас завърши тя, — защото, каквото и да мислиш, не е така. Разбра ли ме?

— Не — тъпо отвърна той, — но все някак ще разбере или ще се обадя на сър Робърт — тръгна към кабинета на първия секретар, разбра, че е заключено, и объркан се извърна към Нони.

— Сър Робърт ни нареди да спазваме пълни мерки за сигурност.

— Мили боже, но защо?

— Ти знаеш по-добре, не е нужно да питаш.

Той бавно кимна и каза:

— Извинявай — но не си тръгна.

Нони го наблюдаваше как крачи напред-назад в стаята, мрачен и сериозен. Разбираше вълнението му. Познаваше Анис и бе работил с нея седем години. Дали не е имало нещо повече между тях? Винаги се отнасяха един към друг с някакво очарователно чувство на близост, но в този момент...

— Нуждаеш ли се от нещо, Оливър? — учтиво го попита тя. Той се спря и я погледна. — Не е време за случайни посетители — продължи тихо. — Ако търсиш сър Робърт, няма го...

Оливър сви устни.

— Чакам да се видя с Алън, т.е. с първия секретар — с равен глас отговори той. — Това достатъчно ли е?

Тя кимна и натисна бутона на вътрешния телефон.

— Господин Тревелиън, Оливър Невинс е тук. Искане да разговаря с вас, като се освободите.

— Да, помолете го да изчака, госпожице Лито.

Оливър бавно се наведе и седна.

— Госпожице Лито?

— Анис го приема много навътре — каза Нони. — Как е пазарът тези дни?

— Хм, нищо ново — той задържа погледа си върху вратата на първия секретар и с усилие я погледна. — Всичко е замряло за момента — вдигна рамене, извади цигара, като говореше на интервали.

— Заради туристите сега всичко е замразено... дори в чужбина... нищо до есента, когато ще започнат да мислят за зимни пътешествия... Последното бе „Ронсез и Пимента“, но аз ти го дадох.

Това не бе истина, но господин Тревелиън отвори вратата и Оливър скочи на крака. Нони надраска името и стана да вземе папки и пликове, а двамата мъже влязоха обратно в кабинета. Виждаше ги как разговаряха и се смееха: Алън се извиняваше, че трябва да се обади по телефона, и с жест каза на Оливър да изчака. Оливър се наведе, за да хвърли една смачкана хартия в кошчето за смет, винаги си е бил чистник.

Анис се върна с мъка в очите, но с нов грим. Нони умираше да ѝ каже какво ѝ бе споделил господин Тревелиън, но сега не беше моментът и така и не намери подходящ до края на деня. Това, което успя да направи, бе да помоли Анис да ѝ помогне в откриването на ново досие и бързо ѝ прошепна:

— Изскубнах нещо от него. Не подозират нас! Ще ти кажа после! Оттук ще ходя на обяд с Оливър — светлосивите ѝ очи блестяха от напрежение.

— Вкъщи тогава, но не казвай нищо на Оливър! Това е заповед!

След като заключи архивата и върна ключа на господин Тревелиън, Анис изглеждаше така, сякаш току-що бяха отменили смъртната ѝ присъда. Нони се повъртя, но на Анис ѝ диктуваха нещо дълго и накрая тя почисти бюрото си, даде ключа си на първия секретар и весело ѝ смигна. За известно време тя разсеяно гледаше изписаната дума „Ронсез и Пимента“, преди да си спомни за комисионата на Оливър. Не ѝ я беше дал, вероятно бе пристигнала по време на отпуската ѝ, което означаваше, че две-три седмици е остаряла и че е пропуснала шанса. Беше готова да я хвърли, но реши, че си заслужава да провери, като се прибере. Шест вечерта не бе късен час за дъщерята на Бернар Лито да повика брокера си у дома.

— Никога не съм го чувал, Нони — господин Бетелхайм каза мрачно по телефона. — Звучи ми като нещо от Южна Америка, но тук не сме търгували досега с подобна фирма. Искаш ли да проверя?

— Не, благодаря — уклончиво отвърна тя. — Щом никога не си я чувал, значи съм записала погрешно името. Извинявай, че те притесних!

— Не, не — весело рече той. — Все пак утре ще ти се обадя. Госпожа Бетелхайм и аз заминаваме в петък за един месец в скандинавските страни, а ти имаш повече от десет хиляди незаклучени пари, Нони. Чувам, че „Ронда Майнс“ са намерили нещо — или втора диамантена жила в Танзания, или още злато в Канада — все още не е известно. Днес затвориха в единадесет.

— Включи ме на двеста — реши тя — и ми сигнализирай на хиляда и шестстотин.

Няколко минути те разговаряха за пазара. Той имаше друга комисиона, но на Нони не ѝ хареса особено. Накрая тя затвори и разсеяно се взря в една точка. Шест плюс пет правеше единадесет. Гросфатер рядко си лягаше преди полунощ. Тя позвъни до Цюрих.

— Ja, ja „Ронсез и Пимента“ aber wo hast du dieser, Нони? — попита той. — Това е дълбока резерва, още е рано да говорим. Не ми е ясно как си разбрала.

— И аз толкова знам — озадачена, рече тя, — освен ако не е търговски пътник от Вашингтон. Не се притеснявай, гросфатер. Съмнявам се, че ще каже на някой друг, а и аз не съм го споменавала пред никого, освен на Бетелхайм.

— И какво? — прозвуча напрегнатият му глас.

— Каза ми, че никога не е чувал подобно име — Нони внимателно повтори разговора.

— Gut, gut^[1] — не можеше да се сгреша въздишката на облекчение в гласа му. — „Ронда Майнс“, да, това е ново... и Бетелхайм заминава за месец? Gut, gut! Предполагам, че искаш нещо от това за приятелките си?

— Така възнамерявах най-напред — призна тя, — но няма да приема, ако с нещо обърквам нещата, гросфатер. Дори не зная къде е в списъците, нито цената. Мога да забравя за това, ако пожелаеш.

— Не, не, имаш комисионата, трябва да я използваш — разсеяно каза той. — И не е латиноамериканска, а испанска, в списъка на борсите в Мадрид и Париж. Пет хиляди песети — това са около осем американски долара, но не се обаждай на Бетелхайм. Аз ще я ръководя отгук. Мога да си позволя да ти отстъпя хиляда акции.

Нони се задъха.

— Много щедро от твоя страна, гросфатер — тя запази спокойствие. — Ще ме прикриваш ли? Ще ми трябват няколко дни, за

да прехвърля сумата телеграфически.

— Es machht nicht^[2] — изръмжа той. — Но въобще не ми харесва фактът, че някак си разбрала за това. Bitte, Lammcheu^[3], виж дали можеш да разбереш. Не — поправи се той, — по-добре нищо не прави. Това ще го озадачи и ще каже и на други. Как можа да се случи това?

— Не зная, но когато свърши, ще разбере — обеща тя. — Междувременно няма да казвам на никого.

— Ia, ia, човек може винаги да е сигурен в теб, моя Бамби — дядо ѝ изгрухтя от удоволствие. — Ти не си като Клотилда.

Нони избърза да попита:

— Какво е направила сега братовчедката Клотилда?

Опитът ѝ подсказа, че той ще се впусне в подробни обяснения, както ставаше досега в телефонните им разговори. Тя изпрати целувка на баба си и затвори телефона, за да помисли с тревога за Оливър Невинс. Бе предполагала, че комисионите му идват от разни туристи, но така ли бе в действителност? За първи път Нони се сети, че всички комисиони са от Европа. „Фамекс“ беше италианска, а преди нея имаше една шведска фирма и нещо в Германия, а сега и „Ронсез и Пимента“. Може би улавяше „слуховете“ в различните посолства. Без значение на какъв език са, Оливър щеше да ги разбере. Той бе съвършен лингвист. Абсолютно проникателен, в случай че единаединствена дума можеше да му донесе печалба. По подобен начин тя бе спечелила от търговеца на обувки, който Анис доведе.

Въпреки това, когато свързваше мистериозното изтичане на информация от посолството с тревогата на дядо си, Нони започваше да се съмнява, макар че не виждаше никаква връзка между двете. Как е възможно едно нарушение в мерките за сигурност да рефлектира в испански инвестиции?

На следващата сутрин на улицата тя махна на Жервас и изпита странното усещане, че той би могъл да ѝ отговори. Когато се прибра у дома същия ден вечерта, тя бе сигурна в това. Чичо ѝ Едуард най-накрая бе отговорил на писмото ѝ, за което бе почти забравила, но той и леля Луиза били в Сардиния. По изключение дядо ѝ бе запазил присъствие на духа, когато бе разбрал, че Жервас дьо Шеванел живее врата до врата с племенницата му — нещо, което бе почти толкова

обезпокоително за чичо Едуард, колкото „Ронсез и Пимента“ бе за дядо й.

Не че имаше нещо подозрително около самия Жервас. Чичо Едуард го познаваше добре — ancien regime^[4], член на почетния легион, замък в поречието на река Лоара, жилище в Париж на... дъщеря, омъжена за белгийски граф, син с влияние сред семейство Ротшилд. Жервас бе управител на френската борса.

Дотук добре, но Нони прочете останалото с широко отворени очи:

„Носят се слухове за някакви манипулации. Изглежда, това става от няколко години насам, но все още не е разкрито, защото мястото се променя всеки път. Разбира се, никой от борсата не се примирява лесно, но Макс ми загатна, че световните пазари били атакувани три пъти за половин година и папа е силно обезпокоен!“

Нони се обезпокои още повече, след като прочете и останалото:

„Макс ми препоръча да ти пиша всичко подробно pour te roions cherie опитай се да разбереш какво прави Жервас във Вашингтон. Това е огромен bonne chance, че той ти е съсед и че вече сте в приятелски отношения. Ситуацията е много деликатна, но сигурно ще можеш да помогнеш на семейството и, както казва Макс, нали имаш висок коефициент за интелигентност.“

Нони сгъна писмото обратно в плика и се почувства малко зловещо. Не се и съмнява, че ставаше дума за много пари, но не беше ли чист късмет, че директорът на френската борса живееше до четири момичета в посолството, откъдето бе изтекла информация? Жервас започна пръв надбягването. Барбекюто — идеален момент да се представи, наистина знаеше как се приготвя рибена чорба, но много хитро той използва точно този интерес на Хеда към кулинарията.

Тогава Нони се чудеше защо се интересува толкова от инвестициите ѝ, защо е винаги свободен вечер, когато се събираха в градината, или защо извикваше на Хеда от прозореца си: „Ако донеса стек и пържени картофи, мога ли да се присъединя към вас?“

От седмици Жервас се промушваше през оградата и сърдечно бе посрещан от четирите млади съседки, които нищо не подозираха. Чувстваха се като у дома си с него, свободно разговаряха. Той бе по-възрастен от Йорк, но също като него им бе като по-голям брат.

Да, всичко съвпаднаше прекалено добре и по някакъв начин бе свързано с наивното им женско съдружие. Три атаки на световния пазар! Нони имаше злоещото предчувствие, че и тя е участвала в тях, а Жервас умишлено им е показвал избраните от него вратички. Сърцето ѝ заби тежко — дали френската борса подозира, че дядо ѝ стои зад манипулациите?

О, не! Нито един пазар, нито една финансова институция не би допуснала това дори за секунда. Но може да са мислили, че той не знае какво възнамеряваше да направи внучката му... Нони винаги бе усещала целенасоченото приятелство на Жервас — ето защо тя бе писала на дядо си. Жервас сигурно е имал досиетата на всички. Анис е била най-лесната жертва — най-близо до неговата възраст, вдовица, която лесно може да бъде свалена чрез общата им любов към музиката. Но той до нищо не се е добрал. Анис беше част от сдружението, но Нони по принцип не говореше за финансовите им операции, защото комисионата е хубава, когато възможно най-малко хора знаят за нея, а на Джилиън не можеше да се разчита, че ще си държи устата затворена.

И сега, когато Жервас бе направил така, че Анис да се влюби в него, дали щеше да се отдръпне, щом знаеше, че тя не може да му даде нужната информация? През последните три нощи не се чу шум от отварянето на задния вход, а Анис бе дори много весела. Нони я бе успокоила относно разкритието на Алън Тревелиън.

— О, слава богу! Човек никога не знае, но като капак на всичко... — възкликна Анис и очите ѝ заблестяха от напирещите сълзи.

— Недей, те мислят за сигурността ни — тактично каза Нони. — Просто трябва да останем чисти, докато не се завърне сър Робърт.

— Трябва ли все пак да те оставя да се справяш сама? — колебливо попита Анис.

— О, разбира се! Нуждаеш се от почивка, скъпа, а и сър Робърт ще се нуждае от теб, като се върне. Аз ще се оправя с Алън или ще повикам Джил, ако се отвори много работа.

В събота сутринта Анис натовари чантите си на МГ-то и отпътува.

— Не зная точно къде ще съм. Като начало — в Рехобот, а после вероятно в Норфолк и по крайбрежието на Вирджиния — сериозно каза тя. — Ще се видим след две седмици.

— Приятно прекарване и си почини хубаво — пожела ѝ Нони. Когато тя се обърна, за да се прибере вкъщи, погледът ѝ долови как една от завесите в съседната къща се раздвижи. Жервас? Всички мъже ли са мерзавци? „Йорк не е — каза си тя внезапно, — но това е глупаво. Единствената причина, която ме кара да мисля, че не е такъв, е, защото е далеч от мен. Никога не съм очаквала, искала или молила за нещо повече от това, което той ми даде.“

Джил бе заминала при приятелите си от фермата, Хеда тръгна за Колумбия Мериана, където един приятел на Джордж имаше лодка от вибропласт, пригодена за спускане по река Потомак. Мисълта за Хеда, за силните ѝ крака, които шляпаха по водата, и кафявите ѝ плитки, развявани от вятъра, бе някак далеч от Нони. На брега или във водата, главното за Хеда бяха продуктите за устройването на пикник.

Останала сама в къщата, Нони се качи в стаята и написа писмо до чичо си Едуард. Сбито и точно тя му изложи всичко, раздвоена от това, което знаеше, и това, което подозираше, и направи още три копия — по едно за Макс, дядо ѝ и за себе си. Като залепи пликите, тя си каза, че въпреки всичко късметът не беше изцяло на страната на Жервас. Той със сигурност знаеше, че е свързана с един от приятелите му, но не знаеше, че е разбрала за отношенията му с Анис, което я бе довело до разкриване на самоличността му.

В стаята бе светло. Нони постави триножника, взе портрета на Йорк и се залови да довърши работата си. Почувства се необичайно добре, освободена от напрежението, защото на платното Йорк изглеждаше много красив. Щастливо работи през целия ден,

довършвайки една след друга рисунките и скиците, които бе направила на „Тиана Ту“. Когато накрая почисти, тя доволно се порадва на колекцията си. Чичо Едуард бе прав, че от нея би станало първокласен художник. Последните ѝ работи показваха значителен напредък, от тях лъхаше зрялост и топлина. Само да можеше да доразвие таланта си и до края на годината можеше да направи първата си изложба.

Трябва да заеме портрета от Йорк и портретите на момичетата до кръста и заедно с останалите неща щяха да бъдат достатъчни, за да се направи изложба в Париж или Рим, защото, ако преценката ѝ бе вярна, Вашингтон не бе мястото, подходящо за подобно нещо.

Беше още твърде рано, за да знае със сигурност, но Нони започна силно да се тревожи. Менструацията ѝ се забавяше. Легнала на градинския шезлонг, късно след обяд, тя си спомни какво пишеше за това в книгите. Може би всичко бе следствие на половия живот, който бе водила? Ами ако не беше, тогава какво? В сферата на мечтите тя си помисли, че би било много хубаво да има дете от Йорк. Разбира се, нещата не се изчерпваха с това, но преди да може да прецени кои са отрицателните страни на въпроса, Хеда изникна внезапно на двора и замръзна при вида на Нони.

— Шест часът е — каза тя обърквана. — Няма ли да се облечеш за срещата си?

— Нямам среща. Но ако е шест часът, ти ще закъснееш за своята, скъпа!

— О, да... — Хеда се засуети наоколо, като се преструваше, че ѝ е все едно.

— Джордж ще идва. Ще ви преча ли?

— Не, разбира се, че не! Има достатъчно място за всички.

Нони се засмя и стана.

— Сигурна съм, че има достатъчно храна — винаги е имало — отбеляза тя, — но се съмнявам, че има нужда от такива като мен да се навъртат наоколо — Хеда изглеждаше стресната. — Имам усещането, че тази вечер е по-специална — продължи Нони, като тръгна към къщата. — Успех, мила, и късмет в лова.

Като се промуши зад кормилото на ферарито, Нони подкара напосоки, премина по моста Чейн в посока към Вирджиния. В селската странноприемница, където управителят я настани на усамотена в ъгъла маса, тя си поръча печено пиле и с невиждащ поглед

се взря в една точка. Това, което ставаше, бе много лошо. Трябваше добре да го обмисли и да постъпи разумно.

Как да постъпи най-разумно, ако е бременна?

Аборт, разбира се. При всички тези нови закони това няма да е проблем, но Нони си каза „не“, докато вземаше от салатата. Другият вариант бе да роди и да осинови детето, но в такъв случай трябваше да напусне Вашингтон. При тази мисъл Нони си каза, че хората ще превърнат всичко в сензация. За тях тя ще бъде новата Скарлет, упорито ще се опитват да разберат кой е бащата. Не можеше да позволи да се разчуе, докато не се увери, че Йорк е извън съмнение. Дори не трябва да ходи в Ню Йорк. Нали той ще бъде там известно време за „Отело“. Джилиън щеше да му каже адреса ѝ. Не можеше да разчита на това, че не се срещат, защото само един поглед може да ги издаде.

Ох, за бога, какво нещастие! — мрачно си каза тя. — Защо не помислих, преди да го направя?

Плати си сметката и подкара замислено към къщи, усещайки всеки нерв в тялото си да копнее за мъж — не обезателно Йорк, защото, въпреки най-новата клюка за пламенния му романс по западното крайбрежие, Нони не откри да изпитва някаква особена ревност. Всъщност тя бе леко обезпокоена за бедния Йорк — той бе привикнал да има до себе си жена всяка нощ, дори и да бе напълно непозната. Той си оставаше такъв, какъвто е — бързо намираше тялото заместител. „Да можех и аз като него!“ — завистливо въздъхна тя...

— Нони, подариха ми някои неща. Ще дойдете ли четиримата да хапнете прясна майонеза от съомга и кайсии в шампанско? — извика Жервас от задния прозорец.

— Съжалявам, но тази вечер съм сама — поклати глава. — Хеда и Джил имат срещи, а Анис е в отпуска, ти знаеш.

По начина, по който погледна, се разбра, че не е знаел, и това го смути.

— Нали ти си тук, ще дойдеш ли, Нони? Ensemble-pous ensemble, heins? — придумваше я той.

— Никога не си отегчителен, мон шер дук — бързо отговори тя, — а менюто ти е много по-добро от моето.

Той се засмя.

— Добре, значи в седем, нали?

Нони се преоблече, като много внимателно подбра тоалета си — екзотичен кафтан, който Джил ѝ бе преправила от старо тъмножълто сари. Жервас не би могъл да научи нищо повече от нея, но вероятно тя можеше да измъкне нещо от него.

Не успя. Вечерята бе обилна, разговорът — приятен, но безсмислен. Жервас не спомена нищо за инвестиции, не зададе лични въпроси. Нони му зададе един:

— Колко дълго ще останеш? Не любопитствам, но се питам дали не бих могла да ти помогна.

— Няма да е за дълго. Дойдох за една справка и се надявам скоро да свърша, ако всичко продължи да се развива така гладко.

Те взеха кайсиите и шампанското и се преместиха в салона, където той посвири малко на пиано. По гробовното изражение на лицето му Нони бе готова да се закълне, че Жервас бе този, чието сърце бе разбито. Дали пък Анис не се бе отдръпнала първа? Тя нищо не разбираше и когато Жервас позвъни, за да я покани на вечеря преди неофициалната премиера на един френски филм, тя прие, без да се колебае. И отново въобще не стана дума за женското им сдружение. Изглежда, дукът преживяваше отсъствието на Анне много силно. Чувстваше се приятно, когато говореше за нея или когато е сред нейни приятели.

Хенри замина със самолет за Англия по някаква специална задача. Джил си възвърна обичайното състояние и къщата на Бенедикт бе отново същата. В събота ходиха на едно частно езеро, където Жервас обра точките, като улови огромна костенурка, която създаваше много неприятности на собственика.

— Скъпи приятелю, с радост ти я подарявам! Сигурен съм, че добре си похапва, съдейки по пораженията в собственото ми имение — мрачно каза господин Редфилд.

В неделя изпържиха риба и тактично поканиха всички съседи, „защото, когато човек яде нещо, не може да се оплаква, че му мирише. И преди да дойдете, си затворете добре прозорците!“ Във вторник бяха поканени да си опитат от костенурката. Нони бе много благодарна на Жервас за това, че покани и Джордж, и Хеда, която внимателно следеше за приготовленията.

— О, благодаря ти, Жервас — горещо каза тя. — Може би втори път никога нямаше да имам такъв шанс.

— Хайде да отидем пак другия уикенд и да видим дали не можем да уловим още една! — засмя се той. — А какво ще кажеш за един кош със сливи и кайсии?

— Хеда би се радвала на всичко, което е храна — отбеляза Джил. — Какво ще кажете да си опечем прясна царевица?

— В събота, но всички трябва да помогнат да я наберем — Жервас изглеждаше по-спокоен сред приятелското отношение на съседите си. Анис щеше да се върне скоро. Нони писа на чичо си Едуард, който ѝ бе отговорил: „Той е пред банкрут. Върти се все още около вас, защото е влюбен в Анис.“

Оливър бе изчезнал безследно.

— Извън града е — каза Джил. — Звънях му, защото една от стенографките иска да ходи на Хавайските острови, но Мери вдигна слушалката. Представяте ли си? Направо е невероятна по телефона!

— Да, представям си — отбеляза Хеда. — Не е възможно да е толкова глупава, колкото изглежда, иначе защо Оливър ще я държи при себе си?

— Може би защото спи с нея.

— Предполагам, че е така — тихо се съгласи Хеда. — И винаги съм мислила, че е така, след като... — тя се стресна и попита: — Джил, ще вечеряш ли?

В офиса Алън стоеше пребледнял.

— Седни, Нони. Сър Робърт се връща следващата седмица — с равен глас каза първият секретар. — Ти и Анис сте чисти, но явно нещата са по-сложни, отколкото ги мислехме. Сър Робърт ми нареди да се консултирам с вас: забелязали ли сте нещо особено през последните шест месеца? Постоянен посетител, странно телефонно обаждане? И аз не зная точно какво — въздъхна той. — Ловим се за сламки. Очевидно това е някоя друга Кристин Кийлър, като изключим, че момичето е мъртво и че никой не разбра коя организация стои зад името ѝ. Сещаш ли се за нещо, което би ни ориентирало, дори нещо абсурдно?

— Не веднага. Единственият постоянен посетител е Оливър, а почти всички телефонни обаждания са странни. Можеш ли да ми кажеш какво е станало?

— Изтичане на секретна информация: кога и къде ще се състои дадено събрание, условията на търговско споразумение, което трябваше да се изпрати на една конференция — неща от този род. И това продължава от доста време. Наели сме всички детективски бюра. Ние научихме последни, защото нищо от тази информация не ни засягаше пряко и не ни засяга. Освен ако според мнението на Интерпол единственият възможен начин да изтече тази информация не е чрез дипломатическата поща. Може и да не е нашата. Разбрах, че всяко посолство било помолено да направи собствена проверка, но в един момент се оказва, че времето на инцидента съпада само с това на нашето посолство. Ето защо ви казах, че сте чисти. Зная, че често сме нехайни при извършване на Процедурата. Сър Робърт или аз трябва да държим пощата или да ви стоим на главите, но аз действително имам поглед върху всичко — подчерта Алън. — Нито една от двете не е имала достъп, а ако едната отсъства, другата носи пощата на мен или на сър Робърт. Можем да се закълнем в това и слава богу! Поне аз го сторих през последните две седмици, но работата е там, че ние затваряме капана, когато вече мишката е избягала.

— В такъв случай трябва да е някоя секретарка в единия от двата края на веригата, нали? — замислено се намръщи Нони. — Как иначе биха взели информацията от пощата? Нали нямат никакъв код или шифър?

— Имаха, докато онова момиче, Зое Патрос, не бе убито в апартамента ѝ в Лондон.

— Където тя работеше за гръцкото посолство, а в свободното си време тънеше в разврат — промърмори Нони.

Алън се взря в нея.

— Откъде знаеш това?

— Та тя се занимаваше със същото тук преди три години. Джил се канеше да живее при нея, докато не се появи Йорк и не сложи край на всичко. Предполагам, че Интерпол има официален доклад по случая, но и Джил може да знае нещо, което да ни насочи към извършителите. Ще видя какво мога да науча от нея!

— Би било добре — първият секретар въздъхна и благодари. — Не бих посмял да моля Анис за това, дори и да беше тук. Много е изнервена, но ти си жена с перспективи, Нони!

— Нали баща ми е съдия — отвърна тя, но ако Алън Тревелиън знаеше колко многопосочни са нейните перспективи, щеше да е не по-малко изнервен.

Дали заради това Жервас беше във Вашингтон? Бе казал, че е привършил почти работата си, а и защо би се интересувал един управител на борса от дипломатически пактове и събрания? Тя искаше да се консултира с него, да му разкаже за цялата тази бъркотия. Той трябваше да докаже, че е чист, но във френското посолство, не в това на Нони. Тя не смееше да предприеме такава необмислена постъпка.

От другата страна на нещата стоеше дядо й. При него всичко бе по-различно. Ако даденият случай не го интересуваше, тя можеше да разчита на мълчанието му, но ако дори той и някои висши международни финансови кръгове не знаеха за съществуването на шпионска мрежа? От негова страна той може би притежаваше свързващото звено, така отчаяно търсено от Интерпол, и подобно на Ротшилд, когато пунктовете на борсата спадаха, той подчиняваше хората на парите, което, в края на краищата, винаги издигаше двете семейства на върха.

Съществуваше и Джил, която бе познавала убитото момиче, и Йорк, който може би не е имал сериозна причина да забрани на двете да живеят заедно. Лесно би могла да му се обади — никога не би отказал разговор с нея. Сега, когато Анис я нямаше, можеше да се обади от офиса без риска, че ще я подслушат. Но някак не можеше да се застави да го направи.

Преди всичко съществуваше Оливър Невинс, когото Нони бе видяла на яхтата на гръцкия магнат и който вероятно спеше с Мери-Ан — заместничка на Анис. Нони не бе пропуснала неудачната забележка на Хеда. Откъде вземаше тези комисиони? Не бе възможно да съществува нечестна игра между тях. Той знаеше, че дядо й е banker и никога не би рискувал да й даде нещо нередно. Бетелхайм веднага би го открил, като изключим последния път, когато не бе разбрал за „Ронсез и Пимента“, а и Оливър явно не предполагаше, че Нони разполага с много по-голяма информация, отколкото един брокер.

Все повече и повече Нони чувстваше по някакъв странен начин, че се намира в средата на нещо. Но на какво и какво да прави по-нататък? Немислимо бе да каже на Оливър, че го е видяла на „Не Не“. Ако не е бил там заради бизнеса си, какво й влизаше на нея в работата?

Може би е бил просто на пътешествие по океана със Стратос Медина, притежател на остров в Егейско море и собственик на всичко, което Онасис не притежаваше. Истина или не Оливър щеше да отговори така и да попита Нони защо не му е махнала с ръка. Не можеше да го пита и за „Ронсез и Пимента“, докато дядо ѝ не разреши, но какво извинение щеше да даде за това, че иска да знае спонсора на „Фамекс“, след като фирмата бе банкрутирала.

Въпреки всичко тя се обади в пътническата компания. Оливър още го нямаше.

— Ще се върне идната седмица. Мога ли да помогна с нещо? — попита Мери-Ан, а Джил беше права: по телефона тя създаваше впечатление на много веща и уверена.

— Не, мислех си, че може би е искал да дойде на барбекю в събота — импулсивно каза тя. — Искаш ли да дойдеш, Мери-Ан, с или без приятел? Ще си печем прясна царевица.

— Много бих се радвала — зарадва се Мери-Ан. — Ще оставя бележка на Оли, в случай че се върне по-рано. Хей, хиляди благодарности, Нони! Да донеса ли нещо?

„Оли!“ — учуди се Нони.

— Нищо, освен самата себе си, скъпа. Около седем, облекло — по желание.

Джилиън веднага си спомни Зое.

— Мъртва! — очите ѝ се разшириха от ужас. — Ох, бедното момиче. Всъщност не се учудвам. Тя не бе нищо друго, освен момиче от някое порносписание. Йорк го разбра само за десет минути. Имаше дебели бедра и задник и въобще... — тя сгърчи нос от отвращение. — А двете стаи за прислугата бяха предназначени за една семейна двойка, но Йорк каза, че ако наистина са женени, не би хапнал нищо от техните ръце, защото Луиз беше лесбийка, а Том — хомо. Какво е станало с нея, Нони?

— Била застреляна в лондонския си апартамент.

— В Лондон? — Джил се намръщи. — Мислех, че са я прехвърлили в Мадрид или в Париж.

— Вероятно това наистина е било така и всичко е станало, след като е получила заповедта за прехвърляне — с равен глас рече Нони.

— Кой зае мястото ти, когато я напусна?

— Клара някоя си... Не, тя се представяше като Клорис. Беше канадка, но с ескимоска кръв, което е все едно да бъдеш евразиец. Каква ужасна история, Нони! Кому е нужна смъртта на Зое? — тя потрепери.

— Явно се е правила на новата Мата Хари, без да може да танцува, но за сметка на това е имала приятели за всички свои вкусове. Скъпа, моля те, напрегни умната си глава и се опитай да си спомниш всичко, което знаеш.

Очите на Джил се присвиха.

— Защо, щом като е мъртва?

— Защото това засяга до известна степен сър Робърт — натъртено отвърна Нони — и трябва да запомниш, че си била проверена от съображения за сигурност. Така че ще ми кажеш всичко и пред никого ни дума, ясно? Това, което е нужно да се знае, са имената на хората, които е познавала, на местата, където е ходила, имала ли е някой татенце любовник и т.н.

— Заподозряна ли съм? — тъпо попита Джил.

— Ни най-малко. Ти си единствената ни искрица надежда, защото шефовете ни искат да разберат кои са били по-близките ѝ приятели и към кого точно да насочат вниманието си. Естествено този, който ѝ е издавал заповеди, няма благородно да си признае това.

— Отвратителна история, нали? — промърмори Джил след малко. — Ако не беше Йорк да ме изведе от тази ситуация... — тя мълчаливо гледаше ръцете си. — Добре, дай ми лист и химикал.

Когато свърши, стана.

— Това е всичко — равнодушно каза тя. — Ако се сетя още нещо, ще ти кажа. Надявам се, че ще ви помогна. Зое се оправяше сама, но в същото време беше мило, беззащитно момиче, от тези, които не знаят какво вършат. Май трябва да отида да си легна...

Нони занесе сведенията на Алън Тревелиън, на когото очите едва не изхвъркнаха от орбитите, а и Нони не бе по-малко изненадана, защото „покровителят“ на Зое бе Стратос Медина.

Не писа на дядо си, нито сподели за това с Жервас, с когото лакомо вечеряха омари в „При Джак“. Това бе работа на Интерпол, ЦРУ, Скотланд Ярд. Тя си имаше свои проблеми, защото бе вече сигурно, че забавянето на менструацията не се дължи на промяната в

климата. Беше задържала портрета, за да изсъхне добре, но той само ѝ напомняше за устните и очите, които искаше да забрави, а в петък той бе за нея неоспоримо доказателство за глупостта ѝ.

Когато купи позлатена рамка, тя погледна за последен път бащата на детето си и си каза: „Какви глупости можеш още да извършиш?“ Безспорно бе, че трябваше да спи с мъж, който поне би бил поносим съпруг, ако се наложеше. Сега бе бременна от човек, когото обичаше, но не желаше за съпруг.

— Извинете, но това е Йорк Деланд, актьорът, нали? — попита човекът, който ѝ постави рамката, и при нейното кимване продължи. — Първокласна работа! Мога ли да зная кой го е рисувал?

— Аз. Той е роднина на съквартирантката ми, госпожица Морисън — с безразличие каза тя, без да обръща внимание на неприкритото му любопитство. — Ако обичате, опаковайте я и я изпратете на...

Като извади листчето с адреса, който Йорк ѝ бе дал, тя издиктува името на секретаря му в Ню Йорк. Без да вдига поглед, Нони се обърна и излезе от магазина.

Съботното барбекю беше като в доброто старо време. В отсъствието на Хенри и в присъствието на Джордж, Джил и Хеда бяха щастливи. Жервас беше любезен домакин, но отстъпваше на Йорк, а по начина, по който тъмните му очи се стрелкаха към всеки нов гост, Нони разбра, че той се надяваше Анис да се е върнала преди определеното време.

Най-ценната новина /ако това беше вярно/ дойде от Мери-Ан, която каза, че туристическата агенция „Невинс“ не е имала маршрута по Егейско море.

— Той би могъл да измисли нещо за теб, Нони, но аз мислех, че вече си ползвала отпуската си.

— За брат ми е. Има свободни няколко седмици, преди да започне училище. Разбира се, мога да уредя нещо в Ню Йорк, но си казах, ако Оливър организира такъв маршрут, защо да не му се доверя.

— О, много мило от твоя страна — развълнува се Мери-Ан. — А и всички от посолството сте много мили! Кога се връща сър Робърт?

— Не зная — спокойно отвърна Нони. — Вземи си още кебапчета, Мери-Ан. Не е ли превъзходна готвачка нашата Хеда?

Анис се завърна и изглеждаше така, сякаш въобще не е била в отпуска, но въпреки това беше необичайно оживена.

— Натъкнах се на Оливър в Рехобот. Доскуча ни и отидохме във Вирджиния Бийч, надолу по крайбрежието, чак до Хатерас, и всичко това за няколко дни. Прекарахме страхотно, танцувахме всяка вечер, запознахме се с много готини хора. Трябва да направим барбекю! Трябва да отвърна на жеста на хората, на които гостувахме. Имаш ли нещо против, Хеда?

— Не, разбира се — колебливо отговори Хеда, — вече направихме две, докато те нямаше. Единия път пържихме риба, а Жервас донесе прясна царевица за печене. Той хвана една костенурка в имението на Редфилд — със задоволство добави тя — и ни покани на вечеря, така че видях как я приготвя.

— О, звучи интересно — Анис погледна разсеяно в далечината. — Как е той?

— Липсват му разговорите за музика — леко се включи Нони. — Покани ме на вечеря — някой му изпратил прясна съомга, а после пихме шампанско с кайсии и около час слушахме Дебюси.

Анис затвори за миг очи и каза живо:

— Е, радвам се, че животът е хубав за всички.

Но този път не се чу шум от отваряне на задния вход и въпреки че Жервас си беше вкъщи, той не се появи за барбекюто следващата седмица. Сега Анис ходеше на работа почти всеки ден с Нони.

— Вече Оливър ще ни взема с колата си. Чудя се какво ще правя с моята кола. Нали нямаш нищо против, скъпа?

— Не, разбира се — но вътрешно в себе си Нони беше много против. Не ѝ се живееше с тази нова Анис, която смело се увърташе около Оливър, докато Жервас бе станал учтиво сдържан, твърдо овладял чувствата си. С една нова далновидност, сякаш придобита от изживяванията си с Йорк, Нони усещаше дълбоко в душата си, че Анис и Жервас се обичат не толкова заради секса, а заради духовното в тях. Ако Анис се бе върнала на старата си връзка с Оливър, то бе единствено, за да се опита да забрави за Жервас, и Нони бе достатъчно проникателна, за да разбере, че това нямаше да стане.

Нищо не бе в състояние да я накара да забрави Йорк и нищо не можеше да замени Жервас в мислите на Анис, но изключително любопитно бе кое ги държи настрана един от друг.

После си каза, че всъщност причината бе по-скоро в Анис, отколкото в Жервас. Той все още живееше в съседната къща, но вече никой не се провикваше от прозореца: „Имам агнешки котлети... голямо парче шунка... говежди бъбреци и вино. Мога ли да дойда?“ Пианото не се чуваше — Анис вече не свиреше. Когато се срещаха на улицата, Жервас махваше учтиво с ръка, но не се спираше за лек badinage^[5].

Хенри се завърна от Англия и Джилиън отново не сваляше поглед от Нони, докато тя отбиваше атаките му с това, че има предварително уговорени ангажименти, и накрая той влезе в офиса във вторник преди Деня на труда и каза:

— Довечера ще вечеряш с мен!

— Много съжалявам... — започна тя, но спря, защото лицето му се изкриви в язвителна усмивка.

— Можеш и ще го направиш — той се надвеси над бюрото ѝ, сериозен. — Ако наистина имаш друга среща, отложи я! Ще те взема в седем.

Без да каже нищо повече, той се обърна на пети и излезе, а Нони гледаше след него, обзета от истинска паника.

По някакъв начин Хенри бе разбрал...

[1] Добре, добре. — Б.пр. ↑

[2] Няма значение — Б.пр. ↑

[3] агънце. — Б.пр. ↑

[4] бившият режим. — Б.пр. ↑

[5] Леки шеги и закачки — Б.пр. ↑

ГЛАВА IX

От момента, в който той затвори вратата на колата зад нея, Нони знаеше с абсолютна сигурност, че това бе война на живот и смърт, въпреки че на пръв поглед нищо не се бе променило. Хенри бе учтив, както винаги, но в изражението му се усещаше известна твърдост, някаква неумолимост, прикривана зад непринуден разговор. Държанието му не подсказваше нищо, нито какви са му намеренията. Това му бе грешката.

Ако беше я атакувал още щом тя влезе в колата, щеше лесно да се справи с нея. Вместо това играта на котка и мишка, самодоволството, с което облизваше устните си при мисълта за изненадващия за нея край — всичко това даде на Нони време да събере сили.

Тя не се плашеше вече от студените, мятаци мълнии очи от другия край на масата. Може би трябваше да реагира инстинктивно с него, проклетникът му с проклетник! Чувстваше се отегчена, когато влизаше в хола му и след като направи непростимата грешка да приеме поканата му. „Ето, сега става интересно, никак няма да ми е лесно!“

Зад нея вратата се затвори с трясък и Хенри брутално я прегърна през раменете, обърна я с лице към себе си и силно впи устни в нейните. Тя изтърпя това, колкото можеше, но пак усети лигавата влажност на устните му. Когато се опита да се откопчи, той я хвана за тила, като неумолимо я придърпваше към себе си. В този миг Нони бе просто животно, което се бореше за живота си.

Инстинктивно започна да се отбранява: заудря го с всичко, което можеше, опитваше се да го извади от равновесие. В момента, когато той се опитваше да я сграби още по-силно, тя го ритна под коляното и когато той я пусна, стенойки, и хвана с ръка удареното място, тя избяга от другата страна на кушетката с високи табли.

— Ти... кучка! — тихо извика той, а очите му се присвиха от злоба.

Нони стоеше мълчаливо, очакваща следващата атака.

— Каква игра водиш ти, девственицата? — изръмжа той. — Ха!
Още една от уличниците на Йорк!

Нони не каза нищо, сякаш думите минаваха покрай нея.

— Цяло лято си ме водила за носа, предизвикваше ме и през цялото време... през цялото това време — задъха се той — си си правила кефа с него!

Той отиде до гарафата и си наля уиски, изпи го, като не сваляше от нея поглед, изпълнен с презрение.

— Беше ли... доволна от отпуската си, Нони, цели петнадесет дни и нощи? — той се засмя кисело, извади от джоба си смачкан лист хартия и го хвърли на кушетката пред нея.

Това бе рисунка с молив на Йорк, застанал на кормилото на яхтата.

Нони се взря в нея, опитвайки се с усилие да запази спокойствие и усещайки изпитателния му поглед.

— Идеално си почистила, Бамби! — жлъчно се ухили той. — Бърт беше очарован. Яхтата никога не е била толкова хубава. Женската ръка си е казала думата, а и какво друго може да очаква човек, когато Великият любовник е на борда?

Ето какво било. Как бе пропуснала този лист хартия? Вътрешно Нони си отдъхна и се приготви за контраатака, докато Хенри ходеше напред-назад, без да се спира да говори.

— Прекарала си отпуската с него — беснееше той. — Това, което не разбирам, е защо си губи времето с такава незначителна фигура като мене — та кой съм аз, когато можеш да имаш Краля? — устата му се изкриви цинично, след което той изпи остатъка от уискито в чашата си. — Е?

„И този се прави на покровител — каза си тя. — Започва се.“

— За какво въобще става дума, Хенри? — бе смаяният ѝ въпрос.

Той я погледна невярващо.

— Хайде да говорим на прост английски език! — предложи той, пристъпи напред, надвеси се над кушетката и хвана ръката ѝ. — Става дума за това, че ти вероятно бе девствена и аз те преследвах, да предположим, не със съвсем почтени намерения, но все пак, спазвайки установените между нас правила — ръката му стисна нейната до болка. — И сега разбирам, че изобщо не си била девствена, а просто апетитно парче, прекарало две седмици на яхта с най-големия женкар

на света. Откога е всичко това, Нони? Ти наистина си хитра малка вещица! Дори Джил не знае за това, нали? Питам се как ли ще реагира?

Неволно ръката ѝ потрепери и Нони леко се усмихна.

— Мисля, че си малко груб — оплака се Нони. — За какво беше целият този Sturm und Grang^[1]? Мога ли и аз да пийна малко уиски?

Хенри я погледна с възхищение.

— Свалям ти шапка! Ти си в центъра на най-вълнуващия скандал, какъвто във Вашингтон не е имало от години, а ме молиш да ти наляя уиски! Добре, Нони! — каза той малко натъртено. — Разбира се, че ще ти наляя. Имаш всичко, което пожелаеш, скъпа моя, поне докато не разбере как възнамеряваш да се измъкнеш от всичко това!

— Че от какво да се измъкна? — попита тя озадачена.

— Трябва ли да го казвам на глас, Нони? Мога и лесно да го сторя, но не ми се губи време в лъжи — каза той, като ѝ подаде чашата с уиски. — Йорк нае яхтата на Бърт, нямаше го две седмици, които съвпаднаха с твоя отпуск. Не е заминал сам, защото за „Тиана Ту“ е нужен екипаж, а яхтата е била използвана, Нони! Дори без да се вземат предвид смутените разкази на управителите на пристанища и на момчетата от фериботите — Хенри се засмя грозно. — Никой, който е бил с Йорк Деланд поне пет минути, няма да повярва, че е прекарал някъде две седмици, без да се докосва до жена. Но колкото и да си внимавала, си оставила следа след себе си. Мислиш, че не познавам маниера ти на рисуване?

— Къде я намери? — спокойно попита тя.

— Паднала зад дясното легло, естествено. Йорк си служи с дясната ръка дори в секса, сигурен съм — язвително отвърна той. — Ако ме питаш, намерих я в окаяно състояние, може би защото доста се бе работило върху нея.

Настъпи продължителна тишина.

— Чудя се какво е направил с нея? — промърмори Нони и набърчи чело. Хенри спря да се разхожда. — Имам предвид с жената — сладко добави тя. — Сигурно си прав, Хенри, но когато бяхме на яхтата, не видяхме никаква жена.

— За какво говориш?

— За деня, в който случайно го срещнахме в Булбегър. Купуваше бира и салам от супермаркета, аз бях със семейство Андраксич.

Изкарахме чудесно, не можеш да си представиш колко хубаво беше, Хенри! Йорк ни качи на борда и ни повози малко — тя въздъхна. — Чудя се как ли е паднала тази рисунка? Така се радвам, че си я намерил, въпреки че... — тя леко се намръщи — защо трябваше да я смачкаш?

Хенри присви очи преценяващо.

— Добър ход, Нони, но няма да стане. Ох, сигурен съм, че измъдряш някакви си Андраксичови, които ще се закълнат, че са били на яхтата с Йорк — той се засмя истински развеселен. — Унгарците ще се закълнат във всичко! Но няма смисъл да спорим, след като Бърт е открил, че в залива Чейспийк яхтата е била управлявана от мъж и жена, които са говорили чужди езици, особено жената. Ти, Нони, ти си била там сама с Йорк Деланд в продължение на две седмици и не ме прави на глупак, като се правиш все още на девствена.

— Никога не съм казвала, че съм — тихо каза тя. Хенри я зяпна. — Някой друг ти го бе казал. Аз никога не го потвърдих.

Той я наблюдаваше внимателно.

— Още един добър ход, но пак не минава, защото Йорк бе този, който ми го каза — засмя се жлъчно. — Беше девствена, но сега не си — поредната жертва на сексуалните желания на Деланд.

— Добре — повдигна рамене тя и му подаде чашата, за да я напълни отново. — Ти какво общо имаш с това?

Мълчаливо той наля в чашата й, поддържа я за миг, наклонил глава на една страна, и рече:

— Направи ме на глупак. Не ги обичам тези работи.

— Влюбен ли си в мене, Хенри? — попита го тя открито, отпивайки от уискито. — Мислил ли си да се ожениш за мене?

Той се сепна, объркан и толкова ужасен, че тя искрено се засмя.

— Няма нужда да ми отговаряш.

— Какво общо има това с другото? — грубо я нападна той.

Нони повдигна рамене.

— Ти никога не си искал да бъдеш с мен, освен за да ме имаш, Хенри. Как така изведнъж добродетелта заговори в теб, защото ти мислиш, че след като не си спечелил първото място, за теб е унижение да приемеш второто. Ако някога искрено и истински си ме обичал, ако си искал да се ожениш за мен, вярвайки, че съм девствена, тогава би имал пълното право да бъдеш ядосан, но ти никога не си искал нищо

друго, освен удоволствието от преследването — с презрение изреждаше тя. — И сега имаш нахалството да ми се сърдиш само защото не съм невинното агънце, което си очаквал да развратиш!

— Не съвсем — очите му бяха леденостудени. — Сега разбирам защо Йорк ме предупреди за теб. Искал е да те запази за себе си — Хенри се изсмия подигравателно. — Това е нещо, което може да разбие с трясък плановите му за новия сезон.

— О, въобще не се притеснявай — искрено го увери тя. — Никога няма да го кажа.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

Нони открито се усмихна:

— Не бих и помислила да те унижавам, като разкажа, че си загубил месеци наред да преследваш момиче, което вече е било дефлорирано от Йорк Деланд.

Той се обърна към нея яростно.

— Призна си!

— О, не! — тя поклати глава объркана. — Просто казвам какво ще си кажат хората, но аз обещавам да не казвам — взе си чантата и ръкавиците. — Късно е. Трябва да си ходя, Хенри.

Той бе между нея и вратата.

— Значи съм чакал напразно. Но сега ще си взема моя дял. Заслужавам го.

Безсмислено бе да се бори — беше много по-едър и силен, а и ядът му го правеше още по-опасен. Блъсна я върху кушетката, хвърли се върху нея, притискайки я с цялата си тежест, докато ръцете му се опитваха да разтворят краката ѝ. Тя извъртя главата си настрани, за да си поеме дъх.

— Нима наистина искаш да имаш остатъците, които Йорк е оставил?

Той отпусна глава върху рамото ѝ победен.

— Значи той е бил. Проклет да е!

— Глупости — рече тя ядосано. — Какво значение има кой е бил, Хенри? Ти действително не обичаш Йорк, нали? Не е заради мене, а защото мислиш, че Йорк те превъзхожда.

— Добре — той се изправи с въздишка. — Нищо не мога да кажа. Не си пасваме с тебе. Ще извъртиш всичко така, че да ме

направиш на глупак, но някой ден ще му изравня резултата, бъди сигурна.

От злобата в гласа му Нони потрепери вътрешно.

— Защо? На бас ли се хванахте с него кой ще ме има пръв? — попита подигравателно тя. — Колко ниско от твоя страна!

— Не, разбира се — отвърна нетърпеливо той. — Ти знаеш по-добре.

— Откога познаваш Йорк?

— От колежа „Итън“, когато бяхме на десет-единадесет години.

— От двадесет и пет години? Не е ли малко глупаво да се карате за момиче, което никой от вас в действителност не желае.

Дълго време Хенри не каза нищо.

— Ох, Нони! — той безпомощно поклати глава и се засмя. — Никога не съм предполагал, че вещиците разсъждават логично.

Тя се засмя заедно с него.

— Ще ти се извиня официално. Безкрайно съжалявам, че те подведох с поведението си и те накарах да ме преследваш, но до тази вечер никога не съм знаела, че девствеността е единственото нещо, което привлича у мен, или може би трябваше да бъда достатъчно почтена, за да го призная.

— По дяволите! — изгруктя той. — Ето, пак извърташ нещата. Разбира се, че не само това харесвам у теб. Просто...

— Просто си мислил, че ще сразиш Йорк един път завинаги — твърдо продължи тя, — защото му се възхищаваш, но подсъзнателно се опитваш да подобриш рекорда му. Глупаво е подобно надпреварване — тъжно се усмихна тя. — Най-вече защото разваляш едно старо приятелство заради нещо толкова дребно.

— Не е дребно — дрезгаво каза той. — Йорк винаги и във всичко ме е превъзхождал.

— Не мога да повярвам, че никога не си имал възможност да го изпревариш.

— Разбира се, много пъти съм му натривал носа — Хенри почервения от гордост.

— Е, а сега? Какво толкова харесваше у мен? Да предположим, че ти бях казала, че съм загубила девствеността си преди две години в Европа. Но аз не го направих, а и бях ли длъжна? Трябва ли да говоря за интимния си живот?

— Не ти вярвам. Но дори да е така, това не обяснява двете седмици с него, след като не искаш да спиш с мен. Той те е имал, а аз — не! Вие и двамата ми се надсмивате.

— Съжалявам, че не бях откровена, но ти го приемаш съвсем трагично — тя стана, решена да си тръгне. — Ще взема такси.

— Не, все още те желая. Свикнах с мисълта, че не си девствена. Да видим какво си научила от него. Номерът ти минаваше, когато между нас имаше установени правила. Щях да те прелъстя нежно, внимателно! — той се изсмя високо. — Сега правила няма. Всеки за себе си.

Нони се ядоса.

— Престани! — извика яростно тя. — Опитах се да бъда учтива, но ти не ми даде възможност. Сам си го просиш тогава! Причината не е нито в Йорк, нито в който и да било мъж. Няма да спя с теб поради много обстоятелства. Отвращаваш ме, Хенри. Винаги си ме отвращавал и ще ме отвращаваш. Не понасям мъже, които ме намокрят цялата с лигавата си уста. Е, това достатъчно ли е?

Той я освободи от прегръдката си шокиран. Тя се отдръпна и отиде до вратата.

— Ти ме принуди да го кажа — отчаяно рече тя. — Забавен си и те харесвам много, Хенри. Не мислех, че някога ще се наложи да ти призная, че не ме привличаш физически.

— Не мога да се сравнявам с Йорк — злобно промърмори той. — Не съм Големия любовник, по който жените припадат. Ха! Желая ти късмет, Бамби! Ако живееш с някакви романтични илюзии за него, очакват те доста изненади.

— Не, не храня никакви илюзии, Хенри, нито пък се заблуждавам за момента. Лека нощ.

Сър Робърт се бе завърнал по-състарен от всякога, но без да споменава нищо за инцидента. Продължаваха да спазват Процедурата, въпреки че Анис я прие спокойно. Не споменаваха името Зое Патрос. Нони нямаше представа, дали Анис знае за убийството, а информацията на Джилиън се оказа безполезна. Тя с любопитство разгръщаше лондонските вестници в библиотеката при Хеда, като провери всички, излезли от два месеца насам, но не откри нищо.

Нямаше дори съобщение за смъртта ѝ. Ако посланикът беше разкрил нещо пред Анис, то тя го държеше в тайна. Подобно на тях, Нони не казваше нищо. Съмняваше се, че първият секретар разполага с нова информация, но ако това бе така, тя се пазеше настрана от вестниците, така че не можеше да се направи никаква справка дори от привилегирвания персонал.

Оливър бе първият, който поне малко разясни ситуацията. Той идваше ежедневно в промеждутъците, когато или отвеждаше Анис на вечеря, или подготвяше две продължителни пътешествия до Бермудските острови.

— Сър Робърт може ли да ми отдели пет минути, Нони? — попита той сериозно. — Искам да му кажа нещо.

— Той отиде на обяд с представители на „Пан Американ“, веднага след това е на конференция в канадското посолство, а Алън е в агенцията по чуждия печат. Мога ли да ти помогна, или може би искаш да оставиш бележка?

Оливър сви устни намръщен.

— Не, освен ако можеш да се свържеш с него, преди да излязат следобедните вестници — каза бавно той. — Исках да говоря с него, преди това да стане. Може да се окаже полезно.

— В такъв случай ще го открия. Какво да му кажа?

Той пое дълбоко въздух и заговори бързо:

— В шведското посолство става нещо. На рецепцията има някакъв мъж... не видях военния аташе... пред архивата стои охрана, друг един мъж се навърташе на разстояние, удобно да чуе какво говоря, когато давах маршрутното разписание на някаква нова секретарка в кабинета на аташето. С една дума: нито една позната физиономия. Изнизах се навън и позвъних. Телефонистката е приятелка на Мери-Ан и тя ми каза, че имат внедрен шпионин. Това е всичко, което зная. Момичето трябваше бързо да затвори — очевидно е под наблюдение и си казах, че сър Робърт е хубаво да знае това.

— И аз така мисля — съгласи се Нони уплашена. — Благодаря, Оливър.

Имаше късмет. Откри сър Робърт точно когато пристигаше за официалния обяд. Освен с изморената усмивка, посланикът с нищо друго не показва какво мисли по въпроса.

— Благодаря ти, Нони, също и на Оливър. Много мило от негова страна, че е помислил за нас.

Но в крайна сметка, във вестниците не излезе нищо. Тя ги преглеждаше още с пристигането им и потиснатото ѝ настроение бавно се изпари. Може би всичко бе слух? Нони искрено се надяваше на това, защото чичо Едуард ѝ бе изпратил телеграма: „Татко нареди, кажи на Жервас.“ Лесно бе да се каже, но как да го направи? Какво и как да му каже Нони, за да прикрие връзката на Анис с Оливър? Въпреки всичко трябваше да се подчини на дядо си. Когато на следващата сутрин извикаха Анис, за да ѝ продиктуват нещо, Нони се обади във френското посолство.

— *Le due de Chevanelle, sil vois plait. Cest mademoiselle Littaner qui parle.*^[2]

Почти веднага чу разтревожения му глас.

— Нони? *Quest-ce-que passe?*^[3]

— Бих искала да разговарям с теб по работа — предпазливо каза тя. — Ако можеш да отделиш време за един разговор?

— В „Сан Суси“ в осем — реши той — или може би желаш да е на четири очи? Тогава да се срещнем в дома ми? Но не преди осем и половина. Ще се забавя в посолството.

— По-добре у вас, ако може.

Ако вечеряха в „Сан Суси“, щяха да видят Анис и Оливър на някоя маса.

През целия ден си мислеше какво да му каже и колебанието остана дори когато тя минаваше през оградата под капките на лекия летен дъжд. Времето бе сякаш в унисон със състоянието на духа ѝ.

Жервас беше учтив, но съвсем различен тази вечер. Изведнъж се бе преобразил в бизнесмен, управител на борса, дори възрастта му личеше. Когато прислужникът остави подноса с напитките и сандвичите с пържен хляб, той попита:

— За какво става дума, Нони?

— Предполагам, знаеш, че съм племенница на Едуард Тис. Той и дядо ми ме помолиха да ти дам известна информация, свързана с моя синдикат. Мислят, че може да представлява интерес за управителя на френската борса.

За миг тъжните му очи я пронизаха. Той бавно тръгна към другия край на стаята и седна, казвайки:

— Continuer.^[4]

— Съществува малка трудност — рече тя, като инстинктивно заговори на френски. — Оказва се, че до известна степен може да съществува връзка между някои въпроси от дипломатически характер, които не могат да бъдат разгласени. Ако те действително са знаели това, вероятно нямаше да ми наредят да ти кажа. От друга страна, аз не мога да помоля сър Робърт за разрешение тези въпроси да станат достояние на всички, без да му обясня някои финансови операции, които са... класифицирани от дядо ми.

— Enfin^[5], сега си между чука и наковалнята — Жервас повдигна вежди. — Каж ми каквото знаеш. Може да се окаже, че зная останалото.

— Възможно е — съгласи се тя. — Става дума за синдиката ми. Помниш ли, че веднъж говорихме за това? — при неговото кимване тя продължи: — Писах на дядо. Той се зарадва много, даде ми две комисиони за начало и нареди на Бетелхайм да ми помага. Ето протоколите от самото начало.

Жервас взе брокерските доклади и без да каже нищо, започна да ги разглежда, докато Нони му обясняваше системата, по която разпределя печалбите, заедно с препоръките за капиталните инвестиции.

— Нямам представа с какво разполагат момичетата сега — те лично си съхраняват книгата, но Бетелхайм казва, че напредват добре.

Жервас кимна одобрително, но внезапно настръхна. Беше стигнал до последната страница.

— Да — каза Нони, — това е то, нали? Тези три комисиони получих от Оливър Невинс, а има и четвърта, която въобще не излезе, защото дядо ми я изтегли директно. Даде ми хиляда акции от „Ронсез и Пимента“.

— Боже господи, Невинс ти е дал това? — ужасен промърмори Жервас. — Откъде може да ги е взел?

— Не зная, а и дядо ми каза да не питам, от страх да не се разпространи.

Жервас прегледа протоколите още веднъж, леко усмихнат.

— Бележиш страхотен напредък, като се има предвид колко малко си се обучавала — отбеляза той. — Значи казваш, че дядо ти просто ти е дал начален тласък. Той знае ли за постиженията ти?

— Заповедта му е в края на всяка година да му пращам цялостен отчет — Нони дяволито се усмихна, — после ми го връща със съответните поправки, както когато ми оценяваха съчиненията в гимназията, но всъщност той не е виждал този, който е у теб. Обикновено купувам чрез Бетелхайм, но този път, когато чичо Едуард ми каза, че е имало три атаки...

Гласът ѝ заглъхна, но бе твърде късно. Дук дьо Шеванел я попита веднага:

— Защо Едуард ти е казал подобно нещо? Щом не се консултираш с дядо си, защо го правиш с Едуард?

— Ох, *merde alors!*^[6] — въздъхна дълбоко Нони. — Знаех си, че ще объркам всичко. Забрави за това, моля те, Жервас!

— *Mais non!*^[7] Ти си помолила чичо си да разговаряш с мен — отбеляза той почти със задоволство. — Защо?

— Спалнята ми гледа към задния двор — каза тя след миг. — Извинявай, Жервас!

— Ах! — той тихо стана, за да напълни отново чашите, и сърдечно ѝ се усмихна. — Трябваше да се досетя, че племенницата на Едуард ще се обезпокои за приятелката си. Защо не иска да се ожени за мен, Нони?

Тя седеше онемяла, разконцентрирана, а той въздъхна разстроен:

— Трудно е да се напусне очарователната къщичка и бляскавия дипломатически живот... Страхува се от чуждия език и непознатата страна?... Може би ме смята за твърде стар?... Или не може да забрави мъртвия съпруг?

— Може би — неволно рече Нони. — Хенри е бил с него в Корея и от това, което казва, е възможно Анис да е била толкова разочарована от Доналд Бенедикт, че да не е в състояние да иска отново да се обвърже с брак.

— Разбирам. Не бях мислил за това. *Il faut penser*^[8] — разсеяно той ѝ поднесе чинията със сандвичи. Сам си взе един и седна, потънал в мълчание. — Нони, ти си твърде млада. Едуард би се шокирал от този разговор, но аз те умолявам, помогни ми! Времето минава, бях толкова сигурен, че ме обича, както аз я обичам. Не мога да повярвам, че всичко е било само една мимолетна история — той затвори очи. Страдаше. — Не е същата Анис. Отказва да говори с мен по телефона,

не иска да ме види, всеки ден излиза на вечеря с други, са me brise le coeur^[9], Нони.

— И на мен ми се къса сърцето — промърмори тя, силно разтревожена. — Не зная какво става, Жервас. Мога да се закълна, че и тя те обича, че просто флиртува, за да те забрави, но не зная нищо повече от това, което е станало между нея и Доналд, а и не мога да я питам за тези неща, Жервас. Анис е много затворена в себе си. Ще се ядоса, ако я заговоря за това.

Той кимна с въздишка и философски рече:

— Казваш, че ме обича. Това ме успокоява малко. Надявах се да я отведа с мене във Франция, но може би... ако се наложи да замина и се завърна след няколко месеца?

— Липсата на любимия човек усилва ли любовта? Това може да помогне, Жервас, и аз ще помогна с каквото мога.

— Ти си добро дете — той се усмихна и пое дълбоко въздух. — Но ние се отдалечихме от основната тема. Откъде взема Оливър тези комисиони?

— Не зная. Мислех, че от клиентите си... и вероятно е така, защото той познава хора като Стратос Медина.

— Какво? — лицето на Жервас бе като на малко дете в Коледната вечер. — Mon gien^[10], как разбра това?

— Не ме питай сега — твърдо отвърна тя, — но по време на отпуската си видях Оливър да разговаря насаме с Медина на палубата на „Не Не“. По-късно той и Мери-Ан бяха оставени на брега, без багаж, и когато моторната лодка се върна, „Не Не“ вдигна котва и отплава.

Жервас скочи на крака и намръщен започна да ходи напред-назад.

— Оливър не знае, че е бил видян?

Нони поклати глава.

— Не, защото, ако той не е трябвало да бъде там, аз също. Но Мери-Ан казва, че агенцията им не организира екскурзии до Гърция.

— Медина! Възможно е да е той, но какво му е дал Невинс, за да получи в замяна комисионите? А и как може да се извърши подобна размяна?

Нони нищо не каза. Трепереше вътрешно, като си спомни колко често Оливър бе в посолството, когато дипломатическата поща идваше

и излизаше и в същото време разбра, че Жервас знае за изтичането на информация.

— Мисля, че Оливър най-вероятно се вслушва в разговорите в посолствата — с разтреперан глас загатна тя. — Би разбрал всеки чужд език и може да има някой хитър брокер, който да проверява данните. Той не разбира много от борсово търгуване, но знае, че дядо ми е банкер и че моят брокер има постоянно място на борсата. Разбираш ли? Оливър не е глупав. Никога не би ми дал комисиона, която е подозрителна.

Жервас се облегна на пианото, с гръб към нея. Мислеше.

— Така е — продължи той, — но това не обяснява напълно нещата *vois tu cherie*^[11]? Ето защо Едуард ти е казал да говориш с мен. Засега други комисиони няма да купуваме, но очевидно знаеш какво е станало зад тебе. Не съм сигурен кой от нас знае повече за истинската ситуация, но няма значение. Разтревожена си за приятелките си. *C'est bien dentille, ma petite*^[12], но твърде късно — той тъжно поклати глава. — Вече се знае и е проучено, *tu comprends*^[13]? Ясно е, че неволно си се въвлякла в това — устните му лукаво се изкривиха при вида на слисаното ѝ изражение. — Да, „Фамекс Продукто“ е бил напълно достатъчен, Нони, и се оказва, че малкият ти синдикат е бил част от три опасни финансови удара.

— И четвърти, готов всеки момент да бъде пуснат — тя силно потрепери.

Жервас кимна.

— *Ne tenfache pas mignonse* — ти си ни явно късметът! Излязло е наяве още в мига, в който дядо ти е прочел годишния ти отчет. Веднага е направил запитване за тези комисиони, знаел е, че не ти ги е давал той, а и при някоя официална проверка ти въобще ще бъдеш пропусната, Нони. Операциите ти са незначителни, не са нарушили ни най-малко пазарния баланс и ще се предположи, че са ти предоставени от дядо ти, чиято професионална етика не подлежи на съмнение. Няма нищо лошо дори ако той лично ти е продал комисиона, разбираш ли? Дал ти е хиляда акции на „Ронсез и Пимента“? Но тук става дума за стотици хиляди, Нони — Жервас повдигна рамене. — Йохан Тисо прехвърля хиляда акции от своя дял на името на любимата си внучка. Това нищо не може да промени.

— Разбирам. Е, поне съм спокойна, че глупавият ми синдикат не е предизвикал никакви сериозни обърквания, но защо Бетелхайм не повдига въпроса?

— Съмнявам се, че е знаел, тъй като всички фирми са европейски — тихо отвърна Жервас.

— Не е ли имало американски?

— Беше направен опит с една в Сан Франциско, но бе открита навреме и прекратена. Идваше от три компании, които не са в твоя списък.

— Да, винаги ми е давал само европейски, което ме накара да мисля, че събира случайно чута информация от посолствата — мрачно каза тя. — Хитро замислено: да даваш комисиони на внучката на Йохан Тисо, нали? В случай че някой се усъмни в нещо, щеше да се окаже, че всичко идва от дядо ми. Но Оливър въобще не е знаел за годишния ми отчет. Всъщност никой не знаеше...

— Ето защо си ни късметът, Нони. Ще бъда откровен с тебе. Бях поставен близо до теб и момичетата, за които се знаеше, че са във от съмнение, но приятелски настроени и гостоприемни. Вие сте с добро материално положение, познавате се с персонала от повечето посолства. Надявахме се да науча нещо от дипломатическата кухня — той се усмихна, сякаш се извиняваше. — Но още първата вечер чух за синдиката ви и че сте купили „Фамекс Продукто“, която ви била препоръчана от предишния преводач на посолството. Това бе първият човек, необвързан с финанси или някое посолство. По-късно научих повече за операциите там — той се засмя. — Страхувам се, че събудих любопитството ти. Ти неслучайно си част от семейство Тисо, а всички швейцарци са предпазливи. Вярно, че си половин швейцарка, но и семейство Лито не им отстъпват. Мислех, че вероятно ще направиш запитване за мен, но Едуард и Луиз бяха в Сардиния. Надявах се да свърша, преди да си ме разкрила, но ти не прие спокойно следващата комисиона, защото бе вече нащрек, заради мен. После се консултира с дядо си и реакцията му те обезпокои още повече... но ти си ни късметът, nest-ce-pas^[14]?

Нони тъжно се усмихна.

— Дано да е така, защото, когато чичо Едуард ми писа и когато всичко наоколо се обърка — тя пое дълбоко въздух, — без значение

какво знаеш, не можеш да си представиш колко голям е страничният ефект, Жервас! Той не те засяга, но... е толкова изнервящ.

— А съществуват и лични проблеми?

— Да — призна тя, — и това ми пречи да мисля правилно, но писах на чичо Едуард с копия за чичо Макс и дядо. Беше ми много трудно, защото вече знаех, че има неща, които не мога да кажа. Освен това на човек не му се иска да приеме, че някой, когото познаваш от няколко години, е шпионин.

Настъпи продължителна тишина. Нони си взе още един сандвич и изпи питието си с усилие, за да притъпи усещанията си, и в същото време вътрешно се обвини за изпуснатата дума: „За нищо не ставам, а и защо ли ми е нужно всичко това? Искам само да ме оставят на мира.“ Но, разбира се, всеки по света иска нещо, но никой не знае формулата, по която да го постигне.

Разбра по пламъчето в очите на Жервас, че „шпионин“ е версия, за която той не бе мислил до момента. Устните му се свиха, но той го подмина.

— Така, остава ни много малко, за да разгадаем загадката, и ние ще го разберем съвсем скоро — с равен глас каза той. — Когато това стане, *cest fini*^[15].

— Хм? — Нони повдигна вежди. — Кога ще заминаваш?

— До първи октомври трябва да съм в Париж — Жервас тръгна към вратата. — Филип, готово ли е всичко? Изпи ли си питието, Нони? Хайде да вечеряме.

Въпреки хаоса в душата ѝ вечерята бе по-приятна от всякога. Разговаряха свободно за Париж, за чичо Едуард, за общи приятели. Бяха станали истински приятели. Ако Нони отидеше в Париж, Жервас щеше да се радва да я види, ако той отидеше в Ню Йорк, щеше да му е приятно да се запознае с родителите ѝ.

— Единадесет часът! Как лети времето! Трябва да си тръгвам — възкликна тя. — *Alors quoi faire maintenant?*^[16]

— Нищо — увери я той. — Не мисли за това. Остави на мене. Утре ще се обадя на Едуард.

— А Анис? — попита тя след малко.

Жервас не се направи, че не е разбрал, и отговори тихо:

— Ще направя каквото мога. Знаеш, че това много ме тревожи. Разчитам на дискретността, Нони. *Ca va sans dire.*

Излязоха през задния вход на къщата и тръгнаха през влажната градина.

— Не ми каза всичко, нали?

— Не! Знаеш малко, но не всичко, Жервас.

— Има ли нещо общо... с нея?

— Не!

— Нони — настоятелно рече той, — ако ситуацията се измени, ако по някакъв начин стане така, че тя е в опасност, веднага ще ми кажеш, нали?

— Разбира се — усмихна се тя. — Лека нощ, mon ami. И аз колкото теб желая да сте двамата. Au revoir, a bientôt!

— Едуард е щастливец — въздъхна той. — Племенниците ми не разбират от нищо, освен от танци, дрехи и кой е спечелил в Льо Ман — смеейки се, той я целуна леко по двете страни, преди да ѝ отмести счупените летви на оградата.

Като се опитваше очите ѝ да свикнат с тъмнината в тяхната градина, преди да стигне до вратата на кухнята, Нони видя силует зад муселиновите пердета в стаята на Анис. Тя замръзна моментално и придърпа тъмното наметало върху лицето си. Дали Анис не се приготвяше за лягане /а и как така се бе прибрала толкова рано/, или е била през цялото време горе, защото е искала да го помоли да се срещнат и накрая е видяла приятелското сбогуване? Светлината от задния му салон леко се процеждаше през капките дъжд, които падаха в тъмния храсталак, и внезапно изгасна. Дук дьо Шеванел си бе легнал.

Нони се прокрадна към вратата на кухнята, влезе тихо и безшумно сложи резето. Събу си обувките и се качи на първия етаж, където видя линията светлина под вратата на Анис.

Независимо че се страхуваше, тя се изкушаваше да остане в тъмнината на всекидневната, докато Анис не си легне, но ако тя ги бе видяла да си вземат довиждане, нямаше смисъл да изчаква. Тихо, Нони продължи нагоре, като пропусна четвъртото стъпало, което силно скърцаше. Вече бе изкачила едното крило на стъпалата и тъкмо стъпваше върху първото стъпало след извивката им, когато Анис широко отвори вратата си, сякаш отиваше в банята. Тя плачеше. Светлите ѝ сини очи приличаха на два сиви въглена, когато погледна към Нони.

— А, ти ли си? — каза тя и направи опит гласът ѝ да звучи нормално. — Вечерята хубава ли беше?

— Чудесна, благодаря. Извинявай, че те събудих.

— Не бях заспала. Много рано се прибираш — Анис повдигна вежди. — Все още ли си същата, Нони, от песничката, която казва не?

— Ох, по дяволите, и ти ли започваш? — нетърпеливо запротестира Нони.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа — надвеси се Нони умишлено над парапета на стълбището, — че не проявявам капчица интерес към никой от приятелите ви, и на трите, разбра ли ме?

— Откъде взе този груб език, Нони? — Анис набръчка нос с отвращение. — Аз нямам приятел.

— Зная, че нямаш, след като най-доброто за теб е Оливър Невинс, който от години насам ходи по жени, макар че с никоя не са го хващали още, с изключение на Мери-Ан.

Анис зяпна, но изведнъж гласът ѝ се прекърши.

— Недей, Нони! — отчаяно промърмори тя. — Моля те, недей... не разбираш...

Обърна се и с невиждащи очи влезе обратно в стаята, като затвори вратата след себе си.

За миг Нони се поколеба, но Анис не беше човек, който може да бъде успокоен от утешенията на приятел. Да повика Жервас? Ще дойде за секунди, но щом като Анис не му бе казала причините за отказа си преди, щеше ли да го направи тази нощ? По-добре да я остави така. Нони се качи в стаята си и погледна посребрената метличка на бюрото.

Мъже! Глупавият Джордж — въртеше се наоколо, правеше на Хеда мили очи, но не можеше да каже: „Хайде да се оженим“. Хенри два пъти лъже Джил с опитите си да прелъсти девственица; Оливър също два пъти излъгва Мери-Ан, като се връща към старата си връзка с Анис. Йорк? Е, той поне бе честен. Бе ѝ казал да се опита да го забрави. Как можеше да знае, че ще минат девет месеца, преди това да стане...

[1] натиск и буря — Б.пр. ↑

- [2] Дюк дьо Шеванел, ако обичате. Обажда се госпожица Литане.
— Б.пр. ↑
- [3] Какво става? — Б.пр. ↑
- [4] Продължавай! — Б.пр. ↑
- [5] Най-после — Б.пр. ↑
- [6] Тогава по дяволите! — Б.пр. ↑
- [7] Но не! — Б.пр. ↑
- [8] Трябва да помисля. — Б.пр. ↑
- [9] това ме убива — Б.пр. ↑
- [10] Боже мой — Б.пр. ↑
- [11] виждаш ли, скъпа — Б.пр. ↑
- [12] Много мило, мое дете — Б.пр. ↑
- [13] разбираш ли — Б.пр. ↑
- [14] нали? — Б.пр. ↑
- [15] свършено е. — Б.пр. ↑
- [16] И какво ще правим сега? — Б.пр. ↑

ГЛАВА X

След многото безсънни ноци Нони бе взела окончателно решение: нямаше да ѝ бъде лесно, но моментът да застане с лице към истината не трябваше да се отлага повече. Вече бе започнало да ѝ става лошо сутрин, след сън. Трябва да напусне Вашингтон, преди бременността да започне да ѝ личи. В петък сутринта в шест часа тя взе самолета за Ню Йорк, облегна се назад в седалката, затвори очи, като се опитваше да не мисли за приближаващото изпитание.

В огромния старомоден апартамент я посрещнаха с нежна радост:

— О, колко сме щастливи! Тъкмо се прибрахме в сряда. Имаме толкова много неща да ти казваме... Клотилд се омъжи, Магда живее в Копенхаген, а леля Берта пристига другата седмица. Братовчедите ти Ирма и Ники са вече тук и ще останат да учат в Ню Йорк.

Нони разопакова малкото багаж, намери една вечерна рокля сред дрехите, оставени в шкафа, и седна до прозореца, като гледаше разсеяно към Ийст ривър и огърлицата от светлини, които очертаваха Куинсбъро Бридж. Смътно си спомни Ирма и Ники като част от романските им роднини, но въобще не помнеше на колко години са. Все пак Мути /така казваше на майка си/ бе споменала, че ходят на училище. Вили беше на гости на приятели в Марбълхед; Томас бе само на осем и слава богу, че леля Берта не бе пристигнала още. Вероятно само родителите ѝ са тук. Нони въздъхна с облекчение, защото при тях семейното правило гласеше да бъдат всички заедно — осемнадесет човека, дори повече, и човек имаше чувство, че участва в кардиналски съвет особено когато се разискваха важни въпроси.

И този път щеше да е така. Положението изискваше най-голямо взаимодействие между членовете на клана.

Нони седеше във всекидневната, като с треперещи ръце отпиваше от брендите, и след малко Бернар Лито каза тихо:

— Имаш проблем?

— Да. Няма да ви хареса, но ще се нуждая от помощта ви.

— И така?

— Бременна съм — нежно изрече Нони.

Майка ѝ пое дълбоко въздух и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Ох, Нони!

— Шшшт, liebchen^[1], нали и ти някога беше?

— Не е съвсем същото — с равен глас каза Нони. — При вас всичко е било уредено. Ако не е имало война, щяла съм да се родя няколко седмици по-рано.

— Той ще се ожени ли за теб? — попита Бернар.

Нони помисли малко.

— Мисля, че да — каза тя накрая. — Почтен е, но не е там работата, татко. Аз не искам да се омъжвам за него.

— Щом си го харесвала толкова, че да спиш с него — отбеляза баща ѝ сухо, — защо не го искаш за мъж?

— Сексът няма нищо общо с женитбата. Не искам да споделям неговия начин на живот. Той не е това, което аз търся в един съпруг.

— Не го обичаш? — объркано попита Мути.

— О, напротив, обичам го — приглушено каза Нони, — но той не ме обича, въобще не иска да се жени и е абсолютно прав. Самата мисъл, че мога да се опитам да бъда негова съпруга, ме изморява. Много е отговорно.

— Значи тогава наистина не го обичаш — спокойно каза Мути. — Разбира се, че е изморително да бъдеш съпруга. Мислиш ли, че желая да съм на път шест месеца в годината? Но такъв е животът на баща ти. Щом той го прави, ще го правя и аз в името на това да сме заедно.

— Предполагам, че мога да се науча на това — съгласи се тя с въздишка, — но във всеки случай той не е пригоден за женитба.

— Алтернативата пред теб е да родиш копеле — отбеляза Бернар.

— Да, но ако ми помогнете, може да бъде уредено — Нони стисна силно ръце и се наведе напред. — Премислила съм го. Ще замина в чужбина при леля Маргрет, защото живее в голям град, където никой няма да ме забележи. Ще казваме, че съпругът ми е инженер, на работа в Африка или Азия. Когато бебето се роди, връщам се вкъщи и казваме, че съм осиновила намерено дете — очите на Нони умоляваха. — С ваша помощ това може да стане.

— Разбира се, че ще ти помогнем, мила — със спокоен глас я увери баща ѝ. — Но най-напред трябва да сме сигурни, че това е най-правилното решение. Кога стана това?

— По време на отпуската ми... бяхме предпазливи — отчаяно каза Нони, — но се случи, все пак.

— Значи вече два месеца — безпристрастно кимна баща ѝ. — Не искаш да направиш аборт?

Нони категорично поклати глава.

— Отначало ми мина през главата, но сега не мисля така — честно отговори тя. — Дори ми харесва идеята да имам дете от него, защото в действителност той никога няма да е мой.

— А той знае ли? — при което Нони поклати глава. — Значи възнамеряваш да родиш детето, да го осиновиш и да го отгледаш съвсем сама?

— Винаги мога да си намеря добра работа, майко. Знаеш това.

— Не става дума за парите — Бернар Лито презрително вдигна рамене. — Бог ни е свидетел, че имаме достатъчно.

— Ами да! — Мути радостно се намеси. — Винаги ще се намерят достатъчно пари за едно малко бебенце — вече се виждаше в ролята на баба и идеята бе започнала да ѝ харесва.

— Добре! Какво тогава?

Баща ѝ мълчаливо си наля още бренди.

— Правиш се на всемогъща — тихо каза той, — а това винаги крие опасности. Не — той вдигна ръка, като видя, че тя бързаше да го прекъсне, — чуй ме, мила! — усмихна ѝ се бащински. — Познавам те, Нони, зная, че той е подходящ човек, за когото можеш да се ожениш, като поне мислено се надяваш на някакво щастие, без значение дали харесваш или не неговия начин на живот. Вероятно най-добрият вариант е да се преструваш, че си осиновила детето, но това е твое решение. Трябва да му дадеш възможност да каже собственото си мнение. Ти възнамеряваш да родиш син от мъж, който не знае за това — меко довърши Бернар.

— Може да е момиче — промърмори тя.

— И в двата случая детето е негово, колкото е и твое. А той може да е от мъжете, които предпочитат да имат дъщери — добави баща ѝ, като изкриви устните си в иронична усмивка.

Нони се засмя безпомощно на пламъчето в очите му.

— Нони — вече сериозно той се наведе напред, — зная, че е трудно. Когато му кажеш, той ще си помисли, че се опитваш да му скроиш капан, но трябва да му се каже. Нито аз, нито майка ти можем да направим това, но сигурно имаш някоя приятелка, която ще му го каже под формата на клюка, на вълнуваща тайна. Така той ще има възможност да помисли и да вземе решение.

Хенри? Нони сведе поглед към ръцете си и си помисли как ли би се зарадвал на тази клюка.

— Както и да му го поднеса, той ще каже: „Хайде да се оженим“ — каза тя много плахо. — Ще признае детето, но ще е обвързан с мен, а, от друга страна, не приема развода. Аз също не го одобрявам. Не виждам защо трябва да се измъчваме до края на живота си само за да осигурим истинско име на детето си. Това може да стане и чрез осиновяване, ако ми помогнете.

— Но ти ще се научиш да споделяш живота му — рече Мути, — а детето ще го направи щастлив.

— Не! — отчаяно възкликна Нони. — Не искам аз да се нагаждам към него. Не разбираш ли, майко? — тя скочи на крака и започна да се разхожда в стаята. — Чудесен е, мил и изтънчен. Започваш да го обожаваш, защото всички го обожават — тя изхлипа, — но е твърде уморително да си с него. А да не говорим как бих издържала, ако се омъжа за него — тя не спираше да се движи, като продължаваше да ги умолява. — Защо трябва да се похабявам, като се опитвам постоянно да бъда в тон с темперамента и гения му? — извика тя. — Единственото, което искам, е дом, няколко деца, приятели, които да обичам, малко време да рисувам и любящ съпруг. Дори живот като вашия не ми се нрави — открито погледна тя майка си. — На вас ви допада, но на мен — не! Пътувала съм много — практически откакто се помня. Сега искам да имам постоянен дом — Нони избухна в сълзи и се хвърли в обятията на майка си.

Гретел Лито нежно притискаше трясщата се Нони към себе си, тихо ѝ говореше нещо и я галеше по главата, а Бернар наблюдаваше безпомощно.

— Казах, че ще направим всичко, което тя иска — промърмори той, объркан като всички мъже, когато видят женски сълзи.

— Да — успокояващо рече Гретел, — а сега ни остави за малко mein herz^[2]. После, когато тя се успокои, ще поговорим пак.

Разтревожен, Бернар се оттегли в кабинета си, като остави вратата отворена. Доста време измина, преди Нони да спре да плаче, защото напоследък ѝ се бе насъбрало много...

— Така — спокойно каза Гретел, — искам да си поговорим, защото явно не съм ти говорила достатъчно за любовта и брака.

— Какво повече може да се каже?

— Мислиш ли, че някога съм очаквала, че ще живея в чужда страна и ще се наложи да уча някои неща от правната терминология? — с учудване попита Гретел. — Аз, която никога не бях чувала за Блэкстон, докато не срещнах баща ти? — тя категорично поклати глава. — Разбира се, че не! Очаквах да се омъжа за приличен съпруг, да живея в Цюрих, да живея живот, подобен на този, който родителите ми имаха. А какво се получи? — сви тя рамене. — Баща ти! — Нони, жени като нас се стремят към това, което обичат. Не желяех да се насилвам да уча чужди езици, да живея на хиляди километри от всичко познато и мило — тихо продължи Мути. — Ach die Heimweh^[3]. Ти никога не си се чувствала толкова самотна, никога не си изпитвала такава носталгия, но благодарение на мен баща ти имаше възможност да стане професионалист. Така е и с теб. Интелигентна си и можеш да се приспособиш. Всичко останало е егоизъм.

В гласа на Мути се усещаше надигащо се презрение.

— Нима желяеш да си една от тези, които очакват мъжете да коленичат и да ги благославят със скъпи кожи и диаманти? Нима считащ, че мъжът трябва да се съобразява с величието ти и ако това стане, ти ще се унижаваш, като му заплащаш с тялото си веднъж месечно? Освен това du bist keine Tochter von mir^[4]. О, не — каза Мути гордо, — жените като нас знаят, че не тялото, а разумът са важни. Мъже с хубаво тяло можеш да имаш винаги. Ние сме жени, които допълваме мъжа, ние сме тази част от него, без която той никога не би постигнал това, към което се стреми. Така че не мисли какво би ти дал подобен мъж, а дали ще го допълваш с това, което му даваш.

— Но татко те е обичал. При мене е различно — отчаяно каза Нони. — Не само че ще трябва да се адаптирам към живот, който не харесвам, но трябва и някак да накарам съпруга си да ме обича, което — нима не разбираш? — няма да стане, Мути. Дори и да ме обичаше, всичко щеше да свърши, когато разбере, че трябва да се ожени за мене.

— Вероятно, но съм съгласна с баща ти, че който и да е той, има право на мнение при решаване съдбата на детето.

Нони започна отново да плаче.

— Не! — захлипа тя обезумяла. — Който и да му го каже, краят ще е един и същ. Не, моля те, не!

— Добре, Нони — каза Бернар, като тихо влизаше в стаята. — Няма да говорим повече. Ще стане, както ти искаш, но при едно условие: ще ми дадеш, в затворен плик, името на мъжа — той я изгледа строго. — Няма да го отворя без твоето разрешение, но трябва да го имам.

Опасяват се, че ще умре при раждането ли?

— Добре — отвърна тя немощно и отиде до бюрото за хартия и плик. Със сигурна ръка написа името на Йорк, сгъна листа хартия и го постави в плика. — Ето!

— Утре ще пиша на Маргрет — каза тихо баща ѝ и излезе. Чу го да отваря сейфа в кабинета си.

Съботата в Ню Йорк бе прекрасен ден. Нони се събуди бодро и успокоена. Загледа се в чистите, пухкави като памук облаци, които се носеха във висините, и се прозина доволно. Позвъни да ѝ донесат кафето, намери една нощница и сънено се сгуши обратно в леглото, но когато вратата се отвори, в стаята влезе Мути с подноса, а зад нея се усмихваше Бернар, което означаваше, че през нощта са приготвили плана за действие.

Нони погледна щастливите им лица и се почувства изпълнена с любов. Никой нямаше родители като нейните! Мути се разшета, отвори прозорците и оправи калъфката, на която се бе облегнала Нони, а Бернар се разхождаше около леглото ѝ с привичната си дворцова походка и двамата я засипваха с поток от думи и възклицания.

— Спа ли добре? Sehr gut^[5]. Отсега нататък ти трябва много сън, liebchen, диетата също е важна, всичко ще ти обясня.

— Обадох се на Маргрет и добрата новина е, че ще ходят на Майорка за един месец. Много се зарадва, че ще ѝ гостуваш. Ще се върнат в Рим на първи октомври — точно навреме, нали трябва да предизвестиш за напускането си в посолството.

— Но докато не започне да ти личи, можеш да останеш тук, Нони. Ох, толкова ще е хубаво да си имаме отново малко момиченце!

— Маргрет познава един чудесен лекар...

— И баща ти се съгласи да дойда при теб няколко седмици преди раждането — засия Мути. — Берта ще се грижи за апартамента, а и смяната на климата ще ѝ подейства добре.

— Тя няма да одобри това! — засмя се Нони.

— Да, но, в края на краищата, не всеки ден на човек му се ражда първо внуче.

— И тъй като шест месеца няма да плаща никакъв наем, ще може добре да си го отработи през последните няколко седмици — добави Бернар с усмивка.

— Ох, бедният ми татко! Ще бъдеш само на свински джолани с кисело зеле — каза Нони и внезапно усети как сълзите ѝ напират отново. Нито с думичка, нито с поглед родителите ѝ не ѝ намекнаха за това, което ѝ предстоеше. Бяха изпълнени с планове за нейното добро, за здравето и щастието на детето.

— Lammchen, was ist? — извика Мути.

— Толкова сте добри към мене — изхлипа Нони и заби глава в рамото на майка си.

— Но ти не си виновна — рече Мути с вълнение в гласа. — Виновен е баща ти, който все ти повтаряше, че трябва да си отракано момиче, което си мисли за момчета.

— Не е честно, Гретел — запротестира Бернар. — Ако въобще някой е виновен, то това е баба ѝ, която казваше, че трябва да я изпратим в Америка.

— Значи по тази логика баба ми е виновна за незаконното ми дете? — Нони истерично се задъха. — Ох, какво ще каже дядо?

— Ще каже: „Друго бебе?“... — обади се Мути със спокойно изражение и леко усмихната. — Единственото, което ще попита, е: „Бащата от добра кръв ли е?“ — тя повдигна рамене. — Ти вече ни каза, но пак повтарям, че той трябва да знае, защото не можеш да си представиш колко е хубаво да имаш бебе, Нони. Добре — тя видя как Бернар предупредително сви вежди, — няма да говоря повече.

Нони заведе Ирма, Ники и младия Томас на сутрешен детски спектакъл, помогна им да си намерят местата и им пожела приятен следобед. На излизане от театъра силният вятър я грабна като есенно листо и я завъртя. Чувстваше се олекнала, стъпваше пъргаво. Пресече Шуберт алеи, стигна до Пето авеню и продължи надолу до „Лорд и

Теалър“ и „Алтманс“ — разхождаше се и гледаше витрините, докато не се измори. Беше близо до 44-та улица.

— Нони!

„О, не!“ — каза си тя отчаяно. Той е още в Холивуд. Престори се, че не е чула, и тръгна по-бързо.

Но нямаше смисъл.

— Хей! — гласът, който с лекота можеше да накара театралната зала да загърми, забучи и заехти. — Хей, спрете онова момиче! Не ме чува! Нони, мила!

Пред нея вървеше млада двойка.

— Един мъж ви вика, госпожице.

Чу зад себе си тежки стъпки.

— Нони, мила, почакай!

Обърна се пряко волята си.

— Йорк! — каза тя и му подаде ръка.

Той не я пое.

Задъхан я прегърна и я завлече до края на тротоара, където се облегна на тухлената стена на театър „Шуберт“, забравил за хората, които си пробиваха път покрай тях с извадени билети и които се обърнаха с любопитство при звука на победоносния му смях.

— Бамби! — каза той, останал без дъх, и я целуна силно. — Ох, Нони, мила, какъв страхотен късмет! Ммм — промърмори той и я целуна пак.

— Недей — остро каза тя. Лицето му помръкна, наблюдаваше я. — Ще ни видят.

— О! — той въздъхна с облекчение. — Извинявай, мила, просто ужасно се зарадвах, като те видях — стоеше на разстояние от нея, усмихнат, енергичен, с момчешки вид, а зелените му очи танцуваха от приятна възбуда. — Вечеря довечера? Да? Не приемаме никакво „не“. Хиляди неща имам да ти казвам — костюмите, декорите... — разсеяно прокара ръка през косата си. — Да знаеш само колко пъти исках да ти се обадя, но не бях сигурен дали ще те открия и сега изведнъж излизам от репетиция и те виждам! — Йорк отметна глава назад в радостен смях. — Ех, моят прословут късмет! Ще те взема в седем и половина. Къде?

— Ривър хаус, апартаментът на Бернар Лито — не можеше да се престори, че има уговорен ангажимент.

— Ще съм официално облечен — каза той. — Направи се красива, заради мен, Бамби, мила... — прегърна я още веднъж и изчезна.

— Господин Деланд за госпожица Лито.

Слизам веднага.

В таксито, а сетне и на ъгловата маса в полупразния „Колъни“ Йорк държеше ръката ѝ и говореше ли, говореше — за филма, хората, проблемите, караниците, пресконференциите, интервютата, премиерата...

Това не бе скучно рецитиране на факти, а завладяващ разказ, изпълнен с много анекдоти и смели намеци за пикантни ситуации, в които са попадали различни хора: известни личности и тези от техническия персонал от гардеробиерките до операторите, докато Нони не взе да се превива от смях.

— Кой сценарий бе това? — попита тя. — За Рио или Ривиерата?

— Помниш значи! — засмя се той. — О, няма да повярваш, но нито един от двата. Испанска история с много любов и размахване на шпаги. През целия филм зрителите си мислят, че съм предател, но накрая се оказвам таен агент.

— Мили боже! — изсумтя Нони. — Ох, милият ми той! Надявам се, че ти заплатиха достатъчно добре, за да го направиш да звучи достоверно?

— Колкото за „Отело“ и някои други... — разсеяно отвърна той и ѝ се усмихна лъчезарно. — Все още ли съм ти мил?

— Сега и завинаги — весело рече тя.

За миг той насочи вниманието си към *faisan souvsrof*.

— Благодаря за портрета.

— В добър вид ли го получи? Много се радвам, че ти харесва.

— Ще ти го дам на заем за първата самостоятелна изложба — обеща той.

— Мислиш да го задържиш? — неволно попита Нони.

Йорк се взря в нея.

— Защо да го давам на някого? Снимките са по-скъпи — той изпи виното си, като я гледаше с присвити очи. Един сервитьор чевръсто напълни отново чашата. Нони имаше неприятното чувство,

че Йорк ѝ чете мислите. Знаеше, че тя си мисли, че ще подари портрета на Катрин. Бяха изминали два месеца и тя бе забравила за странните му телепатични способности.

— Дориан Грей, погледнат наопаки — накрая забеляза той. — Ти притежаваш талант. Всеки път, когато го погледна и ги сравня с Йорк Деланд в огледалото, излизам навън — гласът му се сниши, той сякаш говореше на себе си — и се чувствам по-добре — погледна косо към Нони и изведнъж придоби дяволито изражение. — Да го отстъпя на някого? Нищо подобно — заяви той. — Това ми е талисманът, заешката опашчица, късметът ми за цял живот... Е, ще ходим ли на работа?

— На работа? — смутено попита тя, като ехо.

— Опасявах се, че ще реагираш така — той повдигна рамене. — Съжалявам, мила, но такъв е животът ми.

Пристигнаха в момента, когато завесата се вдигаше за второто действие на „Плаца Сюич“. Нони беше очарована и ѝ се искаше Йорк да ѝ бе казал по-рано, че ще ходят на театър — щеше да побърза с вечерята, за да успее да види и първо действие. Но след антракта започна да мисли, че по-добре да бяха дошли направо за трето действие. Излязоха, за да запалят по цигара, и още същия миг го изгуби от погледа си. Тя се провря зад фотографите и хората, които искаха да ги видят как се ръкуват с актьора, и изостави всякаква надежда да разговаря с него. Улови се, че през повечето време погледът ѝ следеше обрънатия му гръб, докато Йорк се усмихваше, произнасяше обичайните любезности, раздаваше автограф след автограф, а хората бяха толкова груби и постоянно я избутваха настрана, въпреки че го бе хванала под ръка, което трябваше да покаже, че тя е с него. Но накрая съвсем я избутаха и едва не я смачкаха.

Ядосана и останала без дъх, Нони се отдръпна, за да изпуши цигарата си на спокойствие, докато гласът на Йорк се разстиляше по дължина на улицата.

— Какво направихте с малката ми женичка? — попита той с драматизъм в гласа. — Никакви автографи, докато не ми я върнете! Нони!

Тълпата леко се раздели, хората се засмяха и се огледаха.

Под алчните погледи на неговите почитатели тя се чувстваше разголена и не на място.

— Тук съм.

Беше ад...

Те се изнизиха, когато залата гръмна от овации след спускането на последните завеси. Един от разпоредителите им проправяше път. Излязоха навън сред тълпата от хора и взеха такси с въздишка на облекчение.

Отидоха да гледат „Копя“ заради Джо Е. Люис.

Почти нищо не видяха от спектакъла, защото постоянно искаха от Йорк автографи.

Беше ад...

Танцуваха три пъти в „Американа“, заобиколени от любопитни очи.

— Да не сме танцьорите Астер или нещо такова?

Зелените му очи радостно блестяха и той умишлено я подразни:

— Не, ние сме Йорк Деланд и неговото „ново стимулче“. Утре името ти ще бъде във вестниците, мила. Нали виждаш какво става?

— Винаги ли е така?

— Да. Когато не е, агентът ми започва да се безпокои.

— Харесва ли ти?

Известно време Йорк не отговори.

— Като цяло, да! Аз съм актьор, Нони. Във всяко изкуство се крие доза екхибиционизъм. Ти се показваш чрез платното, а аз съм на сцената и се преструвам, че съм някой друг. Единствената разлика е, че присъствам на аплаузите докато ти не!

— Харесва ти да бъдеш известен — кимна тя.

— Да.

— Това е оскърбително — каза тя натъжена. — Прав си, че рисувам, за да бъда аплодирана, но се показва творбата ми, не самата аз.

— Творбата на актьора е самият актьор.

— Да — съгласи се тя, — когато си сам, но насоченият прожектор осветява и тези, които са с теб, а това не ми харесва. Не обичам тази светлина, очите, които казват: „Коя е тя?“, „Какво намира в нея?“

Йорк сви устни.

— Хайде да вървим, Бамби!

Влязоха в „При Кларк“ за хамбургер и кафе, но там бе дори по-зле, защото, не само че го познаха, но почти моментално бе обграден от хора: Ферер, Бейкол, семейство Устинови, Албърт Фини, Пол Скофийлд и Катрин Остенд.

— Това е Нони, съквартирантка на Джилиън — представи я Йорк, като придърпа още два стола към масата и я настани до Катрин. Седна от лявата ѝ страна и веднага поведе разговор с Албърт Фини, оставяйки Нони да се оправя сама. Един поглед ѝ бе достатъчен, за да разбере, че той предусещаше, че между двете любовници, които седят една до друга и са принудени да завържат разговор, ще избухне нещо със силата на Везувий.

Беше ли Катрин au courant^[6]?

Госпожица Остенд направи няколко учтиви забележки, очевидно насочени към детето, което Йорк покровителстваше в името на роднинските връзки. Нони отвори широко очи и направи няколко изпълнени със страхопочитание комплимент за таланта на госпожица Остенд и ето, вече станаха приятелки.

Когато Йорк се обърна към тях, Катрин сърдечно настояваше Нони да дойде на репетициите в неделя след обяд.

— Никакви външни лица! — твърдо каза той. — Знаеш това по-добре, Катрин!

— О, но Нони не е външно лице — умоляваше Катрин, — а и толкова интересно ще бъде за нея да види репетиция на истинска пиеса!

Нони погледна Йорк угоднически, като нетърпеливо дете, което вече предусеща съгласието на настойника си, но вместо одобрение в очите му се четеше решителност да не се предава лесно.

— Разкажи ѝ за костюмите си, Катрин — меко предложи той.

— Все още държа на това да са сини — хладно изрече тя. — Дездемона винаги носи синьо.

— Но розовото по-подхожда на кожата ти — промърмори той все така меко. — Попитай Нони. Тя е художничка, Катрин. Тя нарисова портрета.

— Вие? — очите на Катрин леко се присвиха.

— Да — простичко отвърна Нони. — Надявам се, че ви харесва.

— О, разбира се. Много е хубав — рече Катрин с безразличие.

— Не може да се сравнява с вашия в апартамента на Йорк — промърмори тъжно Нони, — но той ми даде идеята да нарисувам Йорк. Мислех си, че ако е достатъчно добър, може да ви го даде в замяна.

Очите на Катрин се разшириха:

— О, разбирам. Ужасно мило, от ваша страна, Нони! Не е ли сладко дете, Йорк? Разбира се, че е достатъчно добър за размяна. Много бих искала да го имам. Скъпа моя — добави тя патетично, — трябва да учиш и да работиш упорито. От теб ще стане наистина голям художник. Ще се гордея с твоя портрет на Йорк.

— Ето, виждаш ли? — Нони триумфиращо се обърна към Йорк. — Катрин не намира нищо лошо в това, че съм художник аматьор.

За миг си помисли, че бе отишла твърде далече. Йорк бе готов всеки момент да избухне в ярост. Стиснал силно масата, той пронизваше Нони с поглед.

— Само през трупа ми — промърмори той. — Проклетата да си, проклетата да си!

— Не сме на яхтата. Мога да си отида и сама — напомни му тя. — Помни това, предупредих те!

Катрин разговаряше с друг и не чу последните им думи.

— ... а Йорк настоява да отрепетираме пиесата по някакъв много странен начин, а и всички тези невероятни цветове, но щом си художничка, Нони, кажи му, че розовото е абсурден цвят в случая. Ще ми се смеят на сцената.

Йорк силно сбърчи вежди.

— Не търси съюзник в лицето на Нони — рязко рече той. — Тя е тази, която предложи розовия цвят за теб, Катрин.

— Ти?

— Да — простодушно се извини Нони. — Нарисувах цяла серия костюми един ден, когато Йорк ме взе на разходка в морето — тя усети как той се стегна зад нея, но сега бе твърде ядосана, за да се съобразява с това. Искаше да го накара да избухне, да го смути и накаже! — Той ги хареса и реши да ги предложи на професионалните дизайнери, но наистина твоят цвят е розовото. Пък и по дяволите традициите! Катрин Остенд прави това, което намира за добре. Защо да не се открояваш с блясък и да изглеждаш съблазнителна, вместо да си обикновената безцветна празноглавка от пиесата.

— О, да... да, разбирам какво имаш предвид — замислено отвърна Катрин, заинтригувана от предложението. — Значи затова робата, която обличам в края на представлението, е тъмночервена на цвят.

— Разбира се — промълви Нони подкупващо. — Тогава вече Дездемона е жена и какво друго, освен дрехите може да допълни ролята?

— О, абсолютно си права — увери я Катрин. — Да, сега разбирам как си пасват нещата. Ах, ти, малка умнице!

— Тя е вещица — отбеляза Йорк и невероятно как, вече бе възвърнал спокойния си вид. — Сега ще престанеш да спориш за костюмите, нали, Катрин?

— Е, да. Чудя се — замислено добави тя — дали да не си сложа обеци, не нещо прекалено тежко, просто малки диамантчета, прилепени на ухото? Ах, тръгвате ли вече, скъпи мои? Беше ми много приятно да се запозная с теб — тя премига с очи към Йорк. — Ще се видим пак някога, а с теб, Йорк, малко по-късно, нали?

Йорк я погледна равнодушно, без да промени изражението на лицето си.

— На репетицията, скъпа — съгласи се той. — В единадесет преди обяд и за бога, не закъснявай!

Очите на Катрин се изпълниха с мъка. Нони почти я съжали. Очевидно търканията помежду им все още не бяха изгладени.

В таксито Йорк каза:

— Трябва да ти благодаря, Бамби! Ти оправи един от най-големите проблеми.

— Не го направих нарочно.

— Зная — той топло постави ръка върху нейните и се засмя. — Аз бях непослушен. Как ме контролираше само за мое собствено добро, мила! — той рязко се отдръпна от нея. — По дяволите, дори минутка не ме оставиха да поговоря с теб. Измори ли се? Искаш ли да намерим някой денонощен павилион за кафе?

— Мога да направя кафе вкъщи...

Мути беше по халат, а на брадичката си беше залепила малко парче лейкопласт.

— Какво правиш?

— Кафе за млечния брат на Джилиън. Нали ги знаеш актьорите — никога не спят.

— И винаги са гладни — Мути погледна в хладилника. — Има студено пиле, шунка, хляб за сандвичи, малко кейк.

Нони се засмя.

— Говориш като Хеда.

— И туршия, туршия с копър.

— Знаеш, че не я обичам, Мути.

— Ще я заобичаш — увери я майка ѝ с усмивка и отиде да си легне, а дългата ѝ посребрена плитка весело се люлееше на гърба ѝ.

Нони остана умълчана в кухнята, чудеше се да плаче ли, или да се смее. Туршия с копър!

— Как е трето действие?

— Отлично, благодаря.

Зелените му очи потъмняха.

— С „хепи енд“ ли завърши?

— Определено, да — увери го тя усмихната, — но с неочаквана развръзка.

С чашката кафе в ръка той стана да се разходи из стаята, като разглеждаше картините и украшенията.

— Кой свири на пианото?

— Татко, а майка пее.

— Съвършено семейство! — той се спря пред един малък постел. — Ти си я рисувала. Това е майка ти, нали?

Тя мълчаливо кимна, а той се обърна отново, за да разгледа картината по-добре.

— Приличате си — промълви той. — Има ли някоя на баща ти?

— Мути я държи в спалнята. Татко настоя тази да я закачим във всекидневната, а Мути я постави в най-тъмния ъгъл.

— Естествено — Йорк се усмихна. — Мъжът си избира жена, която да може да показва пред хората, за да се гордее с нея, и иска всички да видят колко е хубава, а жената иска да запази мъжа за себе си, от страх да не би някой да ѝ го отнеме!

— Този мъж — неспокойно каза Йорк, — господин Трето действие... Нони, сигурна ли си, че той е това, което желаете?

Наистина ли е в състояние да ти даде всичко? Защото ти заслужаваш най-доброто, мила!

„Синът на Йорк.“

— Наистина ще ми даде всичко, което желая — твърдо отговори, тя.

— Никога не съм те питал — продължи той след малко, седнал до нея, като си сипваше още кафе, — но какво желаяш, Бамби?

— Дом, в който да живея — веднага отвърна тя.

Той кимна.

— Писнало ти е от пътувания, нали?

— Да! Сега искам да си имам постоянен дом, деца и сигурност, приятели и двуседмични почивки на море всяка година.

— Малко скучно, като се има предвид произхода ти. Колко от членовете на „Асоциация на родителите“ в Скарעדвил говорят гръцки?

— Като се има предвид произхода ми, аз обожавам скуката, а освен гръцки говоря английски или си забравил?

— Виждаш ли често Хенри?

— Не по-често, отколкото е нужно. Той е разбрал за нас.

Йорк се извъртя с цялото си тяло към нея, а очите му мяхаха мълнии.

— Разбрал? Но как? — промълви на един дъх.

— Почистих много внимателно — сухо отговори тя. — Останала е една от рисунките, които ти бях направила, паднала между стената и леглото. Хенри я намерил. Cest tout.^[7]

— Подписът ти го е нямало на нея, нали?

— Той познава стила ми. Не е глупав.

Йорк остави чашата кафе с трясък и си наля още бренди.

— Разкажи ми.

— Приятелят ти знаеше, че си използвал яхтата и че тя не може да бъде управлявана само от един човек — Нони повдигна рамене. — С твоята репутация екипажът можел да бъде само жена според него, а и после е разпитвал по целия бряг на залива и са му казали, че в яхтата са били мъж и жена, която говорела чужди езици. Това нищо не му подсказало, но когато намерил рисунката, разбрал всичко.

— Как е възможно да имаме толкова лош късмет! — изстена Йорк, седнал до нея. — И как точно той е разбрал! — отпи голяма глътка от брендите. — Добре, кажи ми подробностите — тя седеше,

без да продума, но той бе настоятелен. — Цялата истина, Нони. Както би казал баща ти, нуждая се от всички факти, за да построя защитата си.

— Хенри няма да каже нищо. Той ти е приятел.

— Да, той и Джилиън в продължение на години бяха за мен всичко — разсеяно се съгласи Йорк, изпи си брендите и си наля още, — но това няма да го спре да разпали най-големия скандал на годината.

— О, не мисля така.

— А защо не!

— Няма ли да изглежда като пълен глупак, ако се разбере, че настойчиво е преследвал любимката на посолството и че я е спечелил в крайна сметка най-големият му приятел? — Нони спокойно отпи от брендите. — Обещах му да не казвам нито дума — тихо добави тя.

Йорк се взря в лицето ѝ и внезапно избухна в смях.

— Ох, Нони! Милата ми Нони! — задъхваше се той, стана и започна да се разхожда из стаята. — Ах, ти, умната ми малка вещица! — опря глава в лавицата над камината, а раменете му се тресяха от смях. — Господи, какво ли не бих дал, за да видя лицето на Хенри, когато си му казвала това.

— Беше жестоко от моя страна — спокойно каза тя и Йорк изведнъж спря да се смее. — Ще ти го върне съвсем скоро.

С рязко движение той отиде, при нея и силно я сграби през раменете.

— Нони, ти не си... той не е...

— Дали не съм спала с него? — попита спокойно тя. — Е, той ми го предложи, но аз му напомних, че ако това, което си мисли за нас двамата, е вярно, ще получи единствено остатъците, които ти си оставил — тя непринудено вдигна рамене. — Изглежда, това не му хареса особено.

— Обзалагам се, че е така — промърмори Йорк и изведнъж нададе радостен вик, като я притискаше към себе си и се кискаше в паузите между целувките. — Ох, Бамби — въздъхна накрая той, седна отново на кушетката, придърпа Нони към себе си и облегна главата ѝ на рамото си — ти си радостта на живота ми. Трябваше да очаквам, че ще го оплетеш в мрежата си.

— Действително — пророчески каза тя. — Ако Деланд бъде разкъсан, може ли Девиниш да не го последва? Знаеш ли, че вече е четири и половина сутринта? Как ще издържиш днес на репетицията?

— Да, трябва да си тръгвам, но все още има толкова неща да ти казвам — оплака се той. — Кога се връщаш във Вашингтон? Не може ли да вечеряме заедно утре, всъщност, днес?

Нони погледна настоятелното му изражение и разбра, че повече не можеше да издържи.

— Съжалявам, но не мога. Още не съм се видяла с родителите си, а имам и други ангажименти и планове.

— Да, разбира се — каза той след миг и се изправи. — Страхотен късмет беше да те видя днес, Нони, мила!

— Аз също се зарадвах — отвърна тя. — Доволен ли си от репетициите, Йорк? Оформя ли се вече като спектакъл?

Той кимна.

— Ще бъде нещо наелектризиращо — чу се спокойният му глас. — Ще дойдеш ли на премиерата?

— Не бих я пропуснала! — увери го тя с усмивка вече на вратата на апартамента.

Той повика асансьора.

— Благодаря ти за вечерта, лека нощ, мила!

Йорк бързо се върна при нея.

— Повтори — изкомандва той с нисък глас, като я държеше плътно до себе си.

— Мили — прошепна тя, обви ръце около врата му и подаде устните си. О, това бе вкусът на дома, пълно и цялостно усещане, но то само допълваше нейната същност, както, да предположим, тя би могла да допълва неговата. На Нони някак нещо не ѝ достигаше, дори след тази хубава вечер. Някъде се чу удар на метал — някой отваряше вратата на асансьора. Нони се отдръпна от прегръдката му и пристъпи назад усмихната:

— Auf wiederseh^[8]!

Вашингтон бе студен и неприветлив, всичко изглеждаше безрадостно и това тягостно настроение сякаш растеше с всеки изминал ден. Сър Робърт прие оставката на Нони с голяма неохота, а

лейди Мойра сериозно се ядоса на краткото заявление, което така бе смутило обожавания ѝ съпруг. Джилиън беше в отпуската и Нони реши да си тръгне преди нейното завръщане, а Хеда и Анис бяха неутешими.

— Но защо точно ти?

— Ами да, а другите ти петдесет и трима братовчеди? Сигурно поне един от тях може да се грижи за старата ти леля Маргрет.

За секунди Нони си помисли за най-младата сестра на баща си: апетитен бюст, талия, с обиколка двадесет и два инча, дрехи от „Симонета“ и най-нови прически на естествено кестенявата ѝ коса.

— Тя иска да отида аз, защото ме чувства по-близка — намери извинение Нони, — а нали знаете колко е неразумно да се противопоставяме на старите хора.

— Направо отвратителна работа, какъвто е и животът ни — тихо каза Анис с някаква необичайна разпаленост в гласа си. Хеда повече мълчеше. Стаята ѝ бе срещу тази на Нони — сутринта я бе чула като повръщаше.

Нони копнееше да се махне. Въпреки че бе затънала в свои проблеми, тя усещаше, че над главите им се задават буреносни облаци. Анис се шляеше всяка вечер из града с Оливър Невинс и отказваше да разговаря с Жервас дори по телефона. „Нямам какво да му кажа. Ти му го кажи, Нони!“ Джордж също бе изчезнал. „В отпуската е.“ Хеда беше напрегната и мълчалива, слухтеше на телефона и всяка вечер ревностно проверяваше пощата. Неспокойното напрежение тегнеше навсякъде, дори в посолството, където сър Робърт бе умислен и мрачен.

Вестниците не писаха нищо за шведското посолство, а Оливър, изглежда, все по-малко идваше в офиса, за да може Нони тайно да го попита: „Какво стана?“ Нито „Форбс“, нито „Уол Стрийт Джърнъл“ споменаха нещо за „Ронсез и Пимента“. Един банков служител донесе червей плик, запечатан с восък, на който имаше печат от пръстена на дядо ѝ. Нони подписа офертата, легализира я при Анис и я запечата отново с техен восък, като използва палеца си вместо печат.

Лондонските вестници продължаваха да шумят около смъртта на Зое Патрос, а Алън Тревелиън се готвеше да излиза в отпуската.

— Мислиш ли, че Джил ни помогна?

Той тържествено кимна с глава.

— Подробности не зная, но неофициално чух, че нейната информация е била най-ценна, а нас са ни похвалили пред сър Робърт за помощта ни.

— Ако е възможно, ще кажеш ли на Джилиън? Ще се зарадва да разбере, че е направила нещо за Зое.

— Да, ще ѝ кажа. Ох, скъпа Нони — първият секретар въздъхна дълбоко. — Наистина не ми се иска да ни напуснеш. Такава сплотена групичка си бяхме през последните три години и сега всички тези проблеми — той въздъхна отново. — Все повтарят, че са на финала, че скоро щели да се сдобият с последните доказателства, но засега нищо, а и се страхувам от това някой непознат да заеме мястото ти.

— Ще ми липсва работата тук — отвърна тя, — но ако наистина са толкова близо до успеха, сигурно всичко ще приключи след няколко дни.

Но не би. Положението се влошаваше и повече не можеше да се запази в тайна от пресата. Съществувахе шпионски кръг и сведенията на Кристин Кийлър бяха аматьорски в сравнение с информацията, която постъпваше регулярно и бе предназначена за посолството. До края на седмицата посланиците се връщаха по средата на отпуските си от различни краища на света, за всеки случай, ако техните посолства ги сполети същото. Бе дошло времето, когато за смъртта на Зое трябваше да се заговори открито, тъй като тя беше част от веригата. Интерпол бе разкрил подобни операции в Стокхолм, Мадрид, Бон и Рим: момичета, работещи в чуждо посолство и живеещи в един апартамент със „семейна“ двойка или с една /понякога две/ секретарка или служителка от други посолства. Винаги съществуваха покровители от правителството, въпреки че по обясними причини никога не се разбра кои са те.

Вашингтон тръпнеше в очакване след сривовете в дипломатическите кръгове. Посолството бе разклатено из основи. Една служителка изпадна в истерия след изчезването на папка /по-късно намерена на буквата „б“ вместо на „п“/, а две от телефонистките напуснаха с думите: „Съпругът ми не иска да се забърквам в това.“

Все пак тяхното посолство бе едно от незасегнатите, но сър Робърт слабееше с всеки изминал ден. Времето внезапно се подобри и настъпи истинска жега като в турска баня, а Нони вече бе изпратила всичките си летни дрехи в Ню Йорк и затова си позволи лукса да се

напие. Всичко се бе провалило и тя имаше усещането, че всичко бе започнало от нея, че по някакъв начин затрудненото ѝ положение бе дало началото на верижна реакция, която всеки миг щеше да повлече със себе си всичките ѝ приятели.

Жервас ѝ телефонира.

— Напускам Вашингтон по работа. Ще вечеряш ли с мен някъде по твой избор?

— „Джорджтаун Ин“. Близко е до вкъщи, нали казаха, че ще вали.

— Биен. В седем часа, ако обичаш.

Беше сериозен, с изопнато лице и веднага щом като сервитьорът постави напитките пред тях, той каза:

— Alors^[9], следиш ли постоянно какво излиза във вестниците, а?

— До известна степен — съгласи се тя, — но не знаех дали това съответства на плановете ви с дядо.

— Ние считаме, а и дядо ти ме помоли да ти предам, че трябва да ми кажеш всичко, което знаеш — той рязко кимна. — Да, говорих с него днес — леко се усмихна. — Добре е и те поздравява. Интерпол се съгласи, че може би така ще е по-лесно, защото вече съм запознат с някои твои лични неща, за които ти не би искала да говориш пред следователя.

— Интерпол? — потрепери тя.

— Дядо ти е разговарял с тях и са му казали, че дискретността е безполезна вече, Нони — тихо каза той. — Ти ни даде изключително важна информация за Зое Патрос. Те си седят с ръце в джобовете и се надяват, че си видяла нещо, без да си разбрала какво е то, или че вероятно някой ще си спомни още нещо — има сдружение.

— Но ти знаеш за синдиката, за комисионите на Оливър и за изтичането на информация от посолствата през последните месеци. Не зная какво друго може да има — безпомощно отговори Нони.

— Ние също — съгласи се той, — но считаме, че не може да не съществува нещо и, както Едуард казва — дукът се усмихна, — „Тя има висок коефициент на интелигентност, който може да бъде използван.“

— Никога няма да забравя случилото се — тя въздъхна печално.

— Не, но вероятно точно това можем да използваме сега — Жервас се усмихна. — Започни от самото начало, Нони — всичко,

което ти е направило впечатление, което е станало или е казано през тези последни месеци.

— Ами мисля, че всичко започна от теб — каза тя след миг. — Беше много любопитен за „Фамекс“, винаги бе готов да дойдеш за вечеря или да мързелуваш с нас в градината, а когато разбрах за Анис, наложи се да проверя.

— Да, това не влизаше в плановете — съгласи се той. — Въпреки че бе като дар божи. Продължавай, ако обичаш.

Разговаряха през цялата вечер, минаваха бавно от ястие на ястие и сервитьорът се притесни от страх, че бакшишът му няма да бъде голям, и когато пак надвисна над масата, Жервас го погледна и рече:

— Когато сме готови, ще ви повикам.

— Да, сър.

Когато Нони бе привършила с хронологията от писма, телефонни разговори, събития и своите лични изводи, Жервас ясно попита:

— Казваш, че си мислила. Защо промени решението си?

— Защото Бетелхайм никога не бе чувал за „Ронсез и Пимента“ — бавно отвърна тя. — Учуди ме фактът, че всички комисии и на Оливър са от Европа. Бетелхайм щеше да предположи, че ги имам от дядо или от чичо Макс, но той не е толкова близък с тях, че да ги пита лично. Не зная — безпомощно каза тя, — просто реших, че трябва да попитам дядо, и между неговата реакция и писмото на чичо Едуард си мислех, че трябва да им съобщя, а това доведе нещата дотам да ми наредят: „Кажете на Жервас.“

Няколко пъти повтори всички подробности, но накрая Жервас изглеждаше обезкуражен.

— Не помогна ли? — и когато в отговор той поклати глава, Нони попита: — Можеш ли да кажеш какво търсиш? Не мога да ти помогна, без да зная за какво става дума.

— Търсим начина, по който информацията се предава. Не е по познатите на нас канали. Не е по пощата, по телефона, или по кабел, не е чрез пратеници или късовълново радио.

— Някой служител от въздушните линии? Или някой от трансатлантически кораб?

Жервас поклати глава.

— Забравяш фактора време. Такава информация идва по въздуха. Наложено е абсолютно наблюдение — постоянни посетители, освен

пощальоните и хората, които разнасят сутрин млякото, няма... Всичко бе обърнато нагоре с краката, но информацията продължава да пристига.

— Дипломатическата поща — въздъхна тя с фатализъм.

— Да, но как? Vois tu^[10], Нони, през последните два месеца в няколко посолства, освен вашето, се спазваше абсолютна сигурност. Целият персонал бе проверен, както ти и Анис, но бе извършен още един сполучлив удар: египетски памук и две малки, но стабилни американски компании. Това ни наведе на съмнението, че някои съпруги, близки приятелки, на масата за бридж са си разменили клюки, които по-късно стигат до ушите на съпрузите им и те информират борсата за памук. Въпросът е как въобще първоначалната информация е достигнала до Америка.

— Оливър? — попита тя накрая.

— Изглежда, е замесен, като се има предвид комисионите, които ти е дал, но дали самият той знае какво върши, или е оръдие в нечии ръце? Любопитно е, че проверката на брокерските му доклади не показва наличието на спекулации в никое от тези книжа, а лично аз го чух да ти се хвали, че е купил „Фамекс“.

— Сигурно има друга банкова сметка, под чуждо име — промърмори тя, — и вероятно е някъде в чужбина, защото тук ще бъде разкрит по социалноосигурителния номер.

— Да, но лесно може да се сдобие с нов номер за новото име, Нони — отбеляза Жервас, — и след като докаже, че е платил данъците си, никой няма да разбере нищо.

— Ще бъде повече от достатъчно, ако има текуща сметка в нашата банка — мрачно отбеляза Нони.

— Но няма — Жервас се засмя. — Дядо ти е „разменил“ по някоя дума с всяка швейцарска банка, а и ливанска, за всеки случай, но никъде няма името Оливър Невинс. Нито съществува някаква банкова сметка от Америка със сравнително скорошна дата, а и от гледна точка на банковите манипулации. Интерпол работи с всички банки.

Тя се намръщи.

— Колко странно? Почти е невъзможно да се скрият пари в наши дни. Има ли вероятност той да е част от група като моята, Жервас, където всички фондове са в движение или се държат в някоя друга банкова сметка?

— Да, но остава проблемът с данъците.

— Не съвсем — тя се замисли. — Ако всичко е законно, приходите редовно ще се разпределят, което ще му служи за справка, дали данните на брокера на синдиката се различават от неговите. После всичко ще минава през банковата му сметка. Като ги отчита като приходи от туристическата агенция, ще плаща данъци върху всички фалшиви пари, които според данъчните закони ще намалеят в зависимост от това, какво ще декларира като „разходи“ и какво като „фонд“ работна заплата за себе си.

— Да, разбира се. Източникът може да пресъхне, а е възможно той въобще да няма представа, че спекулациите му се следят, и може би просто ти прави услуга, като повтаря имената — тихо предположи Жервас.

— Добре — решително рече Нони, — нека се опитаме да разберем. Дай ми две комисиони, Жервас. Едната ще я дам на Оливър, а за другата той не трябва да знае. Ако ми се отплати за комисионата, като ми даде втората, ще разбере откъде я е взел.

Жервас дълго не каза нищо, забил невиждащ поглед в чашата кафе, а тя меко продължи:

— Няма друг начин, а и нея това няма да я разстрои кой знае колко, защото тя обича теб — Нони тъжно се усмихна. — Мрази ме до смърт за това, че вечерям с теб и разговаряме по телефона — винаги го разбира, нали говорим на френски?

— Но защо не иска да ме види и изслуша? — промълви той. — Не разбирам това, Нони. Какво може да съм сторил? Да не би да съм отишъл твърде далеч? Все пак всичко вървеше толкова естествено и аз я помолих да се омъжи за мене. Не може да си е помислила, че не гледам гя нея сериозно?! Отначало се бавеше с решението си, настояваше да се опознаем по-добре, да сме сигурни, че не става дума за моментно увлечение, за което ще съжаляваме после. За себе си зная, че това не е така. Анис е жената, която съм търсил — продължи той, сякаш говореше на себе си, — но, разбира се, съгласен съм, че й трябва време да размисли. Бях напълно уверен, че всичко е уредено, че просто й е нужно да свикне с мисълта за новия живот в новата страна. Тя ме харесва достатъчно, за да бъде неискрена да прекарва целия уикенд с мене, но когато я попитам за решението й, отговорът е „не“! Без

никакви обяснения, просто едно „не“ и пълно скъсване. Не мога да го разбера.

— Аз също, но това не би повлияло на създалата се ситуация. Дай ми комисионите, Жервас. Обещавам ти, че няма да ги използвам лично.

— Можеш, ако желаеш — той с усилие се върна към действителността. — Твоята „Ронда Майнс“ е по-добра, отколкото си мислиш. Дай му я и ако в замяна ти предлага „Харнинген Актиболагет“, веднага ми се обади. Ще бъда в „Карлайл“, Ню Йорк.

— Добре. Надявам се, че я няма, Жервас.

— Аз също — мрачно каза той и накрая извика сервитьора. Нони си допи последната глътка от „Чери Хееринг“, докато той прегледа сметката, остави няколко банкноти на подноса и подаде две сгънати на сервитьора. — Вечерята бе скучна за вас. Дано това бъде компенсация.

— Да, сър.

Те тръгнаха с колата, потънали в мълчание. Когато спряха пред вратата, Жервас приятелски постави ръка върху нейните.

— *Rauvge mignonne*^[11], и двамата сме го закъсали, нали? — той въздъхна. — Дори и да не бях събудил подозрение у теб с „Фамекс“, тази твоя оставка, точно в разгара на подобна криза, ме кара да се замисля, *chere*^[12]. *Je me demande*^[13] защо не напуснеш след месец? И тъй като съм ставал два пъти баща, забелязах прекрасната избистреност на кожата и очите ти — той приглушено се засмя при изпълнения ѝ с ужас поглед и леко я целуна по ръката. — *Alors*^[14] да се надяваме, че и за двамата крайт ще е щастлив, а в случай че ти доскучае в Рим или просто се нуждаеш от по-уединено място, винаги си добре дошла в Шоази ле Рой, където е родния ми дом, близо до Божанси. Само трябва да ми се обадиш. *Tu comprends?*^[15]

— Да — каза тя след миг. — Много мило, от твоя страна, Жервас. Бих искала да видя Шоази ле Рой. Чичо Едуард казва, че е очарователен град, но за мен щастливият завършек вече настъпи. Само... чака да излезе.

[1] мила — Б.пр. ↑

[2] сърце мое — Б.пр. ↑

[3] Ах, носталгията! — Б.пр. ↑

[4] ти не си ми дъщеря. — Б.пр. ↑

- [5] Много добре. — Б.пр. ↑
- [6] в течение — Б.пр. ↑
- [7] Това е. — Б.пр. ↑
- [8] Довиждане! — Б.пр. ↑
- [9] Тогава — Б.пр. ↑
- [10] Виждаш ли — Б.пр. ↑
- [11] Мъничката ми — Б.пр. ↑
- [12] скъпа — Б.пр. ↑
- [13] Питам се — Б.пр. ↑
- [14] Тогава — Б.пр. ↑
- [15] Разбра ли? — Б.пр. ↑

ГЛАВА XI

Тя преглеждаше пощата с треперещи ръце, когато пристигнаха Анис и Оливър.

— Ела да прием по едно преди лягане тази вечер — учтиво, но някак служебно предложи Анис.

— Възнамерявах да пийна малко сок „Кламато“ — отговори Нони. — Как си, Оливър? Имаш ли комисиони за мен?

— Ти какво имаш за мен? — попита той на свой ред със смях.

— „Ронда Майнс“ — без да се замисля, каза тя. — Не зная диаманти ли са или злато, но и в двата случая звучи добре, нали? Бетелхайм ми ги препоръча и аз закупих двеста акции за нас, но още не са започнали да се покачват. Все още можеш да се включиш на дванадесет или тринадесет пункта.

— Благодаря — той си го записа в бележника. — А какво ще правиш със синдиката, Нони?

— Ще го увековеча, преди да замина — тя повдигна рамене. — Ако имаш комисиона, давай я на Анис. Могат да се справят и без мене.

— Опасявам се, че със синдиката е свършено — със съжаление рече Анис. — Всички знаем по нещичко за растежа на капитала, но никоя от нас не може да играе на борсата.

— Не бъди толкова плаха! Ще се опитам да ти намеря нещо, на което ще се упражниш, преди Нони да замине — обеща Оливър.

Той спази обещанието си няколко дни по-късно, макар че Нони научи за това случайно. Акциите на „Ронда Майнс“ бързо се покачваха: бяха на шестнадесет, а в момента вече стигнаха двадесет. Бетелхайм се бе върнал от почивка и съобщи на Нони по телефона:

— Очакваме да стигне тридесет, преди да спре.

— Продавай на двадесет и девет или изчакай пазара следващия петък — което стане по-бързо — и задръж приходите, докато не ти дам бележка за разпределянето.

— Разделяте ли се? Онзи ден забелязах, че госпожа Бенедикт купува от личната си сметка, а нали винаги вие сте ги правили тези

неща?...

— Да, заминавам за Рим за известно време и ги оставям сами да се оправят и да видят какво са научили — Нони стисна слушалката и затвори очи. — Какво е намерила „Харнинген Актиболагет“?

— Петстотин акции на шести пункт — потвърди той. — Много навременно включване, което ме учуди, защото нито госпожица Морисън, нито госпожица Конради купиха. Госпожица Бенедикт ли ще оглави групата?

— Разбира се — доволно отговори тя.

Като гледаше лицето на Анис надвесено над стенографирания текст, на Нони ѝ прилоша малко, но рано или късно това трябваше да се изясни. В „Карлайл“ бяха учтиви и се опитаха да помогнат, но напразно. Дук дьо Шеванел бил повикан и спешно напусна Ню Йорк в неизвестна посока, неизвестно за колко време. Въпреки това тя му телефонираше всяка вечер. Трябваше да му остави съобщение.

— Говори госпожица Лито. Предайте му, че Оливър знае за шведската комисиона.

Утешението ѝ, макар и малко, бе, че Хенри го няма. Бе заминал някъде и ако не се върнеше преждевременно, можеше да се предотврати цялата каша. Нони се чудеше дали той не беше с Джилиън на гости на близките им приятели от Горен Мериленд. Ако това е така, тя щеше да е заминала, преди те двамата да са се завърнали. Беше помолила всичко да се запази в тайна.

— Не понасям прощалните обеди или вечери. Не го правете, моля ви!

Стана така, че новината за напускането ѝ излезе извън очертанията на изпълнителния офис, но по това време всички бяха толкова възбудени от скандала с шпионите, че заминаването на Нони не бе от значение.

Но все пак късметът не бе на нейна страна. Хенри се появи в последната сряда, в момент, когато Анис бе излязла и той използва това с такава бързина, за която очевидно дълго време се бе подготвял. Облегна се на вратата, погледът му бе суров.

— Пиленце! — меко рече той. Нони мълчаливо го наблюдаваше, готова на всичко. — Отлиташ надалеч! — презрително продължи той.

— Ако не си готова за подобно изпитание, Бамби, не го прави.

— Прав си — сърдечно се съгласи тя, — а когато пристигна в Рим, да предам ли твоите... поздравя на Барбара? Принсипеса Кортини — добави внимателно, сякаш той можеше да е забравил. Хенри се сепна и побеля като платно.

— Казвала ли съм ти някога, че тя е много близка приятелка на леля Маргрет? — невинно попита Нони. — Дукеса Дегли Сфария, вероятно си срещал леля Маргрет в „При Изабел“.

— Кучка! — приглушено извика той. — Значи искаш да разправиш всичко?

Нони го погледна спокойно.

— Не, ако ти не направиш същото — хладно рече тя. — Не бягам от никого и от нищо, Хенри. Просто съм изморена от Вашингтон след тези три години. Ще живея при леля Маргрет, за да се разсея малко. Ако започнеш да даваш някакви други обяснения на моето заминаване, значи си... търсиш белята.

Той се облегна назад на вратата, сякаш да намери опора, а лицето му бе почервеняло от ярост...

— Добре — процеди той през зъби, — разбирам, когато съм победен. Сега ще си държа устата затворена, но някой ден, съвсем скоро... — гласът му потрепери от напрежение, — съвсем скоро, някой ден, ще ви го върна и на двамата.

Тя не се престори, че не го е разбрала.

— Йорк ще трябва да се погрижи сам за себе си — тя повдигна рамене. — Но, както виждаш, Хенри, притежавам силна защита, която не можеш да пробиеш. Съжалявам, че не мога да се разделя с теб приятелски.

— Приятели? Да не си се побъркала? — той рязко отвори вратата, като едва не събори Анис, когато профуча край нея в коридора.

Анис погледна изумено след него, после се обърна към Нони.

— Не напускаш заради Хенри, нали? — направо попита тя. — Сър Робърт би разбрал, Нони. Ако не искаш да му кажеш, че ти прави живота ад — устните й се свиха с неочаквана твърдост, — уверявам те, че аз мога да го направя.

— Не, причината е тази, която ви казах. Няма нищо общо с Хенри — уморено отвърна Нони. — Ох, Анис, не губи вярата си в

мъжете. Има много добри и само неколцина като Хенри.

— Не зная какво имаш предвид, като казваш: „Не губи вяра!“ Възпитана съм да мисля, че мъжете са господари на живота.

Нони я погледна открито.

— И само защото Доналд се оказа, че е пропаднал тип, ти сега си съсипваш живота?

— Откъде предполагаш, че е бил такъв?

— Хенри го е познавал.

Всички цветове се оттеглиха от лицето на Анис.

— Е... сега вече знаеш — промълви тя.

— Зная... какво? — Нони попита предпазливо.

— Че не мога да се омъжа, защото... — Анис спря дъха си, за да не изхлипа — не мога да имам деца.

Това бе шок за Нони. От всички неща тя никога не си бе помислила за това.

— И какво от това? — упорито попита тя. — Пак ти казвам, че не всички мъже са като Доналд или Хенри.

Седмицата измина и бързо, и бавно. На Нони ѝ се струваше, че петък е много далеч. Дните представляваха за нея безкрайни часове на обучение на госпожица Рос-Пилкинтън. Записваше и най-малките подробности, за които се сетеше, с едно копие за Анис, която през последните няколко дни бе наблюдавала съседната къща и съответно бе доста нервна.

— Опасявам се, че има още много неща да ви обяснявам — извини се Нони.

Госпожица Рос-Пилкинтън, над четиридесет, с побеляла синкава коса, големи зъби и с пенсне без рамки, разроши перата си.

— Сигурна съм, че ще се справя, госпожице Лито — каза тя с възможно най-нежния си глас.

— Убедена съм в това, но просто исках да ви улесня. Ще видите, че ще ви се отвори доста работа, ако не успеете да съчетаете едновременно Процедурата и обичайните си задължения.

— О, надявам се да навляза в тях за кратко време — отвърна самодоволно госпожица Рос-Пилкинтън. — Много е приятно да се работи в офиса ви, нали? Има ли много пичове? — изпъкналите ѝ сиви очи заблестяха в очакване, а Нони потръпна вътрешно при тази вулгарност. Госпожица Рос-Пилкинтън очевидно изчиташе всички

статии за кралските величия, и то с такава наслада, и сега се чувстваше „повишена“ в офис, където работеха истински благородници.

— Не съвсем — промърмори Нони.

Лейди Мойра щеше да разкъса заместничката ѝ на парчета, въпреки че засега бе простила на Нони.

— Нони! — познатият английски акцент изригна по телефона като атомна бомба и Нони бързо отдалечи слушалката на известно разстояние от ухото си. — Тази вечер сте на коктейл, ти и Анис, исках да го направя утре, но трябва да бъдем в Кеми Дейвид, а има и обяд след това.

— Да, лейди Мойра, много мило от ваша страна. Ще се радваме да дойдем — като затвори, тя въпросително погледна Анис.

— Да, чух — засмя се тя. — Какво щастие, че не е била родена още, когато Бел е открил телефона, иначе той щеше да има големи неприятности.

Госпожица Рос-Пилкинтън гледаше объркано.

— Опасявам се, че не разбирам съвсем...

— След време ще разберете — каза Нони, която вече не бе зависима от времето. Бедната госпожица Рос-Пилкинтън! Едва ли някога щеше да бъде поканена просто ей така на лека предобедна закуска от семейството на сър Робърт, на обяд в някоя дъждовна събота, когато столът е затворен, или на чай, когато специалните гости на лейди Мойра пристигнат.

В 17.30 звънецът сложи край на работния ден.

— Време е, дами! — сър Робърт изглеждаше по-измамен от всякога, лейди Мойра явно скоро бе имала сблъсък с фризьорката си, от който не бе излязла победител, но въпреки това и двамата бяха широко усмихнати и сърдечно посрещнаха двете момичета.

— Сядайте, сядайте — изкомандва лейди Мойра. — Все още съм на чай, но сър Робърт казва, че е време за... ред.

— Слънцето залезе вече, мила — тихо рече посланикът, застанал до напитките. — Така, какво ще пиете, скъпи мои? Шери, уиски или нещо от моите специалитети?

— Шери — веднага се обади Анис.

— Малко скоч с повече вода — поръча Нони.

Всичко друго бе по-добро от специалитетите на сър Робърт. Нони си помисли, че заради тях лицето му има такъв измъчен вид, а

Анис предположи, че от тях гласът му е станал толкова дрезгав.

Двете момичета учтиво седнаха, извъръщайки глави в ужас от розовата коса на лейди Мойра, и приеха предложените им препечени кифли.

— Глупости, Робърт, идеално върви с ликьор, а ние нямаме нищо друго, освен противните ти пържени картофи.

„Все едно че не съм чула това“ — каза си тъжно Нони, отпи от уискито си и започна да уверява сър Робърт в качествата на Рос-Пилкинтън.

— Искаме да ни помниш, Нони — сър Робърт извади малка кутийка: топазена брошка, украсена със смарагдови орнаменти.

— Вие също да ме помните — отвърна тя, а подаръкът ѝ, макар и без особена стойност, ги зарадва не по-малко: две малки рисунки с молив на лейди Мойра и сър Робърт в рамки рококо. Те не преставаха да им се възхищават дори когато стана време да се разделят с искрена целувка.

— Когато ти доскучае в Рим, върни се при нас — предложи сър Робърт.

— Винаги си добре дошла! — изблея високо лейди Мойра, като протегна ръка. — Довиждане, дете, и успех!

— Ще трябва ти да шофираш. Този път пръстите ми са като счупени — рече Нони, като отиваха към паркинга.

Анис със смях седна зад кормилото на ферарито.

— Какво ще правиш с колата?

— Уили ще дойде да я прибере. Ще му оставя ключовете. Можеш да я използваш, ако желаш. Името ти присъства в застрахователната книжка.

— Толкова си немарлива за кола, която струва осем хиляди долара — отбеляза Анис. — Нищо пари!

— Колата е просто кола. Хората са по-важни, дори ако се наложи да ходиш пеша, за да се срещнеш с тях.

— Сигурно е така, но... доста ходих пеша в Шотландия, когато бях мома.

Последен ден. Стаята на Нони бе оголена, лишена от цялата си същност. Всичките материали за рисуване, картините, книгите, купувани през тези три години, бяха поставени в кашони и изпратени. Чекмеджетата бяха опразнени. Единственото, което бе останало в гардеробите, бяха закачалките за дрехи. Куфарът и пътната чанта лежаха върху другото легло и очакваха последните приготовления. Нони сгъна една банкнота, мушна я в плик и го остави на прислужницата. Щеше да вечеря вкъщи за последен път с Хеда и Анис, а после щеше да вземе последния самолет за Ню Йорк тази вечер, казвайки сбогом на трите години живот тук, с изключение на спомена, който щеше да изплува в края на февруари или началото на март. „И при моя лош късмет, сигурно ще бъде на 29 февруари! Ох, бедното дете!“ — помисли си тя.

В офиса знаеха, че това е der tag^[1]. Спестиха ѝ последните ръкувания, пожелания, сантименталности от страна на обслужващия персонал. Анис много се притесни, че няма адреса на Джилиън.

— Не е на повече от час път оттук и съм сигурна, че би искала да е с нас тази вечер.

За Нони отсъствието на Джил беше единственото успокоение в цялата ситуация. Вероятно Хенри вече ѝ е казал за „Тиана Ту“ и за оставката ѝ, но той не знаеше деня на заминаването ѝ. Ако знаеше, щеше да доведе Джил навреме, за да я изпратят, а Нони чувстваше, че наистина не можеше да понесе подобно нещо.

Госпожица Рос-Пилкинтън вече почти се бе настанила на бюрото на Нони, която, от своя страна, правеше последните преводи, проверяваше документацията си, връзваше една към друга стенографските си тетрадки, за да бъдат съхранени до края на годината, когато щяха да ги изгорят.

Първият секретар си тръгна по обяд, като преди това прегърна Нони и почти се разплака.

— Надявам се, че всичко върви нормално — изстена той, — пък и сър Робърт настоява да не си отлагам отпуската.

— Разбира се. Нуждаеш се от почивка след това изморително лято — успокой го тя. — Не се притеснявай, Алън. Анис ще бъде тук и съм сигурна, че госпожица Рос-Пилкинтън ще ти хареса.

— О, тя е компетентна, но — гласът му потрепери, — ох, Нони, гласът ѝ е ужасен! Най-много да издържи до първия официален прием

— мрачно предсказа той. — Знаеш ли, че официалната ѝ рокля била бежова на зелени райета?

Нони се засмя.

— Ще изглежда като в униформа на посолството.

— Ами да, ето кое ми е неприятно — неочаквано продължи той. — След всичките тези години, през които се гордеехме с теб и Анис и не отстъпвахме на французите и италианците, направо е унизително да станем за смях на цял Вашингтон.

В три часа след обяд сър Робърт и лейди Мойра заминаха за Кеми Дейвид, а един час след това пристигна дипломатическата поща.

— Госпожице Рос-Пилкинтън, бихте ли ми помогнали? — помоли Анис.

Нони умишлено не се включи в работата, докато Анис отвори пощата и извади съдържанието ѝ, като напътстваше госпожица Рос-Пилкинтън, която бе вече известна, това бе неизбежно за голямо нейно нещастие, сред служителите на посолството като госпожица Крокодилова.

— Да, да, разбирам — тя с почит наблюдаваше как Анис разпределя писмата и докладите. — Тези са за пичовете, тези — за превод и за архивата, а... тези закъде са?

— За първия секретар — търпеливо ѝ обясни Анис, когато вратата се отвори. — Здравей, Мери-Ан. Седни за минутка, докато свършим с пощата.

— О, разбира се. Да почакам в приемната?

— Не, просто изчакай някъде, докато обясня на госпожица Рос-Пилкинтън.

— Добре — Мери-Ан остави чантата си върху временното бюро, извади от нея огледало и червило и започна да се оправя, без да проявява никакъв интерес към момичетата и пощата.

— Аз ще взема нещата за Алън — реши да помогне Нони. — Виждате ли писмата, госпожице Рос-Пилкинтън? Тези трите са напълно обикновени, няма нищо секретно в тях. Просто ги оставяте на бюрото на господин Тревелиън. Изпратени са с тази поща, за да се спестят пощенските разходи.

— О, ясно, разбирам...

Тогавя Нони видя всичко.

От празната стая на първия секретар тя забеляза как госпожица Рос-Пилкинтън отвори един доклад и едно листче хартия падна на бюрото. Мери-Ан бързо го взе и го пусна в отворената си чанта, зад нея, върху временното бюро.

В рамките на две минути Мери-Ан бе затворила ръчната си чанта и си бе тръгнала, а дамската ѝ чантичка наперено се люшкеше на рамото ѝ. Кога ли щеше да разбере, че листчето е изчезнало? А и какво трябваше да стори Нони? Беше 16.45 Алън Тревелиън бе излетял със самолет за Каракас, сър Робърт и лейди Мойра вече пристигаха в Кеми Дейвид, а само бог знаеше къде е Жервас.

Тайно, Нони разгледа откраднатото листче — парче от обикновено бележниче, което можеше да се види на всяко бюро и се използваше за случайни записки и бележки. Всички го имаха: пет на седем сантиметра — за бележки, три на четири — за телефонни номера и голям брой отделни страници, на които се чете: „Докато сте извън службата“! Телефонните номера се пазеха обикновено месец, в случай че човек иска да си спомни някое име или дата. Съобщенията и записките се унищожаваша в края на деня и всички такива листчета по офисите се изхвърляха от чистачката в контейнера за смет.

Каква хитра идея! От колко време се правеше това? Сигурно още от преди напускането на Оливър. Дали сам го бе измислил, или е бил принуден? Те по правило запазваха подобни хвърчащи листчета. Тя и Анис обикновено вземаха чист лист от бележник, но в спешни случаи хващаха каквото им попадне подръка — ъгъл на вестник, парче от жълта чертожна хартия или записваха върху бележника, като не забравяха да посочат отгоре за какво се отнася. От другия край пощата идваше в същия вид, но със странни парчета хартия под кламерите и още по-странни допълнителни материали на дъното на пощенската чанта. Веднъж вътре намериха парче кифла, което им подсказа, че пощата е изпратена по чаено време и някой в бързината я бе пуснал. Бяха върнали кифлата, грижливо увита в специална хартия за подаръци и придружена от остроумно петстишие от сър Робърт, на което секретарят от другия край отговори на латински. Посланикът и първият секретар се бяха кискали като момчета, но бяха отказали да го преведат на английски. „Вашата чувствителна душа ще бъде шокирана, Анис, на Нони също, ако го разбере.“

Въпреки това доста неща, които не бяха свързани с дипломатията, отиваха и се връщаха с дипломатическата поща, когато оставаше свободно място: часовникът на сър Робърт за поправка, любимите списания на лейди Мойра и канцеларските ѝ принадлежности с монограм, кутия със сладкиши за Анис от лейди Бенедикт — нещо абсолютно забранено, разбира се, но в този случай бе компромис. Момичетата бяха сортирали документите и изхвърляли странните неща, без въобще да предполагат, че сред тях ще има неща, подобни на това, което Нони видя.

Сега у нея се намиреше едно от тях.

— Анис, искам да се обадя до Ню Йорк. Ще отида в стаята на Альн — тя затвори вратата след себе си.

Под светлината на настолната лампа тя разгледа странното листче под увеличителното стъкло и това, което на пръв поглед изглеждаше драсканици, се оказаха числа и отделни букви. Код, направен чрез намаляване размера на знаците по фотографски път. Ако Нони не знаеше какво има пред себе си, щеше да го помисли за парче скъсана хартия, използвана от някоя секретарка за поправка на печатни грешки.

Изведнъж си спомни: хартията, която бе хвърлила в деня на откриването на летния сезон, същия ден, в който Оливър им бе помогнал при отварянето на пощата, а куриерът изчака Анис да привърши. Но тогава първият секретар заключи вратата на кабинета си, което за Оливър бе достатъчно да го смути, защото, докато той напрегнато търсеше начин да вземе предназначенията за него информация, от притеснение се бе изпуснал пред Нони за комисионата на „Ронсез и Пимента“.

Беше си получил листчето хартия. Нони ясно си го спомняше как се наведе да го вземе от пода до кошчето за боклук. Той никога повече не спомена за тази комисиона, нито Нони — в писмата и разговорите с дядо си, но тя се чудеше дали Оливър си спомняше, че ѝ бе казал за нея. Ако положението наистина бе толкова напечено, колкото изглеждаше, Нони можеше да се обзаложи, че той никога не бе възнамерявал да ѝ каже. Във всички случаи е имало комисиони, които той бе запазвал за себе си, въпреки че всяка една от въпросните три идваше от държава, където бяха забелязани съмнителни финансови

операции. Нони се чудеше как Оливър прави така, че всичко около него да изглежда автентично. Отговорът беше Мери-Ан Смит.

Щом той ѝ се доверяваше в събирането на информацията, значи можеше да ѝ се довери в това тя да го представя във финансовите му операции. Сигурно е била проверена от ФБР или от Министерството на финансите, преди да отидат на делото му, но вероятно все нещо им е убягнало от погледа.

Жервас не беше в „Карлайл“.

— Госпожица Лито! — повтори телефонистката. — Един момент, ако обичате... да, предадено ми е да ви кажа, че той ще се върне тази вечер. Съжалявам, не зная в колко часа, госпожице.

— Ще му кажете ли, че разполагам с информацията, от която се нуждае? — каза Нони. — Очаквам да съм в Ню Йорк към полунощ и веднага ще му се обадя. В противен случай ще съм на... — тя даде телефонния номер на родителите си и затвори натъжена. Зарът срещу Оливър бе хвърлен. Нони единствено се надяваше, че Жервас ще защити Анис, но може би няма да иска, когато прочете писмото от Нони, което сигурно го очакваше в „Карлайл“.

„Скъпи Жервас, Анис казва, че не може да се омъжи. Тя не може да има деца!“

Финалната вечер започна с Хеда, която четеше някакво писмо, пребледняла като восък.

— Джордж е станал професор в Сиракуза — каза тя, а големите ѝ тъмни очи помътняха от болка.

— Казва ли нещо?

— Не е длъжен — мрачно отговори Хеда. — Майка му е жива, не знаехте ли? Тя иска да бъде центърът на гравитацията.

— Сигурно можеш да си намериш работа в Сиракуза!

Хеда поклати глава.

— Не е въпрос за пари, не разбирате ли? Ох, Нони, Анис, мислех, че всичко се е оправило — бе сломена. — Беше ми все едно дали майка му ще живее с нас. Щях да върша цялата работа, приятно ми е и въобще не представлява трудност за мен, знаете, но това не бе достатъчно. Тя го изяжда жив, като онези ужасни малки риби, които изяждат бебетата си. Тя спечели!

Анис обви ръце около тресящите се рамена на Хеда, а Нони потъна в креслото и започна да се бори с чувството за обреченост,

защото тя бе тази, която запозна Хеда с Джордж, без да знае нищо за него, освен това, че е приятен и с остро чувство за хумор. А сега се оказваше, че в дома си имал един нов Калигула от женски пол.

— Въобще нямаше да излезе нищо — каза тя тихо на Хеда. — Щом няма смелостта да каже на мама, че иска да живее самостоятелно, дори и да се наложи двамата да се бъхтите за единия наем, значи той не притежава нужните качества, Хеда, скъпа!

Пълните със сълзи тъмни очи се възряха в Нони, нещастни, но все още с искрица надежда.

— Никога нямаше да можете да направите нещо само с него или за него — продължи спокойно Нони. — И двамата няма да се чувствате добре, защото ти щеше да го направиш президент на „Харвард“ или щеше да му помогнеш да спечели Нобелова награда — тя се засмя, при което Хеда също се усмихна. — Ще си намериш някой друг, мила. Все някъде съществува мъж, който ще те желае повече от всичко на света — твърдо рече тя, — който няма да го е грижа за семейството му, за твоето семейство и дори за децата, освен ако не са твои.

Анис пое рязко въздух, но не каза нищо.

— Така че хайде да пийнем по нещо и да вечеряме — предложи Нони, — а ти помисли върху това и ще видиш, че ще го превъзмогнеш.

Слязоха долу, събраха се около кухненската маса, настроиха се на по-весела вълна и пиха по още един аперитив, а през това време Хеда сложи на масата това, което бе стотвено в чест на Нони — най-любимите ѝ ястия: сиренки, хайвер и студени скариди като начало. При третото питие те вече се смееха на разни случки от последните три години.

Нони осъзна, че само преди четири месеца всичко за нея бе един голям бал. Колко хубави мигове имаха в къщата на уважаваща вдовица Бенедикт! Ако не беше дала воля на либидото си, сега нямаше да се налага да изостави приятелките си, но нямаше друг избор. Гърдите ѝ вече бяха започнали да се втвърдяват, коремът ѝ започваше да личи. Щом като Жервас бе познал, какво оставаше за другите? И като капак на всичко, това щеше да е *сoup de grase*^[2] за Анис.

Нони мислеше да вземе последния самолет, но в десет часа те едва започваха да ядат чудесните фламбирани пържоли и едва в единадесет часа стигнаха до *Crème à Angraïse*.

— Музика, маестро! — каза Нони. — Хайде да разчистим чиниите. „Твърде много са“, както казва госпожица Крокодилова, и да изпием кафето на горния етаж.

Не възнамерявах да подреждат всичко същата вечер:

— Ти занеси напитките и кафето, ние измиваме чиниите и идваме след минута.

Нони се обади от къщи.

— Закъсняхме с вечерята. Ще се прибера утре. Ако се обади Жервас дьо Шеванел, кажете му, че ще му се обадя веднага щом пристигна или може да ми се обади тук, да кажем... до обяд. Ако тръгна сега, съмнявам се, че ще успея да стигна до летището преди...

Така Нони спа за последен път в старата си стая.

Но една нощ бе достатъчна. На следващата сутрин на първите страници на всички вестници се говореше за дипломатическата криза. В новините по радиото и телевизията също.

Пет-шест напълно ясни снимки на Анис: как се усмихва на Оливър на танцовата площадка в една дискотека, как го държи за ръката в момента, когато се навежда над маса за игра на зарове, как вечеря в ресторант с шест други двойки. Мъжете приличаха на мафиоти, а Оливър я бе прегърнал и ѝ се усмихваше интимно. „Шедьовърът“ беше снимката, на която Оливър целуваше Анис за лека нощ пред входа на дома ѝ. Лицето ѝ не се виждаше от неговото, но нямаше съмнение, че това е тя.

Нямаше съмнение и в това, че Оливър Невинс е важна клечка от шпионската мрежа. Вече беше арестуван и в момента „го разпитвах“.

Не по-малка бе сензацията в уводните статии, че Джилиън Морисън е избягала с почитаемия Хенри Девиниш: „Дебютантка се омъжва за сина на английски граф“, „Млечната сестра на Йорк Деланд — омъжена за Любовта си от Детството“, „По-младият син на английски граф избягва със сестрата на актьор“.

9.00 часът: Двама безлични агенти от ФБР и Анис по халат, разтреперана.

— Съжалявам, госпожице Лито, но не можете да останете.

— Няма ли право на юридическо лице?

— Да, ако бе обвинена в нещо — намекнаха те деликатно, — но в момента просто я молим за помощта ѝ.

— Разбирам — Нони изгледа твърдо мъжа. — Бихте ли ѝ предали нещо? Кажете ѝ да каже точната и пълна истина.

— Това е нашето общо желание, госпожице Лито — вратата на всекидневната тихо се затвори под носа ѝ.

9.15 часът: — Тя не е закувала, Нони, няма ли поне това да ѝ позволят?

9.16 часът: — Да, госпожице Лито, какво има този път?

— Не е госпожица Лито. Аз съм госпожица Конради, и мисля, че госпожа Бенедикт не е закувала — заяви Хеда. — След 15 минути ще е готово. Някой от вас иска ли нещо?

— О, хм, ще се радваме, ако ни донесете каничка с кафе. Почти цяла нощ сме на крак.

9.17 часът: — Хотел „Карлайл“, добро утро... дук дьо Шеванел?

— Съжалявам, той си тръгна... О, госпожице Лито! Не, не остави никакво съобщение.

9.30 часът: „Трябва да слеза долу и да помогна на Хеда. Господи, това е за цяла армия!“

— Казаха, че са били цяла нощ на крак. Мъжете винаги се успокояват, когато се нахранят, което ще улесни Анис. Качи се горе, вземи нещата от кухненския асансьор и ги сложи на масичката с колелца, а аз ще донеса кафето. Още не е готово, но могат да започнат с яйца и бекон.

— Да, госпожице Лито?

— Госпожица Конради мисли, че госпожа Бенедикт трябва да хапне нещо, а вие също трябва да се подкрепите — сладко рече Нони. — Просто вкарайте масичката и се обслужете сами. Кафето ще стане всеки момент.

— О, хм, благодаря ви много.

9.45 часът: Къде, за бога, бе Жервас? Ако е хванал самолета в осем, вече трябваше да е тук. Листчето хартия в джоба ѝ я изгаряше като огън. То можеше въобще да не бъде свързано с шпионаж или хазарт, но можеше и да утежни положението на Анис, постът на която в посолството я правеше отговорна за дипломатическата поща дори когато Нони беше с нея.

„Не рискувай, изчакай Жервас. Къде е той?“ Телефони, телефони, телефони...

— Не мога да ви кажа къде е госпожица Морисън... не, нямам адреса й... Съжалявам, госпожа Бенедикт е заета в момента: Кой се обажда?

10.00 часът: — Нони? Айлън Тревелиън е. Току-що видяхме американските вестници. Идвам си с обедния самолет, до довечера съм във Вашингтон... да става каквото ще с отпуската ми! Нали не мислеше, че мога да остана безучастен при подобна ситуация? Кажете на сър Робърт... и поздравите Анис.

10.15 часът: — Да, госпожице Лито.

— Искате ли още кафе? — плахо попита тя.

— О, хм, много мило от ваша страна.

— Абсолютно вярно! — ясно отвърна тя, като погледна към опустошената масичка. — Ако може само да изкарате масичката, за да измием чиниите. Надявам се, че сте сити и пресити и се чувствате удобно, а в случай че възнамерявате да останете за обяд, имате ли нещо против да дадете поръчката си още сега? Яйцата, беконът, шунката и саламът не влизат в менюто — вие ги изядохте.

— За което ви благодарим — бързо каза единият от тях. — Моля ви, предайте нашите благодарности на госпожица, хм, Конради, но повече няма да ви притесняваме. Тръгваме си след малко.

Нони нахално им се усмихна.

— Добре!

10.30 часът: — Ще можеш ли да се справиш сама, докато аз изтичам до магазина „Гранд Юнийн“? Ако отида сега, господин Стоун ще постави някой да го замества и ще намери друг за пиковия час по обяд.

— Това е голяма услуга за съботен ден, Хеда.

— Да, но той няма да ми откаже — самоуверено рече тя. — Две седмици се грижех за жена му, когато не успяха да си намерят сестра по време на грипната епидемия.

10.45 часът: — Сър Робърт! Влизайте. Вече почти два часа разговарят с Анне, но не са я обвинили в нищо. Алън се обади от Каракас. Идва си с обедния самолет.

— Добре е сторил — посланикът беше пребледнял, но движенията му излъчваха някаква повелителност, както никога досега. Той измина разстоянието до вратата на всекидневната, отвори и каза: — Аз съм сър Робърт Джилмартин, господа, вие сте?...

— Федерално бюро за разследване, сър, Рингроуз и Адаме.

11.00 часът: — Върнах се и мисля, че си заминават. Долових движение, когато влизах.

— Да, сър Робърт е тук. Направи още една каничка с кафе, Хеда. Ох, по дяволите този телефон!

— Остави слушалката отворена — остроумно предложи Хеда.

— Не очаквам разговор, който може да реши всичко. Ало?

Не беше Жервас, все някой друг беше и Нони усещаше как с всяка измината минута напрежението все повече растеше.

11.15 часът: — Госпожа Бенедикт ще бъде по всяко време на ваше разположение, господа, но засега съм сигурен, че ви е казала всичко, което знае.

— Има ли нещо, което бихте искали да добавите, сър?

— Не, съмнявам се, че разполагам с нещо полезно, но ви уверявам, че ще ви окажем пълно съдействие. Приятен ден, господа.

— Приятен ден, сър Робърт, и благодаря, госпожо Бенедикт.

11.20 часът: — Възникна голям проблем, татко, не с мен, а с Анис. Кой е най-добрият адвокат във Вашингтон за някой, който е въввлечен в случай с шпиони!

— Джорам. Вече му се обадох. Прочетох всичко на първа страница на „Таймс“, но не успях да се свържа с теб.

— Да, телефоните са ужасни... Значи си се обадил на Джорам? Много ти благодаря. Сигурно и той не може да се свърже с нас, но аз ще му се обадя.

— Нони, очаквахме те тази сутрин, но при тези обстоятелства, предполагам, че ще останеш, докато всичко се оправи — тонът на Бернар Лито бе служебен. — Упълномощил съм Джорам да постъпи както намери за добре... да, добре, Гретел, майка ти иска да те чуе, Нони.

— Няма да се разстройваш! — с твърд глас я окуражи Мути. — Направи каквото можеш и си идвай! За бебето не е добре това, разбираш ме, нали?

— Да, майко, но и ти трябва да ме разбереш. Приятелката ми е в беда и ако я изоставя, ще се притеснявам още повече.

11.30 часът: — Познавам Оливър, откакто се помня, сър Робърт. Той присъстваше, когато за пръв път се видях с лорд Килиън. Също и Алън, и бяха толкова мили към мен. Развеждаха ме, запознаваха ме с

много хора, помогнаха ми да намеря тази къща — гласът ѝ потрепери, — но никога не е било на някаква романтична основа. Бяхме просто приятели. С тяхна помощ започнах и съвсем естествено се разделихме, особено след като Оливър напусна посолството, но си останахме приятели.

— Намеква се, че си била нещо повече за него, Анис — гласът на посланика бе спокоен. — Вярно ли е?

— Да... веднъж — с нисък глас отвърна тя, — но сега не, сега не!

Настъпи продължителна тишина.

— Аз не трябваше... Той също не го искаше. Беше приятелство, не любов. Държахме се за ръцете и се целунахме за лека нощ.

— Как стана така, че прекара отпуската си с него?

— Не бях планирала нищо. Когато случайно го срещнах в Рохобот, беше ми приятно, че просто има с кого да си говоря. Той ми предложи да отидем до крайбрежието. Не зная дали е имал уговорени срещи — всичко изглеждаше съвсем случайно, а и аз се влачех след него, защото исках да съм сред компания. Той действително има много познати. Беше... много весело, прекарах добре — точно това, от което се нуждаех. Разбирам как изглежда всичко това отстрани, но ние не бяхме дори в един и същ мотел, сър Робърт. Въобще не забелязах нещо съмнително, дори не съм и мислила, че...

— Разбира се, че не си. Ти си била идеалното прикритие за него, Анис, и невинна или не, не можеш да се върнеш в посолството, докато нещата не се разяснят.

Като се спотайваха в сенките на трапезарията, за да подслушват, Нони и Хеда се хванаха за ръце ужасени.

— Да, трябва да бъде сменена — мрачно каза Анис. — Това означава ли, че мога да бъда преместена някъде другаде, сър Робърт? Уволнена ли съм?

— Не зная — въздъхна той. — Ще направя каквото мога, Анис. Вярвам ти, но секретарят в родината има последната дума и съвсем скоро той ще се произнесе — посланикът се изправи. — Ще ти кажа веднага, след като разговарям с него. Лейди Мойра ме помоли да ти предам най-сърдечните ѝ поздравии и се надявам, че никога вече няма да те види в подобно положение.

Анис бе твърде сломена, за да му отговори с повече от една изнурена усмивка, а сър Робърт леко я потупа по ръката.

— Анис, скъпо дете, в крайна сметка всичко ще се оправи, но ти трябва да се омъжиш!

Той си навлече връхната дреха, взе си шапката и тръгна към вратата, а Нони и Хеда се свиха, за да не ги види. Все още чуваха гласа му.

— След като си могла да се забъркаш с Оливър Невинс, без значение защо и как, значи очевидно не вехнеш от скръб по поминалия ти се съпруг. Намери си друг мъж, Анис! И лейди Мойра мисли като мен...

Обяд: — Ела горе, миличка. Полегни за малко. Не мисли за това, ние сме тук. Ще ти донеса малко супа, да, ще видиш колко е вкусна, с една препечена кифличка.

— Баща ми е наел Джорам вместо теб, мила. Вече е ходил във ФБР. Те ти вярват. Всичко е заради тази жажда за сензации.

— С мене е свършено. Ще трябва да продам къщата, да отида някъде и да започна отново — Анис отчаяно захлипа, застанала неподвижно като восъчна кукла, докато те й свалиха халата, леко й измиха лицето, изпънаха чаршафите и я поставиха да си легне.

— Какво ще правя? Къде да отида, как ще си намеря работа след този случай!

— Ела с мен в Рим — предложи Нони. — Имаме огромен палат със стотици стаи, а леля Маргрет умира за компания. Избягай от всичко това за известно време, докато случаят не заглъхне и докато сър Робърт може да те вземе отново на работа.

— Ах, наистина отиди, Анис — подкани я Хеда. — Каква хубава идея, Нони. Толкова ще е добре да бъдеш с приятелка, когато... — тя внезапно млъкна и се взря в пода.

— Когато какво? — попита Анис, почти неслушаща.

— Нищо — каза Нони. — Просто ще е добре да бъдеш с приятели.

12,15 часът: — Къде е дук дьо Шеванел?

— Не зная добре, госпожице Нони — отговори на развален английски прислужникът. — Те ми казват да отворя къщата и да чакам за него тази вечер. Вие попитала в посолството?

— И те знаят толкова, колкото теб — нетърпеливо отвърна тя.

— Да, госпожице Нони. Те отведат госпожица Анис?

Нони отговори резервирано.

— Защо да я отведат? Тя нищо не е направила.

12,30 часът: — Тя спи. Супата ѝ подейства добре — със задоволство отбеляза Хеда. — Господин Стоу донесе хранителните продукти. Помогни ми да ги прибера — когато направиха това, тя попита: — Кога заминаваш?

— С първия самолет, след като всичко свърши — Нони повдигна вежди. — Нали не си си мислила, че мога да ви изоставя?

— Не, но Джилиън го направи — Хеда леко подсмръкна. — Нима не е чула нищо? Поне да се бе обадила!

— Доколкото я познавам, по това време е в леглото. Не, не мога да си тръгна ей така.

— Просто си помислих, че може би се налага да заминеш, Нони. Искаше още снощи да го сториш и остана само защото аз те забавих — Хеда се намръщи тъжно.

— И добре направих — отвърна Нони. — Ето, виждаш ли как Господ по тайнствен начин направлява действията и постъпките на своите чеда?

Хеда се разсмя.

— Ох, Нони! Какво щях да правя без теб! Винаги имаш отговор за всичко.

13,00 часът: — Да! О, това сте вие, господин Рингроуз. Госпожа Бенедикт спи и не искаме да я будим.

Двамата мъже от ФБР бяха застанали учтиво.

— Този път искаме да разговаряме с вас, госпожице Лито.

Господин Адаме извади един плик, в който имаше лист хартия от френското посолство: „Нони, кажи им всичко, което знаеш! Жервас!“

— Може ли да влезем?

— Разбира се — механично отвърна тя. — Знаете пътя. Настанете се удобно. Това, което търсите, е горе — тя надникна при Хеда в стаята на Анис и прошепна: — Те са тук отново, но този път им трябва аз. Затвори вратата и гледай да не се събуди колкото се може по-дълго.

— Ти! — лицето на Хеда прие разтревожен вид.

— Всичко е наред. Може би скоро този кошмар ще свърши — увери я Нони. — Ако се събуди, не ѝ позволявай да слиза долу, докато

не си заминат.

Като извади парчето хартия от джоба си, тя влезе във всекидневната.

— И така, господа, ето го. Ще ви трябва увеличително стъкло.

Мъжете бяха шокирани.

— Може ли да използваме телефона? Защо не ни казахте за това по-рано?

— Не ми дадохте възможност — каза тя, — а и не бях сигурна дали има някаква връзка със случая. Можеше просто да навреди на госпожа Бенедикт.

— Или... на вас, госпожице Лито? — намекна ѝ Адаме.

— Глупости! — презрително отговори тя. — Аз бях тази, която разкри всичко. Дукът не ви ли каза?

Двамата се спогледаха.

— Не... съвсем — с равен глас каза Рингроуз. — Една секретарка ни информира, че вие сте били свидетел, и дойдохме, за да се уверим.

— И не знаете нищо за борсовите манипулации? — попита тя с невярващ глас и като видя обърканото им изражение, продължи: — Добре, извадете си бележниците и пишете...

До този момент Нони бе разказвала на Жервас цялата история толкова пъти, че можеше и насън да я възпроизведе. Внимателно и бавно, тя разказа подробно за подозренията си, които малко по малко я бяха извели на вярна следа. Рингроуз си записваше, Адаме седеше до телефона, свързан с ФБР, и от време на време прошепваше нещо на някой от другата страна.

— Както виждате, когато накрая разбрах как пренасят информацията, не знаех на кого да кажа, освен на дук дьо Шеванел. Оставих му съобщение, но дори тази сутрин не знаех кой какво знае, господин Рингроуз.

— Да, за вас това е било тежко изпитание, макар че — той изсумтя леко, — ако съдим по това, което разказахте, вие сте единственият човек, който знае нещо. Защо не се обърнахте към сър Робърт или господин Тревелиън? — с любопитство запита той. — През цялото време сте знаели за връзката между нещата. Знаели сте, че във финансовите кръгове съществува проблем, и въпреки това не сте казали на никого. Защо?

— Нямах представа, че става дума за едно и също нещо — простичко отговори тя. — Нима не разбирате? Мислех, че проблемите са два: единият от дипломатически характер — сър Робърт, другият — финансов, интересуващ дядо ми. Не можех да кажа на нито един от двамата за съществуването на другия проблем. Освен това никога не съм мислила, че Оливър е в основата на всичко. А и всичко бе някак на фона на лични проблеми.

— Като например? — нападна той.

Нони погледна бележката от Жервас.

— Не съм сигурна дали той е искал толкова подробно да ви разкажа за всичко — промълви тя, — но това обяснява... Дук дьо Шеванел иска да се ожени за госпожа Бенедикт, която го обожава, но скъса с него по причина според мене прекалено глупава. Тя бе дълбоко нещастна. Оливър Невинс е стар неин приятел. В един момент той застава на пътя ѝ и тя тръгва с него само за да забрави другия.

— Любовна история!

— Не. Отначало и аз така си помислих, но сега не бих се учудила, ако той не е женен тайно за Мери-Ан. Съмнявам се, че би ѝ се доверил да вземе листчето от дипломатическата поща, освен ако не я е държал в ръцете си.

— Наистина съществува някаква връзка — меко отбеляза Адаме в телефонната слушалка, — но не бяхме се сетили, че е възможен брак между двамата.

— Тя не е родом от Вашингтон — спомни си Нони. — Направих справка в кметството в родния ѝ град преди около година, точно когато се появиха съмнителните комисии. Ако можете да издействате помощ от банките, мога да открия банковите сметки на нейно име. Успяхте ли да научите нещо за него?

— Много малко — повдигна рамене Адаме. — Разказва ни една и съща версия и се придържа към нея. Приема, че е бил недискретен, че е надавал ухо на разни клюки и ги е препредавал от посолство на посолство, като въобще не е предполагал, че може да е нещо важно, че може да се злоупотреби с него и т.н. Това, което вие ни разказахте, ще го накара да затрепери от страх.

— Аз бих насочила вниманието си към Стратос Медина — посъветва тя — и Зое Патрос. Обзалагам се, че Оливър я е познавал и

чрез нея се е запознал с Медина. Усетил е, че може някак да пуска някои неща в дипломатическата поща.

— Оливър е като пчеличка, знаете — вероятно е имал „приятел“ от другата страна. Медина го е убедил да изпраща негова информация и му е заплащал комисиони. Оливър не разбира много от борсови разигравания. С всяка печеливша комисиона той е ставал все по-зависим.

— Искате да кажете, че Невинс не е знаел какво върши.

— О, разбира се, че е знаел, но по-късно брокерът на Медина е ръководил всичките му скрити инвестиции. Ако попитате Оливър откъде е чул за комисионите, ще ви отговори, че не може да си спомни, че не е купувал за себе си, защото не му стигат парите, но дукът бе свидетел, когато той каза, че е купил „Фамекс“ — спомни си тя. — Не зная как ще докажете финансовата връзка между Оливър и Медина, може би дядо ми ще помогне, но това определено ще принуди Оливър да признае, че е бил на яхтата „Не Не“. Това бе и фактът, който ме обезпокои мене лично — в заключение с треперещ глас каза тя. — Не трябваше да ходя там, но бях на една малка яхта в съседство с „Не Не“ с мъж, който познава Стратос Медина. Хенри Девиниш познава този мъж и ако може да се забави разгласяването на този факт, докато не замина, ще ви бъде много благодарна.

— Никога не притесняваме хората излишно, госпожице Лито.

14,30 часът: — Нони, трябва да обядваш нещо! — Хеда отвори вратата и погледна с неодобрение мъжете от ФБР.

— Останала е само салатата. Има достатъчно и за вас, но за вечеря ще се оправяте сами, ясно?

— Да, хм, много благодаря, госпожице Конради.

Нони запази сериозно изражение на лицето, докато Хеда докара пред тях масичката с колелца и войнствено я остави в центъра на стаята.

— Аз обядвам горе с Анис. Тя се събуди, но в случай че искате да я видите, ще повикам лекар, за да ви забрани това — отбеляза тя и си тръгна. — И не оставяйте кифличките да изстинат.

— Тя е много... авторитетна, нали? — зашеметен попита Адаме.

— Да — Нони разпредели салатата, като не успя да съдържи смеха си. — Но най-добре да спазваме напътствията ѝ относно

храната. В края на краищата, все някъде трябва да ядете, а и кифличките са царевични...

14,50 часът: — Предайте благодарностите ни на госпожица Конради, ако обичате — изкриви устните си господин Рингроуз. — Не сме свикнали с такова гостоприемство и сме ви много благодарни, госпожице Лито.

— Чиста ли е госпожа Бенедикт? — попита тя направо.

— Трябва да съм предпазлив — отвърна той, — но ако тя наистина е знаела, защо е трябвало вчера Мери-Ан да вземе листчето с информация? Вашите наблюдения доказват, че са искали Анис да не ги види.

— Добре! Имате адреса ми в Ню Йорк. Ако госпожа Бенедикт се нуждае от юридически съвет, господин Джарм ще се погрижи за това. Госпожица Конради ще бъде тук. Господин Тревелиън си идва тази вечер, а сър Робърт ще се обади на секретаря в родината — ясно обобща Нони. — Не зная как ще намерите госпожа Девиниш, но можете да се обадите на съпруга ѝ в посолството. Това задоволява ли ви?

— Идеално, но бихме искали да оставим наш човек на входа — каза Адамс. — От една страна, за да ви предпазва от търсачи на сензации, и, от друга страна, да поддържа телефонна връзка, в случай че се наложи да попитаме нещо. Надявам се, че нямате нищо против?

— Ни най-малко — увери го Нони. — Ако ни помага в отговарянето на стотиците телефонни обаждания, ще оправдае данъците, които плащаме за вас, момчета...

15.00 часът: — Бедната Хеда, не ти остана време за нищо, освен да чистиш и готвиш, но двамата агенти от ФБР те обожават.

— И това е нещо. Остатъците от моето его се влагат след мен — Хеда бледо се усмихна. — Какво е положението?

— Притежавах довод, чрез който Анис е извън подозрение. Те не го приеха веднага, но наистина всичко е извън съмнение. Къде е тя?

— Размеква се във ваната...

15.15 часът: — Е, голяма каша сте забъркали, сладурчета! Само ще си опаковам багажа и излизам. Този от ФБР ми каза, че мога. Не е ли очарователно да си имаш ченге за охрана? Направо като в романите на Ян Флеминг! Но, както виждате, не мога дори миг да остана.

— Действително, ние те разбираме — сърдечно се съгласи Нони. — Колко жалко, че не си се сетила просто да се обадиш по телефона. Можехме да ти опаковаме багажа и да го оставим пред входната врата, така че въобще да не се наложи да влизаш.

— Ще ти помогна да опаковаш — в мекия глас на Хеда се усещаха стоманени нотки. — Четири ръце по-бързо ще се справят. Надявам се, че така ще се отървем от теб за нула време.

— Да... ами... — Джилиън поглеждаше ту към едната, ту към другата. — Хенри ще се върне след няколко часа, а аз по-добре да започвам.

16.00 часът: — Хеда е заета — помага на Джилиън да опакова. Ще се радвам да ѝ предам нещо от теб, Джордж, ако не е тайна.

— Просто чух за инцидента, Нони. Много ли е сериозно? Мога ли да помогна — като свидетел или нещо такова?

— О, не, благодаря. Всичко е напълно изяснено, просто неволна грешка, няма за какво да се притесняваш! Анис ще дойде с мен в Италия, докато не се забрави малко. Джилиън се омъжи за Хенри, а Хеда... е, не зная какво възнамерява да прави, защото дори минутка свободна нямаше, за да помисли, особено след като получи писмото ти снощи.

— Как го прие?

— Отначало малко се разстрои — с равен глас каза Нони. — Доста се бе увлякла по теб, бог знае защо, но когато ѝ обяснихме, че мъж, който се влияе от егоистичната си майка, не я заслужава, ни разбра много добре. А сега ще ме извиниш ли?

17.00 часът: — Жервас! Мили боже, най-последно си тук! Получи ли писмото ми в Ню Йорк?

— Да! През целия ден бях много зает и всеки път, когато ти позвънявах в малкото свободно време, телефонът ти бе зает, но ми казаха, че всичко върви много добре след полезната ти информация — той се засмя. — Де да беше чула деликатните им въпроси за „връзката“ ми с госпожа Бенедикт?

— Ох, скъпи, не знаех дали искаш да съм толкова откровена, но това обяснява...

— Да, и ти благодаря от дъното на душата си, chérie! Сега ще оставиш ли задната врата отворена и тактично да разузнаеш за няколко минути?

— Десет! — веднага отвърна тя. — Тъкмо ще подготвя почвата с напитки и цигари. Трябва да кажа и на Хеда.

17.10 часът: — Ох, господи, забава ли ще си правим или какво?

— Не, Анис, мила, но нали Хенри ще дойде всеки момент, а знаеш, че веднага ще поиска нещо за пиене. Сега стой тук спокойно, докато аз изтичам да помогна на Джил в опаковането.

17.30 часът: — След като преди отказах да се омъжа за теб, сега съвсем не мога, Жервас.

— O'zet alors!^[3] Каж ми, че не ме обичаш, ma bienaimés^[4]. Това ще го приема.

— Знаеш, че не мога... — замълчаха. — Моля те, мили, не ме карай да се чувствам неудобно. Има причини...

— Pas pour moi!^[5] — успокой я той. — Vois tu^[6], имам вече деца, дори внуци. Сега се нужда единствено от съпруга.

Последвалият неразбираем шепот и неубедителни протести: „... но ти трябва да... не мога... ох, мили, сигурен ли си?“ обясняваше всичко.

— Шшшт, baie moi^[7]. Мммм...

Хеда пресрещна Нони на завоя на стълбището.

— Как разбра за тях?

— Спалнята ми гледа към дупката в оградата.

— Мислех си, че ще ми помогнете да опаковам — извика Джилиън. — Какво правите там? Кръшките, а? Какво става?

— Нищо, няма нищо, Джил. Стори ни се, че чухме входния звънец.

17.45 часът: — Поздрави към младоженеца! И моля те, вземи си булката колкото се може по-скоро. Достатъчно проблеми си имахме вече!

— Нима ще пропуснеш да дадеш целувка на зет си? Колко неучтиво от твоя страна, Нони!

— Нямам време да бъда учтива и ако си спомняш, ти бе този, който отхвърли приятелството ни онзи ден, или — внезапно осъзна тя — по този начин искаш да изравниш резултата?

Един поглед в очите му ѝ бе достатъчен, че бе ударила в целта. За миг се взря в него и отиде да се облегне на централната подпорна плоча в подножието на стълбището, като се засмя за първи път през последните дванадесет часа.

Тя се хвана за резбованите дървени орнаменти на колоната, опитвайки се да спре силния си смях, като през цялото време усещаше сърдитото му мълчание зад себе си.

— Влез във всекидневната — на пресекулки каза тя. — Джил ще слезе веднага щом хвърлим чантите ѝ на улицата.

18.00 часът: — Изпивай си питието и върви по дяволите. Като зная, че едва преди три часа посмя да пристъпиш прага на къщата ни, какво право имаш да висещ наоколо и да вдигаш тостове за сгодените?

— Къщата не е твоя, Нони. Какво се правиш на господар?

— Защото Жервас може сам да се погрижи за Анис, а Хеда е скапана от умора. Ако продължаваш да се навърташ наоколо, тя ще хукне да приготвя вечерята за чревоугодник като тебе — отговори Нони. — Искам всичко да е чисто и спокойно, преди да си тръгна, а бих желала да хвана самолета в седем.

— Няма смисъл, той ще е на репетиции — рече грубо Джилиън. — И без това никога няма да го имаш. Той предпочита русокоси.

Нони се ядоса. Въобще не трябваше да го прави, но след ден като този тя почувства, че има право да говори.

— Вероятно е така — сладко промълви тя, — но ти си руса и, в края на краищата, не си му истинска роднина. Чудя се защо не е избрал теб?

С пронизващ поглед Джилиън ѝ се нахвърли:

— Може би защото не съм прекарвала две седмици сама с него на яхта.

— Да! Обзалагам се, че не си — студено се съгласи Нони, усещайки ужасените погледи на Хеда и Анис, и продължи, без да я е грижа какво ще си помислят: — Не пожела дори да се обадиш на Анис тази сутрин. Не мислиш за нищо друго, освен за това да не изцапаш дрехите си. И всичко, което се случи, е просто шегичка за теб! Обичаш спокойствието, нали? Камината беше ли запалена, когато отидохте в онази фермерска къща в Мериленд?

Последва моментна тишина, след което сякаш се изсипа ураган.

— Кучка! — разбесня се Джил. — Значи си била там? Не ме докосвай, Хенри... ти обеща... закле се... Ах, ти, негодник!

Нони отметна глава назад и искрено се засмя. Разбра, че действа малко лекомислено — всичко бе толкова ужасно, че единственият отговор бе да се смее.

Хенри се бореше с Джилиън и каза разярен:

— По дяволите, казах ти, че никога не е идвала там. С пръст не съм я докосвал...

— Но поне се опита, а Хенри? — Нони се облегна на леглото и отново избухна в смях, а през това време Джилиън пищеше:

— Ти, лъжец такъв!

Анис се бе сгушила в Жервас и отчаяно плачеше.

— Ох, не. Стига вече... моля ви, моля ви, стига вече!

— Не казвай нищо, за което ще съжаляваш, Джилиън — дълбокият глас се разнесе из стаята и ги накара да млъкнат.

Йорк стоеше на вратата — не този Йорк, който всички познаваха. Очите му бяха почти потъмнели от яд, а високото му тяло бе стегнато, в стойката му се усещаше властност. Като го видя, Джилиън нададе писък и се отпусна пребледняла назад в ръцете на Хенри.

— Не! — извика тя обезумяла. — Хенри! Не му позволявай, кажи му, че вече сме го сторили.

— Ако си дошъл да й държиш сметка, тя вече е омъжена — рече Хенри с присвити очи. — Твърде късно е да се опитваш да промениш нещо.

— Това е последното нещо, което съм си помислил — сърдечно го увери Йорк. — Тя винаги те е искала. Сбъдна й се мечтата — бог знае защо и как, — а аз си мислех, че е по-добре за теб, Хенри, наистина.

— О, ако беше останал тук, щеше да го разубедиш да се ожени за мен, нали? — кипна отново Джилиън. — Той винаги се е опитвал да те следва във всичко, дори в любовниците ти.

— Млъкни! — извика Йорк и Анис и Хеда неволно зяпнаха.

— За бога, млъкни, Джил! — рече Хенри през зъби. — Не знаеш какво говориш.

— По дяволите, много добре зная. Това е причината, поради която и двамата преследват Нони — извика Джил разярена. — Зная, че и двамата сте били с нея на онази яхта, ти въобще не си ходил в Канада!

— Хенри, успокой съпругата си, преди да съм я напляскал — Йорк го стрелна с поглед, а Хенри каза:

— Бях в Канада, попитай сър Робърт, попитай когото и да е. За бога, Джил, как можеш да кажеш подобно нещо?

Нони почувства как се олюлява от изтощение — всички тези хора, шумът, грозотията на цялата гледка, а сега и Йорк...

Хеда се спусна напред и я хвана с ръце, за да не падне.

— Стига! — изпищя тя. — Престанете всички! Не е добре за бебето...

Тишина, последвана от хор от гласове:

— Бебе ли? Какво бебе?

— Ох, по дяволите всичко — каза Нони изморено. — Това е краят.

Хеда заплака нещастно, осъзнала грешката си.

— Ох, Нони, извинявай много. Не мисля, като говоря. Ще ми простиш ли?

— Не ме гледайте — с дрезгав глас каза Джил. — Не съм принуждавала Хенри да се ожени за мен, уверявам ви... Ох, господи! — възкликна внезапно тя, като отблъсна силно Хенри. — Тя е забременяла от единия от вас! — засмя се истерично, а Хенри попита смутено:

— Чие бебе?

— Моето, предполагам — гласът на Йорк бе съвсем спокоен, нисък, но достатъчно рязък, за да заглуши изведнъж общия поток от думи. Зелените очи светнаха и весело заблещукаха, отправени към Нони, която се държеше немощно за Хеда, и някаква сатанинска радост се разля по лицето му. — О, велики богове, късметът отново споходи фамилията Деланд — той отметна назад глава и се разсмя високо. — Давай, Хенри! Доста трябва да се потрудиш, за да ме биеш по този параграф, братко!

Хенри се взря в танцуващите очи на Йорк, докато не чу тихия смях на Жервас. Той веднага присви устни, после капитулира с неохотна усмивка, която премина в силен кикот.

— Какво толкова смешно има? — попита Джилиън обидено, а мъжете продължаваха да се смеят от сърце.

Йорк избърса радостните си сълзи.

— Ти ме победи в това, кой ще стигне пръв до олтара, Хенри, но победата е моя в това, кой ще стане пръв баща — каза той и пристъпи напред с леки стъпки, за да вземе Нони в обятията си. — Аз ще се погрижа за нея, Хеда. Благодаря ти!

Нони притвори очи и потрепери силно в прегръдката му, когато усети устните му да я целуват по лицето... после по устните и отново по лицето, клепачите и слепоочията... ръцете, които я притискаха плътно, силни и нежни...

— Нони, мила — въздъхна той и отново се засмя, като я сгуши още повече в себе си. — Хенри — рече той през рамо, — кажи в качеството си на експерт в тази област как се женят хората в тази част на страната?

— Чака се три дни — отвърна уверено Хенри.

— Ще трябва да изчакаш до понеделник — каза Хеда.

— Вероятно посолството може да помогне в този случай — промърмори Жервас.

— Ами да! Колко мъдро от твоя страна, мили — усмихна се Анис и го погледна с обожание.

— Хенри, обади се на сър Робърт — Йорк се усмихна на Нони и силно я целуна. — Ох, Бамби, мила... но какво може да направи сър Робърт? Те не могат да сключват бракове тук. Дори в Англия това се прави със свещеник, нали? О, но ние можем да намерим свещеници — сигурно по това време са си вкъщи и пишат неделната проповед. Хенри, обади се на сър Робърт и го попитай.

— Не! — Нони сякаш се пробуди от сън. — Да пукна, ако се омъжа за теб!

Ръцете му се стегнаха около нея.

— Защо? — тихо попита той.

— Защото... не искам — с равен глас рече тя. — Моля те, нека да не спорим.

— Тя знае, че детето не е от него — с крехък глас каза Джил. — От тебе ли е, Хенри!

— Не! — студено отговори той. — И ако продължаваш да злобееш, Джил, ще те шамаросам. Млъкни!

Йорк държеше Нони на разстояние от себе си, а под дяволито, сключените му вежди очите му я гледаха открито.

— Детето е от мене — неадресирано каза той. — Какво възнамеряваш да правиш с него, Нони?

Тя стисна устни и го погледна умоляващо, защото знаеше, че ако се опиташе да говори, щеше да заплаче. Само да бе имала повече

време да помисли, но Йорк не бе като Хенри, той искаше отговора ѝ на момента, преди да може тя да начертае някаква тактика за отбрана.

Бавно той свали ръце от раменете ѝ, повдигна брадичката ѝ и се вгледа в лицето ѝ.

— Беше тръгнала за Италия — бавно каза той. — Затова дойдох. Сър Робърт случайно спомена за това тази сутрин, когато разговарях с него във връзка със статиите в пресата. За щастие, той ми каза, че си още тук, с Хеда, но си щяла да заминаваш при някаква леля в Рим — в стаята бе абсолютно тихо, сякаш дори въздухът не се движеше. — Преустанових репетициите си и дойдох... за да те помоля да се ожениш за мен — спокойно каза той.

— Не — прошепна тя, но лицето на Йорк бе студено, не издаваше емоциите му.

— Какво възнамеряваш да правиш с моето дете, Нони? — отново попита той. — Аборт ли щеше да направиш в Рим? Въобще не си мислила да ми кажеш, нали?

Нони усети ужасените погледи около себе си.

— Не! Ох, не ме гледайте така всички! — извика тя като обезумяла. — Ще живея при леля, ще родя бебето и ще го осиновя. Всичко е уредено.

— Моето дете — копеле? За нищо на света! Хенри, обади се на сър Робърт.

— Не! — Нони напълно изгуби контрол върху себе си. — Няма да се омъжа за теб, чуваш ли? Не искам да си съсия живота в името на някакви условности. Ти не си това, което аз желая! — тя го заудря с юмруци по гърдите и се отскубна от прегръдките му. — Сама мога да се грижа за бебето. Не се нуждаю от теб.

Лицето на Йорк стана пепелявосиво.

— Толкова ли ме мразиш? — промълви той. — Толкова ли превъзможна чувствата си към мен? О, Бамби, не!

— Въобще не те мразя — смутено отвърна тя. — Но няма да се ожения за... за женкар.

— Елегантен женкар — поправи я той машинално, като я гледаше измъчено.

— Няма да е елегантен, ако го имам всеки ден — парира го тя. — Не искам да се тикам в светлините на прожекторите, нито желая да си стоя вкъщи, докато някоя друга прави това. Не искам да научавам от

вестниците какво прави съпругът ми и да стигна до развод само за да избегна унижението от това да съм съпруга фигурант. Не желая някой друг да ми урежда живота.

Йорк присви очи, в които проблесна внезапно пламъче, почти на задоволство, и Нони съвсем се ядоса:

— Както Ванеса Редгрейв може да има дете, без да е омъжена, така и ти можеш да идваш и да го виждаш, когато пожелаеш, но аз няма да пътувам по целия свят само за да държа под око съпруга си — извика тя, — а и не възнамерявам да прекарам живота си в опити да успокоявам един темпераментен гений в професия, която ненавиждам, или да се чудя всеки път, когато някоя друга жена поздрави съпруга ми, дали не му е бивша любовница. — Тя спря да си поеме въздух и изхлипа. — Или да поддържам добри отношения с глупави егоистки като Катрин Остенд.

— Значи... наистина ме обичаш — меко каза той. — Надявах се, че е така — протегна ръце към нея. — Ела при мен, Бамби!

— Не! — тя отчаяно се огледа наоколо, но отникъде не идваше помощ. Хеда бе потънала в романтична мъгла, Анис я гледаше със странна завист в очите, въпреки че се усмихваше. Жервас примигваше.

— Tu l'aimes, mignonne!^[8] — каза той.

Хенри се смееше.

— Пиленце, казах ти, че не можеш да избягаш!

А Джил бе все така надменна.

— Ти, изглежда, не разбираш кога трябва да спреш. Той иска да се ожени за теб.

— Няма, няма! — Нони избяга далеч от протегнатите ръце на Йорк. — По дяволите, та аз съм само на двадесет и три години, не искам да си съсипвам живота.

— Ще те преследвам — меко рече Йорк. — Ще кажа на света, че пазиш детето си от мен. Ще се обадя на фамилиите Лито и Тисо и ще им разкажа — от първия до последния член на племето. Ще наема фотограф от „Фотоплей“, който ще заснеме яхтата с текст: „Секс яхтата на любовта“, а отдолу ще има интервю с Линда Мерсежик за това, как си й спасила живота. Ще уволня Катрин Остенд, така и не се научи да не закъснява, и ще ти дам ролята на Дездемона.

Стъпало по стъпало, Нони се опитваше да му избяга нагоре по стълбището, но Йорк я преследваше с все повече драматизъм в

действията си. Очите му весело блестяха, докато другите неволно се усмихваха, след като напрежението спадна.

— Ще заплатя за цели страници във „Варайъти“ — увери я Йорк — и в „Ню Йорк Таймс“ и в „Манчестър Гардиън“. Ще дам съобщения в рубриката „Те се нуждаят от помощта ви“ в „Таймс“, а чрез тебе ще направя реклама, как човек може да оползотвори времето си, когато е на яхта.

— Пропусна „Кристън Сайънс Монитор“ — засмя се Хеда. — Или си мислиш, че няма да приемат нещо, което вече си дал на други?

— Ще отида във Върховния съд и ще заведа дело за оказване сегрегация: дете, изолирано от баща си — продължаваше Йорк. — Ще има интервюта с Джил: „Племенникът, когото не мога да целуна.“

— Защо си толкова сигурен, че ще е момче? — попита Анис, но Жервас само се засмя и я сръчка с лакът.

— Момче ще е, ma chere^[9], Йорк е роден с късмет.

— Или си представете интервю с Хенри, озаглавено: „Племенницата, която не мога да прегърна“ — изкиска се Джилиън, изведнъж придобила нормалния си вид, като отърка страната си о тази на Хенри и го целуна.

Нони изхлипа.

— Всички сте толкова противни — извика тя. — Заяждате се... смеете се... няма нищо смешно. — Тя обиколи бавно стаята, докато не стигна на удобна позиция до вратата, но Йорк все още я преследваше, като превръщаше всичко във фарс, държеше я притисната до стената сред растящата веселост на другите и все така пристъпваше към нея с разтворени обятия и очи, изпълнени с весела самоувереност.

— Не е ли на късмет фактът, че имаме хора за цяла сватба тук! — продължи той. — Почитаемият Хенри Девиниш — за кръстник, дук дьо Шеванел ще предаде булката, една помайчима и двама шафери. Нони, мила, никога няма да ти се отдаде такава възможност! Това ще е сватбата на годината.

С бърз поглед Нони прецени разстоянието до вратата на хола. Само да можеше да стигне до хола, после на горния етаж и там щеше да се барикира в стаята си, за да има време да помисли, да направи планове...

Тя се стрелна в тази посока, но Йорк бе бърз като светкавица. Три дълги крачки покрай кушетката и вече я бе хванал в прегръдките

си с победоносен смях.

— Ти си моя, според правилото на завоевателите — меко каза той. — Аз бях Първо действие и Второ действие и не искам синът ми да стане за теб Трето действие. Ти си моя, чуваш ли?

— Не — изхлипа тя, но устните му покриха нейните, като промърморваха нещо между целувките. Ръцете му бяха единствени на света.

— Обичам те! Боже, колко много ми липсваше! Моята мила вещица — промълви той. — Целуни ме, скъпа!

Неволно Нони отговори на целувките му. Вдигна едната си ръка, за да го прегърне и притегли по-близо до себе си. Някак всичко изглеждаше напълно осъществимо като нещо, почти очаквано.

— Ммм — въздъхна тя. — Уви, бедни Йорк!

Йорк се засмя гърлено.

— Хенри, обади се на сър Робърт.

Някой ясно си прочисти гърлото.

— Настоятелно звънях на входната врата, но, изглежда, никой не ме чу — извини се Джордж, — а и вратата не бе съвсем затворена. Надявам се, че нямате нищо против?

— Ни най-малко — сърдечно отговори Йорк. — Тъкмо навреме идваш, Джордж. Нуждаем се от един...

[1] денят. — Б.пр. ↑

[2] смъртен удар. — Б.пр. ↑

[3] О, по дяволите! — Б.пр. ↑

[4] любима моя — Б.пр. ↑

[5] Не и за мен — Б.пр. ↑

[6] Виждаш ли — Б.пр. ↑

[7] Целуни ме! — Б.пр. ↑

[8] Ти го обичаш, миличка! — Б.пр. ↑

[9] скъпа. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.